



# สารบัญ

	หน้า
พรรคการเมืองในสหรัฐอเมริกา..... โดย จอห์น เอฟ. บีบบี้	1
การเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและประชาธิปไตย แบบอเมริกัน..... โดย สตีเฟน เจ. เวน	17
ขั้นตอนในการเลือกตั้งของสหรัฐ..... โดย ไมเคิล ดับเบิลยู. ทรอกอตต์	30
ปฏิทินการเลือกตั้ง พ. ศ. 2547.....	40
บทสัมภาษณ์โรมัส มานน์ เรื่องการรณรงค์หาเสียง พ.ศ. 2547.....	42
การเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรส..... โดย จอห์น อัลดริช	55
การทำโพลล์ นักวิจารณ์การเมือง และการเลือกตั้งปี 2547..... โดย จอห์น ซอกบี้	67
สถานภาพของกองทุนรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง..... โดย โจเซฟ อี. แคนเทอร์	77
ศัพท์เกี่ยวกับการเลือกตั้ง.....	89

## พรรคการเมืองในสหรัฐอเมริกา

โดย จอห์น เอฟ. บีบบี้

เมื่อผู้ก่อตั้งสาธารณรัฐอเมริการ่างรัฐธรรมนูญขึ้นในปี พ.ศ. 2330 คนเหล่านั้นไม่ได้มองเห็นบทบาทของพรรคการเมืองในคณะรัฐบาลแต่อย่างใด ตรงกันข้าม พวกเขากลับต้องการกันพรรคการเมืองและกลุ่มต่างๆ ไม่ให้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับสาธารณรัฐใหม่ที่จะก่อตั้งขึ้น โดยการร่างบทบัญญัติต่างๆ ไว้ในรัฐธรรมนูญ ไม่ว่าจะเป็นการแยกอำนาจ การถ่วงดุลอำนาจ การปกครองระบอบสหพันธรัฐ และการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยอ้อมผ่านทางคณะผู้เลือกตั้ง

ในปี พ.ศ. 2343 สหรัฐอเมริกาได้กลายเป็นประเทศแรกที่มีพรรคการเมืองที่จัดตั้งขึ้นในระดับประเทศ และเป็นประเทศแรกที่มีการถ่ายโอนอำนาจบริหารจากพรรคการเมืองหนึ่งไปสู่อีกพรรคการเมืองหนึ่งโดยการเลือกตั้ง แม้จะขัดกับเจตนารมณ์ของผู้ก่อตั้งประเทศก็ตาม

### การกำเนิดและความแพร่หลายของพรรคการเมือง

พัฒนาการของพรรคการเมืองเกี่ยวโยงอย่างใกล้ชิดกับจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่เพิ่มขึ้นหลังจากที่มีการยกเลิกข้อบังคับที่กำหนดให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งต้องเป็นเจ้าของทรัพย์สินในช่วงต้นคริสต์ทศวรรษ 1800 เมื่อผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งมีจำนวนเพิ่มขึ้นมาก จึงต้องมีมาตรการที่จะระดมคนเหล่านี้มาให้มากที่สุด พรรคการเมืองจึงได้กลายมาเป็นสถาบันเพื่อทำหน้าที่ที่สำคัญนี้ ด้วยเหตุนี้เอง พรรคการเมืองในอเมริกาจึงถือกำเนิดขึ้นในฐานะส่วนหนึ่งของการเติบโตของระบอบประชาธิปไตยและเมื่อถึงคริสต์ทศวรรษ 1830 พรรคการเมืองเหล่านี้ก็เป็นองค์ประกอบถาวรของสถาบันการเมือง



จอห์น วอชิงตัน พรรคเฟเดอรัลลิสต์  
(ประธานาธิบดี - 2332-2340)

ในปัจจุบัน พรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตมีบทบาทมากที่สุดในกระบวนการทางการเมือง ร้อยละ 60 ของชาวอเมริกันโดยประมาณถือว่าตนเป็นสมาชิกพรรครีพับลิกันหรือไม่ก็เดโมแครต แม้แต่พวกที่บอกว่าตนไม่สังกัดพรรคใดๆ ก็ยังมีความโน้มเอียงไปพรรคใด

พรรคหนึ่งและแสดงความจงรักภักดีในระดับสูงต่อพรรคการเมืองนั้นๆ อยู่ดี ตัวอย่างเช่น ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีทั้งห้าครั้งระหว่างปี พ.ศ. 2523 – 2539 ร้อยละ 75 ของผู้ลงคะแนนเสียงที่ไม่สังกัดพรรคใดแต่ “มีความเอนเอียง” ไปทางพรรครีพับลิกันหรือพรรคเดโมแครต ได้ลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรคที่ตนเองชื่นชอบ และในปี พ.ศ. 2543 ร้อยละ 79 ของผู้มีสิทธิออกเสียงที่ “เอนเอียง” ไปทางพรรครีพับลิกันได้ลงคะแนนเสียงให้จอร์จ ดับเบิลยู. บุชจากพรรครีพับลิกัน ในขณะที่ร้อยละ 72 ของผู้มีสิทธิออกเสียงที่ “เอนเอียง” ไปทางพรรคเดโมแครตได้ลงคะแนนให้อัล กอร์ ผู้สมัครจากพรรคเดโมแครต



ป้ายหาเสียงของพรรคแกรนด์เนชั่นแนลรีพับลิกัน (พ.ศ. 2343) ซึ่งมีภาพของพลเอกเจมส์ เอ. การ์ฟิลด์ ผู้ชนะการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีและภาพของเซสเตอร์ เอ. อาร์เธอร์ ผู้ได้รับการเสนอให้ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดี

อิทธิพลของพรรคการเมืองยังขยายไปถึงคณะรัฐบาลด้วย ขณะนี้พรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองพรรคคุมตำแหน่งประธานาธิบดี สภาคองเกรส ตำแหน่งผู้ว่าการรัฐ และสภานิติบัญญัติ ประธานาธิบดีสหรัฐทุกคนนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2395 ล้วนมาจากพรรครีพับลิกันหรือไม่ก็เดโมแครต และในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง พรรคทั้งสองได้รับคะแนนโดยเฉลี่ยจากประชาชนในการเลือกตั้งประธานาธิบดีรวมกันร้อยละ 94.8

หลังการเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสและการเลือกตั้งท้องถิ่นเมื่อปี พ.ศ. 2545 มีผู้สมัครอิสระได้รับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิกคนเดียวจากวุฒิสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งทั้งหมด 100 คน และมีผู้สมัครอิสระได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรเพียงสองคนจากจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด 435 คน ส่วนในระดับรัฐนั้น ผู้ว่าการรัฐทั้ง 50 รัฐ เป็นสมาชิกพรรครีพับลิกันหรือไม่ก็เดโมแครต และในสภาของรัฐต่างๆ นั้น มีสมาชิกที่ไม่ได้มาจากพรรครีพับลิกันหรือเดโมแครตเพียง 21 คน (0.003%) จากสมาชิกทั้งหมดกว่า 7,300 คน ดังนั้น พรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองพรรคนี้จึงเป็นผู้จัดตั้งและมีอำนาจในรัฐบาลทั้งระดับประเทศและระดับรัฐ

แม้ว่าพรรคการเมืองของอเมริกาจะมีความเหนียวแน่นด้านอุดมการณ์



และยึดมั่นในนโยบายน้อยกว่าพรรคการเมืองในประเทศประชาธิปไตยอื่นๆ หลายประเทศแต่พรรคการเมืองเหล่านี้ก็มีบทบาทสำคัญและมีส่วนในการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะบ่อยครั้ง ตั้งแต่การเลือกตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2537 เป็นต้นมา สมาชิกสภาของเกรสพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตเริ่มมีความเห็นด้านนโยบายที่แตกต่างกันมาก และความสามัคคีระหว่างสมาชิกพรรคเดียวกันก็เพิ่มขึ้นสูงอย่างผิดปกติเมื่อเทียบกับที่ผ่านมา ความเห็นด้านนโยบายที่แตกต่างกันระหว่างพรรคการเมืองทั้งสองเห็นได้ในการเลือกตั้งสภาของเกรสและวุฒิสมาชิกทุกๆ สองปี และการเลือกตั้งเหล่านี้มีโอกาสมากที่จะเปลี่ยนแปลงพรรคที่ครองเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ความแตกต่างด้านนโยบายบวกกับการแข่งขันเพื่อครองเสียงข้างมากในสภาของเกรสทำให้เกิดบรรยากาศของการแบ่งพรรคแบ่งพวกอย่างรุนแรงทั้งในสภานบนและสภาล่าง และในช่วงก่อนการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2547 นี้ ผู้นำของพรรคทั้งสองในสภาของเกรสและสมาชิกพรรคเดโมแครตที่เข้าแข่งขันเพื่อเป็นตัวแทนพรรคในการชิงตำแหน่งประธานาธิบดี รวมทั้งรัฐบาลของประธานาธิบดีบุชได้ใช้กลยุทธ์ต่างๆ อย่างต่อเนื่องเพื่อชิงความได้เปรียบในการเลือกตั้งครั้งนี้



ป้ายหาเสียงของพรรคแกรนด์เนชั่นแนลเดโมแครต (พ.ศ. 2343) ซึ่งมีภาพของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในนามของพรรค

### ทำไมจึงต้องมีระบบพรรคการเมืองสองพรรค?

การแข่งขันระหว่างพรรคการเมืองสองพรรคเป็นลักษณะที่โดดเด่นและยั่งยืนที่สุดอย่างหนึ่งของระบบการเมืองอเมริกัน ตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ 1860 เป็นต้นมา พรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตเป็นพรรคที่มีอิทธิพลต่อการเมืองระบบเลือกตั้ง การที่มีพรรคการเมืองสองพรรคผูกขาดการเมืองของประเทศเป็นเวลาดูแลเนื่องนานกว่าประเทศอื่นๆ สะท้อนถึงโครงสร้างของระบบการเมืองเช่นเดียวกับลักษณะพิเศษต่างๆ ของพรรคการเมืองอเมริกัน

ในสหรัฐอเมริกา การเลือกตั้งสภานิติบัญญัติของประเทศและของรัฐเป็นระบบ “เขตเดี่ยวเบอร์เดียว” (single-member district system) ซึ่งหมายความว่าผู้สมัครที่ได้รับ

คะแนนเสียงส่วนใหญ่ (คะแนนเสียงมากที่สุดในแต่ละเขตเลือกตั้งหนึ่งๆ) เป็นผู้ได้รับเลือกตั้ง ภายใต้ระบบการเลือกตั้งแบบนี้ จะมีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวเท่านั้นที่ชนะการเลือกตั้งในแต่ละเขต ซึ่งต่างจากระบบการเลือกตั้งแบบรวมเขต ดังนั้น ระบบการเลือกตั้งแบบนี้จึงสร้างแรงจูงใจให้มีพรรคการเมืองใหญ่ๆ เพียงสองพรรคที่ต้องมีจุดขายเพียงพอที่จะได้คะแนนเสียงข้างมาก และในขณะเดียวกันก็ทำให้พรรคการเมืองเล็กๆ และพรรคการเมืองที่สามเกือบต้องเป็นผู้แพ้ตลอดกาล ถ้าพรรคเหล่านี้ต้องการอยู่ต่อไปก็ควรเข้าไปรวมกับพรรคใหญ่ แต่สำหรับพรรคเล็กๆ ส่วนมากแล้ว การเข้าไปรวมกับพรรคใหญ่ไม่ใช่ทางเลือก เนื่องจากรัฐส่วนใหญ่มีกฎหมายห้ามผู้สมัครลงเลือกตั้งในนามของพรรคมากกว่าหนึ่งพรรค

แรงสนับสนุนอีกอย่างหนึ่งที่ต่อระบบพรรคการเมืองสองพรรคมาจากระบบคณะผู้เลือกตั้ง (electoral college system) ที่ใช้ในการเลือกตั้งประธานาธิบดี ภายใต้ระบบคณะผู้เลือกตั้ง ชาวอเมริกันไม่ได้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง แต่กลับลงคะแนนเสียงเลือก “ผู้เลือกตั้ง” (electors) ภายในรัฐของตนซึ่งสัญญาว่าจะเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคนหนึ่งคนใด ผู้ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากจากคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมด 538 เสียงจาก 50 รัฐ ข้อกำหนดดังกล่าวทำให้เป็นการยากมากสำหรับพรรคการเมืองที่สามที่จะได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี เนื่องจากคะแนนเสียงของผู้เลือกตั้งจะจัดสรรตามระบบ “ผู้ชนะได้รับคะแนนเสียงผู้เลือกตั้งทั้งหมด” (winner-take-all) หมายความว่า ผู้สมัครคนใดได้รับคะแนนเสียงจากประชาชนสูงที่สุดในรัฐฯ หนึ่ง แม้จะมีคะแนนเสียงห่างจากผู้สมัครรายอื่นเพียงเล็กน้อย ก็ถือว่าเป็นผู้ชนะและจะกวาดคะแนนเสียงผู้เลือกตั้งทั้งหมดในรัฐนั้นๆ ไป ระบบผู้เลือกตั้งนี้เหมือนกับระบบ “เขตเดียวเบอร์เดียว” ตรงที่ทำให้พรรคการเมืองที่สามเสียเปรียบเนื่องจากมีโอกาสน้อยที่พรรคการเมืองที่สามจะได้รับคะแนนเสียงผู้เลือกตั้งในรัฐใดรัฐหนึ่ง ไม่ต้องหวังถึงขั้นต้องชนะเลือกตั้งในรัฐต่างๆ จนเพียงพอที่จะทำให้ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีด้วยซ้ำ



จอห์น อัดัมส์ พรรคเฟเดอรัลลิสต์  
(พ.ศ. 2340 – 2344)

เมื่อพรรคเดโมแครตและพรรครีพับลิกันเป็นผู้ควบคุมกลไกฝ่ายรัฐบาล จึงไม่น่าแปลกใจที่พรรคทั้งสองได้สร้างกฎเกณฑ์ในการเลือกตั้งที่ทำให้พรรคการเมืองใหญ่ๆ ได้เปรียบ

เพียงการเพิ่มชื่อพรรคการเมืองใหม่ลงสมัครรับเลือกตั้งก็เป็นเรื่องที้งลำบากและเสียค่าใช้จ่ายสูง อยู่แล้ว ตัวอย่างเช่น รัฐนอร์ธแคโรไลนากำหนดว่าพรรคการเมืองใหม่พรรคใดต้องการเสนอชื่อ ผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งของรัฐในปี พ.ศ. 2547 ต้องแสดงหนังสือที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง 58,842 ชื่อ นอกจากนี้ กฎหมายว่าด้วยการหาเสียงเลือกตั้งแห่งชาติ (Federal Election Campaign Act) ยังให้ประโยชน์พิเศษแก่พรรคการเมืองใหญ่ๆ รวมทั้งกำหนดให้รัฐให้เงินสนับสนุนพรรคการเมืองใหญ่เพื่อใช้ในการเลือกตั้ง ประธานาธิบดีในจำนวนที่สูงกว่าที่พรรคเล็กๆ ได้รับ แม้พรรคการเมืองเล็กๆ เหล่านั้นจะได้รับ คะแนนเสียงจากประชาชนไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ในการเลือกตั้งครั้งที่แล้วซึ่งกฎหมายกำหนดว่า จะมีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐด้วย

กระบวนการเสนอชื่อผู้ลงแข่งขันเลือกตั้งของอเมริกาก็เป็นอุปสรรคอีกอย่างหนึ่ง สำหรับพรรคการเมืองที่สาม สหรัฐต้องพึงการเลือกตั้งขั้นต้น (primary) มากกว่าประเทศ ประชาธิปไตยอื่นๆ ในการเสนอชื่อผู้สมัครชิงเก้าอี้ในสภาองเกรสและตำแหน่งระดับรัฐอื่นๆ และยังใช้การเลือกตั้งขั้นต้นในระดับรัฐในการเสนอชื่อตัวแทนเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีด้วย ภายใต้ระบบการเสนอชื่อแบบนี้ ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงจะเลือกตัวแทนพรรคในการเลือกตั้งขั้นต้นเพื่อเข้าชิงชัยในการเลือกตั้งทั่วประเทศ ในประเทศส่วนใหญ่ องค์กรพรรคและผู้บริหารของพรรคจะเป็นผู้เลือกตัวแทนพรรคเข้าชิงชัยในการเลือกตั้งใหญ่ แต่ในสหรัฐ ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเป็นผู้ตัดสินใจขั้นสุดท้ายว่าใครจะได้เป็นตัวแทนของพรรคเดโมแครตหรือพรรครีพับลิกัน

แม้ว่าระบบข้างต้นจะทำให้องค์กรภายในพรรคไม่ค่อยมีอำนาจซึ่งต่างจาก องค์กรพรรคการเมืองในประเทศประชาธิปไตยอื่นๆ แต่กระบวนการเสนอชื่อโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมนี้ได้ทำให้พรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตครองอำนาจในการเมืองระบบเลือกตั้งใน สหรัฐมาเกือบ 150 ปีแล้ว การได้รับเลือกเป็นตัวแทนพรรคในการเลือกตั้งขั้นต้นทำให้สมาชิก พรรคที่ไม่เห็นด้วยกับแนวทางของพรรคสามารถเข้าไปถึงเวทีการเลือกตั้งทั่วไปได้ และมีโอกาส ชนะการเลือกตั้งทั่วไปโดยไม่ต้องจัดตั้งพรรคการเมืองที่สาม ด้วยเหตุนี้เอง กระบวนการขั้นต้น ในการเสนอชื่อผู้สมัครจึงค่อนข้างจะเป็นการบังคับให้ผู้สมัครต้องเข้าสังกัดพรรคการเมืองใด

พรรคหนึ่งในจำนวนสองพรรค และไม่ต้องมาตั้งพรรคการเมืองที่สามให้ยุ่งยาก อย่างไรก็ตาม วัฏจักรการเลือกตั้งขึ้นต้นเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครเช่นนี้ก็ทำให้พรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองง่ายต่อการถูกแทรกซึมจากภายนอก ทำให้พรรคเหล่านี้อาจมีผู้สมัครที่มาจากกลุ่มเคลื่อนไหวทางสังคมต่างๆ และผู้สมัครที่เป็น “คนนอก” มาปะปนในบางครั้ง

## ฐานเสียงกว้างและนโยบายสายกลาง

พรรคการเมืองอเมริกันประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากคนหลายชนชั้นและมีฐานเสียงสนับสนุนกว้าง ถ้าไม่นับกลุ่มผู้ลงคะแนนเสียงชาวอัฟริกัน-อเมริกัน ซึ่งร้อยละ 90 ลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรคเดโมแครตแล้ว ทั้งพรรครีพับลิกันและเดโมแครตต่างได้รับเสียงสนับสนุนในระดับสูงจากประชาชนเกือบทุกระดับฐานะทางเศรษฐกิจ ยกตัวอย่างเช่น แม้คนมักจะคิดว่ากลุ่มสมาชิกสหภาพแรงงานต้องเลือกพรรคเดโมแครตแน่นอน แต่พรรครีพับลิกันก็หวังที่จะได้รับคะแนนเสียงถึงหนึ่งในสามจากกลุ่มนี้ในการเลือกตั้งส่วนใหญ่ และในการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2527 พรรครีพับลิกันก็ได้รับคะแนนเสียงถึงร้อยละ 46 จากกลุ่มสหภาพแรงงาน ในปี พ.ศ. 2543 กลุ่มดังกล่าวลงคะแนนให้พรรครีพับลิกันร้อยละ 37 ในทำนองเดียวกัน เมื่อคะแนนเสียงของพรรคเดโมแครตลดลงจากการที่คนมีรายได้สูงขึ้น ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรคเดโมแครตก็อาจได้รับคะแนนเสียงจากชนชั้นกลางค่อนข้างสูงได้มากเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ในการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2543 อัล กอร์ ผู้สมัครจากพรรคเดโมแครตได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 43 จากกลุ่มผู้ลงคะแนนเสียงที่มีรายได้ประจำปีสูงกว่า 100,000 ดอลลาร์



โธมัส เจฟเฟอร์สัน  
พรรคเดโมแครต-รีพับลิกัน (พ.ศ. 2344 – 2352)

นอกจากนี้ พรรคการเมืองในสหรัฐยังมีความกลมเกลียวภายในพรรคค่อนข้างน้อย และไม่ค่อยยึดมั่นในอุดมการณ์หรือนโยบายมากเท่าใดนัก ตรงกันข้าม พรรคเหล่านี้จะมุ่งเอาชนะการเลือกตั้งและได้คุมคนที่จะมาเป็นรัฐบาลเป็นสิ่งแรกมากกว่า เมื่อพรรคการเมืองของสหรัฐมีฐานเสียงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจหลายระดับและการที่สังคมอเมริกันเป็นสังคมที่ยึด



อุดมการณ์แบบสายกลางเป็นส่วนใหญ่ พรรคเหล่านี้จึงต้องยึดนโยบายแบบสายกลางด้วย นอกจากนี้ พรรคเหล่านี้ยังมีความยืดหยุ่นอย่างมากในเรื่องนโยบาย การไม่เคร่งครัดต่อนโยบายทำให้พรรครีพับลิกันและเดโมแครตยอมรับความเห็นที่แตกต่างกันอย่างมากระหว่างสมาชิกภายในพรรค และทำให้พรรคสามารถรับพรรคการเมืองที่สามและขบวนการเคลื่อนไหวต่างๆ เข้าพรรคได้

## พรรคการเมืองแบบกระจายอำนาจ

คงเป็นเรื่องยากที่จะกล่าวเกินความจริงว่าพรรคการเมืองอเมริกันมีการกระจายอำนาจมากเพียงใด เท่าที่ผ่านมาในประวัติศาสตร์ ประธานาธิบดีไม่สามารถที่หักว่าสมาชิกพรรคของตนในสภาองเกรสจะให้การสนับสนุนโครงการของตนอย่างจงรักภักดี ในทำนองเดียวกัน หัวหน้าพรรคก็ไม่อาจคาดหวังว่าสมาชิกพรรคที่อยู่ในสภาองเกรสจะลงคะแนนเสียงตามแนวทางของพรรคในพรรคเอง คณะกรรมการหาเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสมาชิก (ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภาองเกรสที่อยู่ในตำแหน่ง) ปฏิบัติหน้าที่อย่างอิสระจากคณะกรรมการพรรคระดับประเทศซึ่งมักฟังเสียงประธานาธิบดี นอกจากนี้ คณะกรรมการพรรคระดับประเทศยังไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวในกิจการพรรคระดับรัฐ ยกเว้นการมีส่วนร่วมในขั้นตอนคัดเลือกตัวแทนพรรคไปเข้าร่วมการประชุมใหญ่เพื่อเสนอชื่อผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี



เจมส์ เมดิสัน พรรคเดโมแครต-รีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2352 - 2360)

การแบ่งองค์กรภายในพรรคออกเป็นส่วนย่อยเช่นนี้ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากระบบการแยกอำนาจที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ อันได้แก่ การแยกอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการ โดยแต่ละฝ่ายจะมีขั้นตอนการเลือกผู้เข้าดำรงตำแหน่งแตกต่างกัน วาระในตำแหน่งก็แตกต่างกัน และแต่ละฝ่ายจะทำงานเป็นอิสระจากกัน ระบบการปกครองแบบแยกอำนาจเช่นนี้ไม่เอื้อต่อการสร้างความสามัคคีระหว่างระหว่างสมาชิกพรรคที่อยู่ในฝ่ายนิติบัญญัติกับหัวหน้าพรรคการเมืองมากเท่าใดนัก เรื่องนี้เป็นความจริงทั้งในกรณีความสัมพันธ์

ระหว่างสมาชิกสภาของเกรสกับประธานาธิบดีที่มาจากพรรคเดียวกัน หรือความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติของรัฐกับผู้ว่าการรัฐ

หลักการของระบอบสหพันธรัฐที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นที่มาของระบบรัฐบาลกลาง รัฐบาลระดับรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่นในสหรัฐอเมริกา ยิ่งทำให้พรรคการเมืองมีการกระจายอำนาจมากขึ้นอีก ด้วยการกำหนดให้มีเขตเลือกตั้งย่อยหลายพันแห่ง ทั้งในส่วนกลาง ระดับรัฐ และระดับท้องถิ่น โดยแต่ละเขตจะมีตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของตนเอง ดังที่กล่าวมาแล้ว การใช้การเลือกตั้งขั้นต้นเพื่อเสนอชื่อผู้เข้าแข่งขันชิงตำแหน่งในการเลือกตั้งทั่วไป ทำให้องค์กรภายในพรรคไม่ค่อยมีอำนาจเพราะองค์กรเหล่านี้ไม่มีสิทธิ์มีเสียงในการคัดเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ดังนั้น ผู้สมัครแต่ละคนจึงต้องตั้งทีมงานรณรงค์หาเสียงและหวัคะแนนเอง เพื่อให้ได้ชัยชนะในการเลือกตั้งขั้นต้นเป็นครั้งแรก แล้วจึงพยายามเอาชนะในการเลือกตั้งทั่วไป แม้แต่การหาทุนเพื่อใช้ในการหาเสียงก็เป็นหน้าที่ของผู้สมัครเอง เนื่องจากองค์กรภายในพรรคมีเงินทุนจำกัดและยังถูกกฎหมายเลือกตั้งจำกัดสิทธิ์ไว้อย่างเข้มงวดว่าจะสามารถให้เงินสนับสนุนได้มากเพียงใด โดยเฉพาะในการหาเสียงเลือกตั้งตำแหน่งในรัฐบาลกลาง

### **ความกังขาของชาวอเมริกันที่มีต่อพรรคการเมือง**

แม้เราจะเห็นหลักฐานของความจงรักภักดีที่ยาวนานและน่าทึ่งที่ประชาชนมีต่อพรรคการเมืองในระบบการเมืองของสหรัฐฯ แต่ในสังคมชาวอเมริกัน ก็ยังมีความรู้สึกไม่ไว้วางใจพรรคการเมืองฝังแน่นอยู่ การนำระบบการเลือกตั้งขั้นต้นมาใช้เพื่อเสนอชื่อผู้เข้าชิงเก้าอี้สมาชิกสภาของเกรสและตำแหน่งอื่นๆ ภายในรัฐในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 และการนำระบบดังกล่าวมาใช้ในการเสนอชื่อผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีเมื่อไม่นานมานี้ซึ่งได้กลายเป็นปัจจัยสำคัญที่จะตัดสินว่าใครจะได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี คือเครื่องพิสูจน์ว่าชาวอเมริกันต่อต้านพรรคการเมือง ชาวอเมริกันไม่ไว้วางใจที่จะให้ผู้นำขององค์กรภายในพรรคการเมืองมีอำนาจในการเลือกรัฐบาลของตน ผลการหยั่งเสียงประชาชนหลายครั้งชี้มาโดยตลอดว่าประชาชนผู้ออกเสียงเลือกตั้งจำนวนมากเชื่อว่าพรรคการเมืองทำให้ประเด็นต่างๆ สับสนมากกว่าชัดเจน และอาจจะดีกว่าถ้าบัตรเลือกตั้งไม่มีชื่อพรรคการเมืองปรากฏอยู่



ภาพแถวซ้าย: (จากบนลงล่าง) โฆษณาหาเสียงของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี จอห์น ฟิล์มอนด์ และรองประธานาธิบดีวิลเลียม เดย์ตัน จากพรรครีพับลิกัน ใน พ.ศ. 2399, ปกโน้ตเพลง Republican Two-Step ที่แต่งเป็นเกียรติแก่วิลเลียม แม็คคินลีย์ ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี, โปสเตอร์หาเสียงของพรรครีพับลิกันมีภาพพลูลิซซิด เอส. แกรนท์กับชูเลอร์ โคลแฟทซ์ ผู้สมัครชิงตำแหน่งรองประธานาธิบดีในการเลือกตั้ง พ.ศ. 2411, โปสเตอร์หาเสียงของพรรครีพับลิกันในปี พ.ศ. 2403 มีภาพอับราฮัม ลินคอล์นและผู้สมัครชิงตำแหน่งรองประธานาธิบดีฮันนิบาล แฮมลิน

ภาพแถวขวา: (จากบนลงล่าง) โฆษณาหาเสียงของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองฯ จากพรรคเดโมแครต ฮอเวซีโอ ซีมัวร์กับแฟรงค์ แบลร์, โปสเตอร์หาเสียงของผู้สมัครจากพรรคเดโมแครต พลเอกจอร์จ แมคเคลลันกับจอร์จ เพนเดิลตัน (ประมาณ พ.ศ.2407), โปสเตอร์สนับสนุนผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองฯ จากพรรคเดโมแครต แซมมวล ทิลเดิน และโรมัส เฮนดริกส์ พ.ศ. 2419

พรรคการเมืองของอเมริกาไม่เพียงต้องทำงานในบรรยากาศที่ไม่เอื้ออำนวยเท่านั้น แต่ยังต้องเผชิญปัญหาที่ผู้ลงคะแนนเสียงจำนวนมากเห็นความสำคัญของพรรคน้อยลง สิ่งหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่าผู้ลงคะแนนเสียงยึดติดกับพรรคน้อยลงก็คือ การลงคะแนนเสียงแบบแยกพรรค (ticket-splitting) หรือการที่ประชาชนลงคะแนนเสียงเลือกผู้สมัครจากหลายพรรคในการเลือกตั้งเดียวกัน ด้วยเหตุนี้เอง ในการเลือกตั้งเมื่อปีพ.ศ. 2543 ร้อยละ 20 ของผู้ลงคะแนนเสียงได้ลงคะแนนเลือกประธานาธิบดีที่มาจากพรรคหนึ่งแต่เลือกสมาชิกสภาองเกรสที่มาจากอีกพรรคหนึ่ง ผลลัพธ์ก็คือ ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในเขตเลือกตั้ง 40 เขตที่จอร์เจีย ดับเบิลยู. บุช ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีนั้น ผู้สมัครจากพรรคเดโมแครตกลับได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

เมื่อชาวอเมริกันจำนวนมากมีความมุ่งมั่นต่อพรรคการเมืองค่อนข้างน้อย บวกกับการที่ผู้ลงคะแนนเสียงจำนวนมากถือว่าตนไม่สังกัดพรรคการเมืองใด และยังมีแนวโน้มที่ประชาชนจำนวนมากนิยมลงคะแนนแบบแยกพรรค การเมืองของอเมริกันจึงเน้นตัวผู้สมัครมากกว่าพรรค การที่ฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติของอเมริกาอยู่ภายใต้การควบคุมของพรรคการเมืองคนละพรรคได้กลายเป็นลักษณะปกติของรัฐบาลกลางและรัฐบาลระดับรัฐทั้ง 50 รัฐ นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 เป็นต้นมา ตำแหน่งประธานาธิบดีและสภาอย่างน้อยหนึ่งสภาในสภาองเกรส

อยู่ภายใต้การควบคุมของพรรคการเมืองคนละพรรค จะมียกเว้นอยู่เพียงช่วงสี่ปีเท่านั้น และหลังการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2545 มี 29 รัฐ (ร้อยละ 58) ที่อยู่ภายใต้การปกครองของพรรคการเมืองคนละพรรค

### พรรคการเมืองที่สามและผู้สมัครอิสระ

แม้ว่าจะต้องเผชิญอุปสรรคต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว พรรคการเมืองที่สามและผู้สมัครอิสระก็ยังเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของการเมืองอเมริกันที่มีบทบาทเป็นครั้งคราว ดังที่แสดงให้เห็นในตารางในหน้าต่อไป บ่อยครั้งที่พรรคการเมืองที่สามและผู้สมัครอิสระเหล่านี้ได้นำเอาปัญหาทางสังคมที่พรรคใหญ่ๆ ปฏิเสธที่จะเผชิญหน้ามาหารือกับสาธารณชน และบรรจุเข้าไปในนโยบายของรัฐบาล แต่พรรคการเมืองที่สามส่วนใหญ่มักจะเฟื่องฟูในการเลือกตั้งเพียงครั้งเดียวแล้วก็เงียบหายไป หรือไม่ก็เข้าไปรวมกับพรรคใหญ่ ตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ 1850 เป็นต้นมามีพรรคการเมืองใหม่เพียงพรรคเดียวคือ พรรครีพับลิกันที่รุ่งเรืองจนมีสถานะภาพเป็นพรรคการเมืองใหญ่ เหตุผลสำหรับเรื่องนี้เป็นประเด็นทางศีลธรรม นั่นคือ การค้าทาส ซึ่งสร้างความแตกแยกขึ้นภายในประเทศ และทำให้เกิดการค้นหาตัวผู้สมัครและการระดมหาเสียงจากผู้มีสิทธิ์ออกเสียงขึ้นมา

แม้ว่าตารางในหน้าต่อไปจะไม่มีอะไรที่สนับสนุนว่าพรรคการเมืองที่สามจะมีอายุอยู่ได้ยาวนาน แต่ก็มีหลักฐานว่าพรรคเหล่านี้อาจมีผลกระทบที่สำคัญต่อผลการเลือกตั้งได้ ตัวอย่างเช่น ในการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2455 ผู้สมัครจากพรรคที่สามคือ ฮิวอดอร์ รูสเวลท์ ทำให้คะแนนเสียงสำหรับพรรครีพับลิกันแตกออกไป และทำให้ผู้สมัครจากพรรคเดโมแครตคือ วูดโรว์ วิลสัน ชนะการเลือกตั้งด้วยคะแนนเสียงจากประชาชน (popular vote) ที่น้อยกว่าคะแนนเสียงข้างมาก

พรรคการเมืองที่สามในประวัติศาสตร์อเมริกัน

พรรคที่สาม	ปี พ.ศ.	คะแนนเสียงที่ได้ รับจากประชาชน (คิดเป็นร้อยละ)	คะแนน เสียงคณะ ผู้เลือกตั้ง	เกิดอะไรขึ้นในการเลือกตั้ง สมัยต่อไป
แอนตี-เมชันส์	2375	7.8	7	สนับสนุนผู้สมัครจากพรรควิก
ฟรีชอยล์	2391	10.1	0	ได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 5 เป็น ฐานเสียงสำหรับผู้สนับสนุนพรรค รีพับลิกัน
วิก-อเมริกัน	2399	21.5	8	ยุบพรรค
เซาธ์เทิร์น เดโมแครต	2403	18.1	72	ยุบพรรค
คอนสตีติวชันแนลยูเนียน	2403	12.6	39	ยุบพรรค
พีเพิลส์ (บ็อบบูลิสต์)	2435	8.5	22	สนับสนุนผู้สมัครจากพรรค เดโมแครต
ก้าวหน้า (ธ. รุสเวลต์)	2455	27.5	88	กลับมาเข้าพรรครีพับลิกันใหม่
สังคมนิยม	2455	6.0	0	ได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 3.2
ก้าวหน้า (อาร์. ลา โพลเลตต์)	2467	16.6	13	กลับมาเข้าพรรครีพับลิกันใหม่
สเตทส์ไรท์ส์ เดโมแครต	2491	2.4	39	ยุบพรรค
ก้าวหน้า (เฮซ. วอลเลซ)	2491	2.4	0	ได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 1.4
แอม. อินดิเพนเด็นท์(จี. วอลเลซ)	2511	13.5	46	ได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 1.4
จอห์น บี. แอนเดอร์สัน	2523	7.1	0	ไม่ได้ลงสมัครในพ.ศ. 2527
เฮซ. รอสส์ เพโรต์	2535	18.9	0	ก่อตั้งพรรคปฏิรูปและลงสมัครอีก ครั้งใน พ.ศ. 2539
ปฏิรูป (เพโรต์)	2539	8.4	0	ได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 0.5 เมื่อ แพท บูคานันเป็นผู้ได้รับการเสนอ ชื่อ
กรีน (ราล์ฟ เนเดอร์)	2543	2.7	0	



ในปี พ.ศ. 2535 รอส เวิร์ด ผู้สมัครอิสระดึงดูดความสนใจจากกลุ่มผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้ง ซึ่งเคยลงคะแนนเสียงให้พรรครีพับลิกันเป็นส่วนใหญ่มาตลอดคริสต์ทศวรรษ 1980 ผลก็คือ ประธานาธิบดี จอร์จ เอช. ดับเบิลยู. บุช ที่อยู่ในตำแหน่งขณะนั้นและมาจากพรรครีพับลิกันต้องพ่ายแพ้การเลือกตั้ง ในการเลือกตั้งที่สูสีอย่างมากระหว่างจอร์จ ดับเบิลยู. บุช จากพรรครีพับลิกัน และอัล กอร์ จากพรรคเดโมแครตในปี พ.ศ. 2543 ถ้าราล์ฟ เนเดอร์ จากพรรคกรีน ไม่ได้ลงสมัครรับเลือกตั้งในรัฐฟลอริดาด้วย อัล กอร์อาจวาดคะแนนเสียงจากผู้เลือกตั้งในรัฐนั้น ทำให้เขาได้คะแนนเสียงข้างมากจากคณะผู้เลือกตั้ง และทำให้เขาได้เป็นประธานาธิบดีก็ได้

ผลการหยั่งเสียงประชาชนตั้งแต่ช่วงคริสต์ทศวรรษ 2533 เป็นต้นมาชี้ให้เห็นโดยตลอดว่าประชาชนให้การสนับสนุนการมีพรรคการเมืองที่สาม ในช่วงก่อนการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2543 ผลการหยั่งเสียงของสำนัก Gallup Poll ชี้ว่าชาวอเมริกันร้อยละ 67 ต้องการให้มีพรรคการเมืองที่สามที่แข็งแกร่งที่จะส่งผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี สมาชิกสภาองเกรส และตำแหน่งอื่นๆ ของรัฐ แข่งกับผู้สมัครจากพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครต ความรู้สึกดังกล่าวบวกกับการใช้เงินในการเลือกตั้งอย่างฟุ่มเฟือยทำให้ รอสส์ เวิร์ด มหาเศรษฐีจากรัฐเท็กซัสได้รับคะแนนเสียงจากประชาชนร้อยละ 19 ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี พ.ศ. 2535 และเป็นคะแนนเสียงสูงสุดที่ผู้สมัครที่ไม่ได้มาจากพรรคการเมืองใหญ่เคยได้รับมาหลังจากที่ธีโอดอร์ รูสเวลท์ (พรรคก้าวหน้า) ได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 27 เมื่อปี พ.ศ. 2455



เจมส์ มอนโร พรรคเดโมแครต-รีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2360 - 2368)

แม้ประชาชนจะสนับสนุนการมีพรรคการเมืองที่สามก็ตาม ต่พรรคเหล่านี้ก็ยังเผชิญอุปสรรคในการได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี หรือแม้แต่การได้รับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิกหรือผู้แทนราษฎรในจำนวนมากๆ นอกจากอุปสรรคที่กล่าวมาแล้ว อุปสรรคที่สำคัญที่สุดก็คือ การที่ผู้ลงคะแนนเสียงกลัวว่า ถ้าตนลงคะแนนให้ผู้สมัครจากพรรคที่สาม อาจเป็นการ “ทิ้ง” คะแนนไปโดยเปล่าประโยชน์ หลักฐานชี้ว่าผู้ลงคะแนนเสียงมีวิธีการลงคะแนนที่

ชาญฉลาด ด้วยการลงคะแนนให้ผู้สมัครที่ตนชอบเป็นอันดับสองหลังจากพิจารณาแล้วว่าผู้สมัครจากพรรคที่สามไม่มีโอกาสชนะแน่นอน ดังนั้น ในการสำรวจความคิดเห็นก่อนการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2543 ผู้ลงคะแนนเสียงร้อยละ 15 บอกว่าตนชอบบราลฟ์ เนเดอร์ มากกว่าจอร์จ ดับเบิลยู. บุช หรือ อัล กอร์ แต่เนเดอร์กลับได้รับคะแนนเสียงจากประชาชนเพียงร้อยละ 2.7 เท่านั้น ในทำนองเดียวกัน ในการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2545 ร้อยละ 21 ของประชาชนที่เคยให้คะแนน รอสส์ เพโรต์ สูงสุด กลับเปลี่ยนใจไปลงคะแนนให้ผู้สมัครรายอื่นเมื่อถึงวันเลือกตั้งจริงๆ

นอกจากนี้ ยังมีปรากฏการณ์ที่เรียกว่า การลงคะแนนแบบ “ประท้วง” ให้พรรคการเมืองที่สาม ตัวอย่างเช่น ในการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2535 ผลสำรวจความคิดเห็นโดยสำนัก Gallup Poll ชี้ว่าร้อยละ 5 ของคนที่ลงคะแนนเสียงให้รอสส์ เพโรต์บอกว่าตนคงจะไม่ลงคะแนนให้เพโรต์ถ้าคิดว่าเพโรต์จะมีโอกาสชนะ

ถ้าผู้สมัครจากพรรคการเมืองที่สามและผู้สมัครอิสระได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีก็อาจต้องเผชิญกับปัญหาหลังการเลือกตั้งได้ ปัญหาเหล่านั้นก็คือการควบคุมและวางตัวคณะรัฐบาล และการทำงานร่วมกับสภาองเกรสซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของพรรค รีพับลิกันและพรรคเดโมแครตซึ่งคงไม่มีแรงจูงใจมากเท่าใดนักที่จะให้ความร่วมมือกับประธานาธิบดีที่ไม่ได้มาจากพรรคการเมืองใหญ่

-----  
จอห์น เอฟ. บิบบี เป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณสาขารัฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน เมืองมิลวอกี และเคยดำรงตำแหน่งนายกสมาคมรัฐศาสตร์อเมริกัน สาขาพรรคการเมือง บิบบี้นับเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเมืองและการปกครองของสหรัฐ และเป็นผู้เขียนหนังสือเรื่อง *Politics, Parties, and Elections in America*

## คณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐ

เมื่อชาวอเมริกันไปออกเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี หลายคนเชื่อว่าตนกำลังเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง แต่ในทางทฤษฎีแล้ว มิได้เป็นเช่นนั้น เนื่องจากระบบเลือกตั้งอเมริกันมีคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีอันเป็นมรดกตกทอดทางรัฐธรรมนูญมาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 18

คณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีคือกลุ่ม “ผู้เลือกตั้ง” ที่ได้รับการเสนอชื่อโดยนักกิจกรรมทางการเมืองและสมาชิกของพรรคการเมืองภายในรัฐ ในวันเลือกตั้ง ประชาชนจะไปลงคะแนนเสียงเลือกผู้เลือกตั้งที่สัญญาว่าจะให้การสนับสนุนผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคนหนึ่งคนใด จากนั้นในเดือนธันวาคมหลังจากวันเลือกตั้งประธานาธิบดีดังกล่าว บรรดาผู้เลือกตั้งจะไปร่วมประชุมกันในเมืองหลวงของรัฐของตนเพื่อหย่อนบัตรเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ผู้ที่จะได้รับเลือกตั้งจะต้องได้รับคะแนนเสียงจากผู้เลือกตั้งไม่ต่ำกว่า 270 เสียง

ในช่วงประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาไม่นานนี้นั้น ยังไม่เคยเกิดกรณีที่ผู้เลือกตั้งออกเสียงคัดค้านผู้ที่ชนะคะแนนเสียงเลือกตั้งของประชาชนส่วนใหญ่ อันที่จริงแล้ว ระบบผู้เลือกตั้งได้ถูกออกแบบมาให้เอื้อประโยชน์ต่อผู้ที่ชนะคะแนนเสียงเลือกตั้งของประชาชน โดยจะเพิ่มสัดส่วนคะแนนเสียงให้กับผู้สมัครที่ชนะการเลือกตั้ง และสร้างความชอบธรรมให้กับการเลือกของประชาชนผู้ออกเสียงเลือกตั้ง ในกรณีที่คู่แข่งมีคะแนนคู่กันหรือในการแข่งขันแบบหลายพรรค โอกาสที่คณะผู้เลือกตั้งอาจไม่ออกเสียงให้ผู้สมัครคนใดคนหนึ่งถึง 270 เสียงยังมีความเป็นไปได้ เมื่อเกิดกรณีเช่นนั้นขึ้น สภาผู้แทนราษฎรจะทำหน้าที่เลือกประธานาธิบดีต่อไป

ระบบคณะผู้เลือกตั้งถูกตั้งขึ้นตามมาตรา 2 วรรค 1 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา แม้จะเป็นหัวข้อของการโต้แย้งกันอยู่บ้างในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่หลายคนก็ถือกันว่าระบบคณะผู้เลือกตั้งได้ทำหน้าที่เป็นตัวถ่วงดุลของระบบการเลือกตั้ง

## คณะผู้เลือกตั้งทำงานอย่างไรในปัจจุบัน

-- ประชาชนผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่ลงทะเบียนเลือกตั้งใน 50 รัฐและในเขตเมืองหลวงดิสมทริก ออฟโคลัมเบียไปลงคะแนนเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีในวันอังคารแรกหลังวันจันทร์แรกของเดือนพฤศจิกายนในปีที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดี

-- ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้คะแนนเสียงประชาชนผู้ออกเสียงเลือกตั้งมากที่สุดในรัฐตามปกติจะได้คะแนนผู้เลือกตั้งของรัฐนั้นไปทั้งหมด (ตามหลักแล้ว ผู้เลือกตั้งที่สัญญาจะให้ การสนับสนุนผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีรายต่างๆ จะได้รับเลือกทั้งหมด)

-- จำนวนผู้เลือกตั้งในแต่ละรัฐจะเท่ากับจำนวนวุฒิสมาชิกและสมาชิกผู้แทนราษฎรของรัฐนั้น รวมกัน เขตเมืองหลวงดิสมทริกออฟโคลัมเบียซึ่งไม่มีผู้แทนที่มีสิทธิ์ออกเสียงในสภาองเกรสมี คะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี 3 เสียง

-- ผู้เลือกตั้งจะเข้าร่วมประชุมเพื่อออกเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีอย่างเป็นทางการในวันจันทร์แรกหลังจากวันพุธที่สองของเดือนธันวาคมในปีเลือกตั้งประธานาธิบดี ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะต้องได้คะแนนเสียงส่วนใหญ่จากคณะผู้เลือกตั้งจึงจะได้รับเลือกตั้ง เนื่องจากมีผู้เลือกตั้งทั้งหมด 538 คน ผู้สมัครจึงต้องได้คะแนนเสียงผู้เลือกตั้งอย่างน้อย 270 เสียง

-- ถ้าไม่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคนใดได้รับคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งส่วนใหญ่ สภาผู้แทนราษฎรจะต้องตัดสินใจเลือกผู้ชนะจากผู้สมัครสามคนแรกที่ได้รับคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งมากที่สุด โดยให้ตัวแทนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของแต่ละรัฐออกเสียงรัฐละหนึ่งเสียง

-- ถ้าไม่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งรองประธานาธิบดีคนใดได้รับคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งส่วนใหญ่ วุฒิสภาจะต้องตัดสินใจเลือกผู้ชนะจากผู้สมัครสองคนแรกที่ได้รับคะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งมากที่สุด

-- ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีจะทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งในวันที่ 20 มกราคม  
ของปีถัดไป

### คะแนนคณะผู้เลือกตั้งของแต่ละรัฐ

อาละบามา -- 9	หลุยเซียนา -- 9	โอคลาโฮมา -- 7
อลาสกา -- 3	เมน -- 4	โอเรกอน -- 7
อริโซนา -- 10	แมรีแลนด์ -- 10	เพนซิลเวเนีย -- 21
อาร์คันซอส -- 6	แมสซาชูเซตส์ -- 12	โรดไอส์แลนด์ -- 4
แคลิฟอร์เนีย -- 55	มิชิแกน -- 17	เซาธ์แคโรไลนา -- 8
โคโลราโด -- 9	มินเนโซตา -- 10	เซาธ์ดาโกตา -- 3
คอนเนคติกัต -- 7	มิสซิสซิปปี -- 6	เทนเนสซี -- 11
เดลาแวร์ -- 3	มิสซูรี -- 11	เท็กซัส -- 34
ดิสทริคออฟโคลัมเบีย -- 3	มอนตানা -- 3	ยูทาห์ -- 5
ฟลอริดา -- 27	เนบราสก้า -- 5	เวอร์มอนท์ -- 3
จอร์เจีย -- 15	เนวาดา -- 5	เวอร์จิเนีย -- 13
ฮาวาย -- 4	นิวแฮมป์เชอร์ -- 4	วอชิงตัน -- 11
ไอดาโฮ -- 4	นิวเจอร์ซีย์ -- 15	เวสต์เวอร์จิเนีย -- 5
อิลลินอยส์ -- 21	นิวเม็กซิโก -- 5	วิสคอนซิน -- 10
อินเดียนา -- 11	นิวยอร์ค -- 31	ไวโอมิง -- 3
ไอโอวา -- 7	นอร์ธแคโรไลนา -- 15	
แคนซัส -- 6	นอร์ธดาโกตา -- 3	รวม -- 538
เคนตักกี -- 8	โอไฮโอ -- 20	



## การเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและประชาธิปไตยแบบอเมริกัน

โดย สตีเฟน เจ. เวน

ระบบการเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาค่อนข้างซับซ้อนและอาจจะดูยุ่งเหยิง ตั้งแต่ช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1970 เมื่อพรรคเดโมแครตและพรรครีพับลิกันเริ่มปฏิรูป กฎเกณฑ์การคัดเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและตำแหน่งรองประธานาธิบดี ระบบการเสนอชื่อผู้ชิงตำแหน่งนี้ก็ถูกเปลี่ยนไปมา และผู้สมัครที่ประสบผลสำเร็จก็คือผู้ที่เข้าใจความซับซ้อนของระบบและสามารถพลิกผันไปตามระบบได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าทึ่งคือการเมืองที่มีความคิดสร้างสรรค์ต้องทำก็คือ เรียนรู้เกมการเมืองและเล่นไปเต็มที่ได้ด้วยความชำนาญ

### ประวัติ: พรรคการเมืองและการเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่ง

กระบวนการการเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีไม่มีการอธิบายไว้ในรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาเหมือนกับระบบเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี เนื่องจากในสมัยที่มีการร่างและให้ความเห็นชอบรัฐธรรมนูญในปลายศตวรรษที่ 18 นั้นยังไม่มีระบบพรรคการเมือง ระบบพรรคการเมืองเริ่มพัฒนาขึ้นมาหลังจากที่รัฐบาลเริ่มบริหารประเทศ และเป็นผลมาจากนโยบายของจอร์จ วอชิงตัน ประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกา

สมาชิกสภาองเกรสซึ่งสังกัดพรรคการเมืองหนึ่งเริ่มประชุมอย่างไม่เป็นทางการเป็นครั้งแรกในปีพ.ศ. 2339 เพื่อตกลงเสนอชื่อผู้แทนพรรคเข้าสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและผู้สมัครชิงตำแหน่งรองประธานาธิบดี ระบบคัดเลือกตัวแทนพรรคเป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งนี้เรียกว่า “King Caucus” ซึ่งดำเนินต่อมาเกือบ 30 ปี ระบบนี้เลิกใช้ในปีพ.ศ. 2367 อันเป็นผลมาจากการกระจายอำนาจภายในพรรคการเมืองซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับการขยายอาณาเขตของสหรัฐอเมริกาไปทางทิศตะวันตก

ระบบที่มาแทน “King Caucus” คือการประชุมใหญ่ระดับประเทศเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่ง ในปีพ.ศ. 2374 พรรคเล็ก ๆ ชื่อแอนตี-เมสันส์ มีประชุมที่บาร์ขายเหล้าในเมือง



สมาชิกพรรคเดโมแครตโบกธงในงานประชุมใหญ่ระดับประเทศของพรรคปีพ.ศ. 2543 ในเมืองลอส แองเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย

บัลติมอร์ มลรัฐแมริแลนด์เพื่อเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งและนโยบายของพรรคที่ใช้ในการหาเสียง (platform – การประกาศหลักการและนโยบายของพรรคการเมืองหรือของผู้สมัครชิงตำแหน่ง) ในปีถัดมา พรรคเดโมแครตก็จัดประชุมเพื่อเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งที่บาร์ขายเหล้าแห่งเดียวกัน นับแต่นั้น พรรคการเมืองเล็กส่วนใหญ่และพรรคการเมืองใหญ่จะจัดการประชุมใหญ่ระดับประเทศเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่ง โดยมีผู้แทนของพรรค

จากรัฐต่างๆ เข้าร่วม เพื่อเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและตกลงเรื่องกรอบนโยบายของพรรค

ตลอดช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 จนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 20 การประชุมใหญ่ระดับประเทศเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งจะถูกควบคุมโดยผู้นำพรรคจากรัฐต่าง ๆ ที่ใช้อิทธิพลของตนในการเลือกผู้แทนรัฐ และคอยกำกับว่าผู้แทนจากรัฐของตนลงคะแนนเสียง “อย่างถูกต้อง” ในการประชุมใหญ่ อิทธิพลของผู้นำพรรคเหล่านี้ได้กลายเป็นประเด็นถกเถียงภายในพรรค กลุ่มที่ไม่ชอบมี “เจ้านาย” คอยสั่งผู้ได้รับเสนอชื่อต่างสนับสนุนการปฏิรูปที่อนุญาตให้ผู้สนับสนุนพรรคภายในรัฐทำการเลือกผู้แทนเข้าการประชุมใหญ่ในการเลือกตั้งขั้นต้น (primary) ซึ่งเป็นการเลือกตั้งที่กำหนดให้มีก่อนการเลือกตั้งทั่วไป ในปีพ.ศ. 2459 รัฐเกินกว่าครึ่งจัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีขั้นต้น (presidential primary)

อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวเพื่อกระตุ้นให้ประชาชนที่สนับสนุนพรรคใดพรรคหนึ่งได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเลือกตั้งประธานาธิบดีของพรรคดำเนินอยู่ได้ไม่นาน เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติลง ผู้นำพรรคที่มองว่าการเลือกตั้งขั้นต้นเป็นภัยคุกคามต่ออำนาจของ

ตนได้นำมาให้สถานิติบัญญัติของรัฐยกเลิกการเลือกตั้งขั้นต้นนี้โดยให้เหตุผลว่า การเลือกตั้งขั้นต้นมีค่าใช้จ่ายสูงและมีประชาชนมาร่วมกระบวนการไม่มากนัก นอกจากนี้ ผู้สมัครชิงตำแหน่งบางคนปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมการเลือกตั้งขั้นต้น เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากผู้นำพรรคในรัฐแล้วและไม่อยากเสี่ยงสูญเสียการสนับสนุนในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งของประชาชน และในบางรัฐ การลงคะแนนเสียงสนับสนุนผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคเป็นเพียงการออกความคิดเห็นเท่านั้น เนื่องจากจะใช้วิธีอื่นในการคัดเลือกผู้แทนพรรคเข้าร่วมประชุมใหญ่ เมื่อถึงปีพ.ศ. 2479 มีเพียง 12 รัฐเท่านั้นที่ยังคงจัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีขั้นต้น (presidential primary)



จอห์น ควินซี อัดัมส์  
พรรคเดโมแครต-รีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2368 - 2372)

อย่างไรก็ดี แรงกดดันให้เป็นไปตามแบบประชาธิปไตยเริ่มกลับมาใหม่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยมีการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสารเป็นสิ่งกระตุ้น โทรทัคน์เข้ามามีบทบาทเป็นสื่อกลางช่วยให้ประชาชนได้รู้ได้เห็นการรณรงค์หาเสียงทางการเมืองโดยเพียงดูโทรทัคน์ที่บ้าน ผู้สมัครชิงตำแหน่งสามารถใช้การออกอากาศทางโทรทัคน์เป็นการสาธิตบุคลิกอันเป็นที่น่านิยมรวมทั้งความสามารถที่หลากหลายของตน ในฐานะผู้สมัครชิงตำแหน่งดไวท์ ไอเซนฮาวร์ จอห์น เคนเนดีและริชาร์ด นิกสัน ต่างเข้าร่วมการเลือกตั้งขั้นต้นของรัฐหลายรัฐ โดยทุ่มเทความพยายามและทรัพยากรอย่างเต็มที่เพื่อแสดงให้พรรคของตนได้เห็นว่าคุณภาพ ชาวคริสต์แคทอลิกและผู้สมัครที่เคยพ่ายแพ้ก็สามารถชนะการเลือกตั้งทั่วไปได้ และแต่ละคนที่กล่าวมาก็ต่างประสบความสำเร็จ ทุกคนได้รับเสนอชื่อจากพรรคและได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี



แอนดรูว์ แจ็คสัน  
พรรคเดโมแครต (พ.ศ. 2372 - 2380)

นอกจากนี้ สงครามเวียดนามซึ่งเริ่มเกิดขึ้นในช่วงกลางคริสต์ทศวรรษที่ 1960 และดำเนินต่อมาจนถึงคริสต์ทศวรรษที่ 1970 ก่อให้เกิดความแตกแยกภายในพรรคเดโมแครตซึ่งทำให้เกิดแรงกดดันให้มีการปฏิรูปต่อไปอีก ปัจจัยที่เร่งให้เกิดการปฏิรูปคือ กระบวนการการเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งของพรรคเดโมแครตในปีพ.ศ. 2511 การเคลื่อนไหวต่อต้านสงคราม

ทำให้พรรคเดโมแครตแตกแยกและมีการเดินขบวนประท้วงรุนแรงตามถนนในเมืองชิคาโก ซึ่งเป็นเมืองที่เป็นเจ้าภาพการประชุมใหญ่ของพรรคในปีนั้น แม้จะอยู่ในสภาวะปั่นป่วนในช่วงการประชุม พรรคได้เลือกรองประธานาธิบดีอีวเบิร์ต ฮัมฟรีย์ ฮัมฟรีย์ตัดสินใจไม่เข้าร่วมการเลือกตั้งขั้นต้นของพรรคและจึงกลายเป็นจุดโจมตีของการเคลื่อนไหวต่อต้านสงคราม

พรรคเดโมแครตพยายามรวมพรรคที่กำลังแตกแยกให้เป็นหนึ่งเดียวกัน หลังจากเลือกฮัมฟรีย์แล้ว พรรคตกลงแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบกระบวนการเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคอีกครั้งหนึ่ง โดยมีจุดมุ่งหมายสองประการคือ สนับสนุนให้พรรคมีส่วนร่วมมากขึ้นในการเสนอชื่อตัวแทนพรรคเดโมแครตเป็นผู้สมัครชิงตำแหน่ง และให้การเลือกตัวแทนพรรคในการประชุมใหญ่เป็นไปอย่างยุติธรรมมากขึ้น พรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองพรรคได้พยายามปรับวิธีการเลือกเสนอชื่อผู้ชิงตำแหน่งให้เป็นไปอย่างประชาธิปไตยมากขึ้น โดยใช้กระบวนการที่พรรคปฏิรูปขึ้นมา

### **ระบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งขั้นต้น (Primary) และการประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (Caucus)**

การปฏิรูปที่สำคัญของพรรคเดโมแครตได้กระตุ้นให้รัฐส่วนใหญ่บัญญัติกฎหมายเลือกตั้งสำหรับประชาชนที่พักอาศัยในรัฐนั้น ๆ จัดการเลือกตั้งขั้นต้น ตามที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนั้น การเลือกตั้งขั้นต้นคือ การเลือกตั้งของผู้สนับสนุนที่อยู่ในพรรคเดียวกัน เพื่อคัดเลือกเสนอชื่อตัวแทนพรรคเพื่อลงสมัครชิงตำแหน่งในการเลือกตั้งทั่วไป ผู้มีสิทธิ์ออกเสียงอาจลงคะแนนเสียงเพื่อเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีโดยตรง หรืออาจเลือกทางอ้อมโดยลงคะแนนเสียงเลือกตัวแทนซึ่ง “สัญญา”ว่าจะให้การสนับสนุนผู้สมัครรายที่ตนชื่นชอบนั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกฎหมายของรัฐนั้น ๆ

อีกวิธีหนึ่งที่รัฐสามารถทำได้ภายใต้กฎหมายปัจจุบันคือ กระบวนการประชุมคอคัส หรือการประชุมใหญ่หลายระดับ โดยที่ผู้สนับสนุนพรรคที่อยู่ในพื้นที่เล็ก ในเขตท้องถิ่นหนึ่ง มาร่วมเลือกผู้แทนที่สัญญาว่าจะให้การสนับสนุนผู้สมัครรายใดรายหนึ่ง ผู้แทนเหล่านี้จะ



ภาพพิมพ์การประชุมของพรรครีพับลิกัน พ.ศ. 2423

เป็นตัวแทนเขตของท้องถิ่นในการประชุมระดับมณฑล (county) ซึ่งจะทำการคัดเลือกตัวแทนไปร่วมการประชุมระดับรัฐ และตัวแทนที่ร่วมการประชุมระดับรัฐก็จะคัดเลือกตัวแทนไปเข้าร่วมการประชุมระดับประเทศ แม้ว่าระบบนี้จะใช้เวลาหลายเดือนในการดำเนินการให้เสร็จสิ้น โดยพื้นฐานแล้วความนิยมของผู้สมัครชิงตำแหน่งคนใดคนหนึ่งจะถูกกำหนดตั้งแต่การออกเสียงในรอบแรก

จำนวนของผู้แทนรัฐที่จะร่วมการประชุมระดับประเทศของพรรคเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะคำนวณจากสูตรที่แต่ละพรรคกำหนดขึ้น ซึ่งจะรวมจำนวนประชากรของรัฐ การสนับสนุนของผู้สมัครชิงตำแหน่งระดับประเทศในอดีตที่ผ่านมา และจำนวนเจ้าหน้าที่และผู้นำพรรคที่ได้รับการเลือกตั้งและกำลังดำรงตำแหน่ง สูตรการจัดสรรที่พรรคเดโมแครตใช้เป็นผลให้พรรคเดโมแครตมีจำนวนผู้แทนมากกว่าพรรครีพับลิกันถึงสองเท่าในการประชุมระดับประเทศของพรรค

รัฐธรรมนูญของสหรัฐให้อำนาจมลรัฐในการออกกฎหมายเลือกตั้งเองโดยไม่ต้องมีขัดกับกฎและข้อกำหนดที่สภาองเกรสตั้งขึ้น แม้ว่ามลรัฐต่าง ๆ จะมีอิสระที่จะกำหนดวันเลือกตั้งขึ้นต้นภายในพรรค (primary) และวันประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (caucus) มลรัฐต้องมีแรงจูงใจ (incentive) ในการดำเนินการแข่งขันเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่ง (nomination contest) ตามกฎของพรรค ทั้งนี้เนื่องจากศาลสูงสุดของสหรัฐได้ตัดสินว่าพรรคการเมืองมีสิทธิอธิบายและบังคับใช้กฎของพรรคเองได้กับผู้ที่เข้าร่วมการประชุมระดับประเทศของพรรค ดังนั้นรัฐใดที่ปล่อยให้การเลือกผู้แทนพรรคเพื่อเข้าประชุมผิดจากกฎเกณฑ์ของพรรคอาจจะทำให้ผู้แทนที่เลือกไปนั้นถูกคัดค้านในที่ประชุมระดับประเทศของพรรค หรือจำนวนของผู้แทนพรรคถูกลดลงเป็นการลงโทษที่ฝ่าฝืนระเบียบของพรรค



ในปัจจุบัน กว่าร้อยละ 80 ของผู้แทนพรรคที่เข้าประชุมระดับประเทศของพรรค ได้รับเลือกจากการเลือกตั้งขั้นต้นที่เปิดให้ผู้สนับสนุนหรือผู้ลงทะเบียนสนับสนุนพรรคีพัวพันกัน หรือพรรคเดโมแครตมีสิทธิ์สมัครได้

พรรคเดโมแครตได้กำหนดกฎระเบียบระดับประเทศให้สำนักงานพรรคในรัฐต่าง ๆ ปฏิบัติตาม ส่วนพรรครีพับลิกันยังไม่ได้ทำ กฎของพรรคเดโมแครตให้รัฐต่าง ๆ จัดการแข่งขันเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี (presidential nomination contest) ของรัฐในระหว่างวันอังคารแรกของเดือนกุมภาพันธ์และวันอังคารสัปดาห์ที่สองของเดือนมิถุนายนในปีที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดี รัฐเล็กๆ เช่น ไอโอวาและนิวแฮมป์เชอร์ได้รับการยกเว้นพิเศษให้ออกเสียงก่อนเนื่องจากไอโอวามีประเพณีการประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (caucus) เป็นรัฐแรก ส่วนนิวแฮมป์เชอร์ก็มีประเพณีการเลือกตั้งขั้นต้นภายในพรรค (primary) เป็นรัฐแรก ในการ



ตัวเก็งตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรคเดโมแครต 9 คนกำลังอภิปรายเป็นครั้งแรกในรัฐเซาธ์แคโรไลนา เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ. 2546 จากซ้ายไปขวา: ส.ส. เดนิส คูซินิช, ส.ส. ริชาร์ด เกพฮาร์ท, บาทหลวงอัล ชาร์ปตัน, วุฒิสมาชิกโจเซฟ ลิเบอร์แมน, อดีตวุฒิสมาชิกแคโรล โมสลีย์บรอน, อดีตผู้ว่าการรัฐฮาวเวิร์ด ดีน, อดีตวุฒิสมาชิกจอห์น เอ็ดเวิร์ดส์, วุฒิสมาชิกบ็อบ แกรห์ม และวุฒิสมาชิกจอห์น แครรี

พยายามให้ชนกลุ่มน้อยที่อยู่หนาแน่นในชุมชนต่าง ๆ ในรัฐได้มีผู้แทน พรรคเดโมแครตกำหนดให้ร้อยละ 75 ของผู้แทนของรัฐได้รับเลือกมาจากเขตเลือกตั้งที่เล็กกว่าเขตเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรส นอกจากนี้ การกำหนดจำนวนผู้แทนซึ่งสัญญาว่าจะให้การสนับสนุนผู้สมัครชิงตำแหน่งรายใดรายหนึ่งจะเป็นสัดส่วนกับคะแนนเสียงที่ผู้แทนหรือผู้สมัครชิงตำแหน่งได้รับ พรรคเดโมแครต

ยังมีผู้แทนอื่นๆ อีกเช่น ผู้นำพรรคและผู้ได้รับเลือกดำรงตำแหน่งซึ่งไม่มีพันธะว่าจะสนับสนุนผู้สมัครชิงตำแหน่งรายใดแม้ว่าผู้สมัครชิงตำแหน่งเหล่านั้นอาจจะชนะการเลือกตั้งขั้นต้นภายในพรรคในรัฐของตน สุดท้าย พรรคเดโมแครตได้กำหนดให้ผู้แทนของรัฐมีจำนวนหญิงและชายเท่า ๆ กัน

แม้ว่ากฎระเบียบของพรรคทั้งสองจะแตกต่างกัน กล่าวคือ พรรครีพับลิกันจะปล่อยให้รัฐตัดสินใจเอง ในขณะที่พรรคเดโมแครตจะกำหนดกฎให้รัฐปฏิบัติตาม มีแนวทางการปฏิบัติสองแนวที่สำคัญเกิดขึ้นคือ

- หลาย ๆ รัฐเริ่มเลื่อนกำหนดเวลาจัดการเลือกตั้งขึ้นต้นภายในพรรค (primary) และการประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (caucus) ให้เร็วขึ้นเพื่อที่จะให้คะแนนเสียงของตนมีอิทธิพลต่อการเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่ง และกระตุ้นให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งกล่าวถึงความต้องการและผลประโยชน์ของรัฐ รวมทั้งให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งใช้เงินหาเสียงในรัฐ การทำเช่นนี้เรียกว่า “การจัดเลือกตั้งล่วงหน้า” (front-loading)
- ในแนวทางปฏิบัติที่เรียกว่า “การแบ่งภูมิภาค” (regionalization) รัฐต่าง ๆ จะร่วมมือกันจัดการเลือกตั้งขึ้นต้นภายในพรรค (primary) และการประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (caucus) ในวันเดียวกันเพื่อทำให้ภูมิภาคของตนมีอิทธิพลต่อกระบวนการเลือกตั้งมากที่สุด

แนวทางการปฏิบัติทั้งสองนี้ทำให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งต้องเริ่มการรณรงค์หาเสียงแต่เนิ่น ๆ เพื่อได้ฐานเสียงที่มั่นคงในรัฐที่จะจัดการเลือกตั้งเร็ว ผู้สมัครชิงตำแหน่งจำต้องพึ่งสื่อมวลชนมากขึ้น โดยเฉพาะวิทยุและโทรทัศน์ และการสนับสนุนจากผู้นำพรรคในรัฐนั้น ๆ ในการเข้าถึงผู้มีสิทธิ์ออกเสียงในรัฐทั้งหลายที่จัดการเลือกตั้งขึ้นต้นในวันเดียวกัน

การจัดเลือกตั้งล่วงหน้า (front-loading) และการแบ่งภูมิภาค (regionalization) ในกระบวนการเลือกตั้งขึ้นต้นเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นประโยชน์แก่ผู้สมัครชิงตำแหน่งที่มีชื่อเสียงระดับประเทศเช่น ผู้ที่กำลังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคนปัจจุบัน ผู้ว่าการรัฐของรัฐสำคัญ ๆ วุฒิสมาชิก และสมาชิกสภาที่มีความสามารถหาเงินทุนเข้าถึงสื่อมวลชนและได้รับการสนับสนุนจากองค์กรต่าง ๆ

ตัวอย่างเช่น ขั้นตอนขั้นต้นต่าง ๆ ของการคัดเลือกผู้ที่ได้รับเสนอชื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในปีพ.ศ. 2547 ของพรรคเดโมแครต จะเห็นว่าผู้สมัครชิงตำแหน่งทั้งแปดคนของพรรคเดโมแครตหาเงินได้ประมาณ 25 ล้านดอลลาร์และใช้ไป 7 ล้านดอลลาร์ก่อนวันที่ 31 มีนาคมพ.ศ. 2546 ซึ่งเป็นเวลา 10 เดือนก่อนการเลือกตั้งขั้นต้นหรือการประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (Caucus) ครั้งแรก ในบรรดาผู้สมัครชิงตำแหน่งทั้งหมดนี้ ผู้ที่ดำรงตำแหน่งในสภาของเกรสสามารถหาเงินได้มากที่สุด จ้างที่ปรึกษาทางการเมืองที่มีชื่อเสียงที่สุดและเริ่มสร้างองค์รณรงค์หาเสียงที่ใหญ่ที่สุด กรอบเวลาที่สั้นของกระบวนการการเลือกตั้งขั้นต้นเป็นอุปสรรคต่อผู้ที่ต้องการใช้การเลือกตั้งขั้นต้นและการประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (caucus) เป็นบันไดสู่การคัดเลือกเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่ง เช่น จิมมี่ คาร์เตอร์ ในปีพ.ศ. 2519 และ จอห์น แมคเคนในปีพ.ศ. 2543

การเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องของกระบวนการการคัดเลือกเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งมีผลกระทบต่อผู้สมัครชิงตำแหน่งทุกคน แม้แต่ผู้ที่กำลังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคนปัจจุบัน ก็ไม่สามารถละเลยความสำคัญของการเลือกตั้งสมัยที่สองของตน ใน



มาร์ติน แวน บูเรน  
พรรคเดโมแครต (พ.ศ. 2380 – 2384)

ปีพ.ศ. 2535 จอร์จ เอช. ดับเบิลยู. บุชประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งขั้นต้นต่อแพท บูคานัน (Pat Buchanan) ผู้เชี่ยวชาญรายการทอล์คโชว์แนวอนุรักษ์นิยมและนักเขียนเรื่องประจำในหนังสือพิมพ์ในทางตรงข้าม ในปีพ.ศ. 2539 บิล คลินตันหาเงินได้จำนวนมาก แต่ต้น ทำให้คู่แข่งในพรรคตนเองไม่ต้องการแข่งขันด้วย คลินตันใช้เงินนี้ในการ ดำเนินยุทธวิธีจัดการรณรงค์หาเสียงโดยเน้นการใช้สื่อเริ่มจากระดับต้นที่การประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (caucus) และการเลือกตั้งขั้นต้นจนถึงการเลือกตั้งทั่วประเทศ

#### การประชุมคองคัสที่รัฐไอโอวา: ขั้นตอนการดำเนินงาน

1. การประชุมคองคัสจัดขึ้นในกว่า 2,000 ตำบลทั่วรัฐไอโอวาเพื่อคัดเลือกตัวแทนกว่า 1,500 คนไปประชุมระดับมณฑล (county) 99 แห่ง
2. การประชุมระดับมณฑลจัดขึ้นเพื่อคัดเลือกตัวแทน 3,000 คนไปร่วมการประชุมระดับเขต 5 แห่ง

3. การประชุมระดับเขตจัดขึ้นเพื่อเลือกตัวแทนไปร่วมการประชุมใหญ่ระดับประเทศของพรรค และตัวแทนเหล่านี้จะไปร่วมการประชุมพรรคระดับรัฐด้วย
4. ที่ประชุมระดับรัฐจะเลือกตัวแทนเพื่อไปร่วมการประชุมใหญ่ของพรรค พรรคเดโมแครตก็เลือกพรรคตัวแทนระดับรัฐของตนและตัวแทนที่ได้รับการเลือกตั้งด้วย

### **การประชุมคองคัสส์ที่รัฐไอโอวา: ขั้นตอนสำหรับการประชุมคองคัสส์รอบแรกในระดับตำบล**

**พรรคเดโมแครต:** สมาชิกพรรคเดโมแครตที่มีภูมิลำเนาอยู่ในตำบลนั้นๆ ได้ลงทะเบียนผู้เลือกตั้งแล้วและมีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงเท่านั้นจึงมีสิทธิ์เข้าร่วมการประชุมนี้ ผู้เข้าร่วมการประชุมจะถูกขอให้เข้าร่วมกลุ่มผู้สมัครที่ตนต้องการ แต่ละกลุ่มจะต้องมีผู้สมัครอย่างน้อยร้อยละ 15 ของจำนวนผู้เข้าร่วมการประชุมทั้งหมด กลุ่มใดมีสมาชิกไม่ครบจะต้องสลายตัว และสมาชิกภายในกลุ่มก็สามารถไปเข้าร่วมกลุ่มอื่นๆ ที่เหลือได้ ในขั้นตอนนี้ จะมีการลှอบบ็อย่างหนัก และตัวแทนจะถูกกำหนดให้ยึดติดอยู่กับผู้สมัครต่างๆ อย่างเคร่งครัดบนพื้นฐานของระบบสัดส่วนของการประชุมคองคัสส์ในรูปรวม

**พรรครีพับลิกัน:** ผู้เข้าร่วมการประชุม ซึ่งต้องเป็นผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้ง แต่ไม่จำเป็นต้องลงทะเบียนเลือกตั้งว่าตนเป็นพรรครีพับลิกันจะเลือกผู้ที่ตนต้องการให้เป็นประธานาธิบดีโดยการลงคะแนนลับ และจะมีการนับคะแนนดังกล่าวทั่วประเทศ หลังจากนั้น ที่ประชุมคองคัสส์จะใช้วิธีการใดเลือกตัวแทนพรรคเพื่อไปเข้าร่วมการประชุมระดับมณฑลก็ได้ อาจจะเป็นการเลือกตั้งโดยตรง (ระบบผู้ชนะกวาดคะแนนทั้งหมด) หรือการชาวเสียงก็ได้

### **การเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งของพรรคและประชาธิปไตย**

การปฏิรูปกระบวนการคัดเลือกเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นการทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งมากขึ้น ในปีพ.ศ. 2511 ก่อนการเปลี่ยนแปลงไม่นานมานี้ มีประชาชนเพียง 12 ล้านคนที่ออกเสียงเลือกตั้งในการเลือกตั้งขั้นต้นหรือประมาณร้อยละ 11 ของประชาชนผู้มีสิทธิ์ออกเสียง ในปีพ.ศ. 2543 มีประชาชนประมาณ 35 ล้านคนที่ออกเสียงเลือกตั้งหรือประมาณร้อยละ 15 ของผู้มีสิทธิ์เลือกตั้ง ในช่วงก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีพ.ศ. 2543 มีประชาชนกว่า 20 ล้านคนที่ออกเสียงในการแข่งขันระหว่างจอร์จ ดับเบิลยู. บุชกับคู่แข่งในพรรครีพับลิกัน และประมาณ 15 ล้านคนที่ออกเสียงในการแข่งขันของพรรคเดโมแครตระหว่างอัล กอร์กับอดีตรัฐมนตรีมหาดไทย แบริดลีย์คู่แข่งคนสำคัญ

นอกเหนือจากการทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งมากขึ้น กระบวนการการคัดเลือกเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งแบบใหม่นี้ได้ขยายกลุ่มตัวแทนซึ่งประกอบด้วยคณะเลือกตั้งผสม (electoral coalition) ของแต่ละพรรค แม้ขอบเขตตัวแทนประชาชนในด้านเพศและเชื้อชาติได้ขยายกว้างขึ้นในกลุ่มผู้แทนพรรคที่ไปเข้าร่วมการประชุมระดับประเทศของพรรคเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่ง แต่ตัวแทนอุดมการณ์ไม่ได้ขยายตามไปด้วย ทั้งนี้เนื่องจากรัฐที่มีอัตราประชาชนมีส่วนร่วมสูงกว่ามักจะเป็นนักกิจกรรมของพรรคซึ่งมุ่งมั่นอุดมการณ์มากกว่าผู้ที่เป็นสมาชิกธรรมดาของพรรค ดังนั้น ผู้แทนของพรรคที่พบกันในที่ประชุมระดับประเทศมักจะมีแนวคิดอนุรักษ์นิยมกว่าประชาชนที่ออกเสียงเลือกและผู้แทนของพรรคเดโมแครตจะมีแนวคิดเสรีนิยมกว่า

ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว การปฏิรูปได้ลดอำนาจของผู้นำพรรคในรัฐและให้แรงจูงใจแก่ผู้ที่ต้องการได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนพรรคให้พยายามเสนอจุดขายเพื่อชนะใจประชาชนในวงกว้าง (public appeal) ความพยายามชนะใจประชาชนนี้ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สมัครชิงตำแหน่งและฐานเสียงประชาชนหลักที่สนับสนุนแบบแน่นขึ้น และเป็นการกระตุ้นให้ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งดำรงตำแหน่งแล้วพยายามทำตามสัญญาที่ให้ไว้ระหว่างการหาเสียง ในปีแรกที่ดำรงตำแหน่ง จอร์จ ดับเบิลยู. บุชได้ทุ่มเทดำเนินการตามนโยบายที่กล่าวไว้ในช่วงหาเสียง เช่น การผ่อนผันภาษี (tax relief) การปฏิรูปการศึกษาและความเตรียมพร้อมของกองทัพในระดับที่สูงขึ้น ริเริ่มนโยบายเพื่อฐานทางการเมืองแนวอนุรักษ์นิยมของเขา

แม้ว่าการปฏิรูปกระบวนการการคัดเลือกเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งมีส่วนร่วมทำให้กระบวนการมีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น ความผิดปกติก็ยังคงมีอยู่ ผู้ที่มีส่วนร่วมในการเลือกตั้งขั้นต้นส่วนใหญ่จะเป็นคนที่มีการศึกษาและรายได้สูง และมีอายุสูงกว่าเฉลี่ยผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งของพรรครีพับลิกันและเดโมแครต นอกจากนี้ ผู้ที่บริจาคเงินให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งหรือให้เงินสนับสนุนการดำเนินงานตามอุดมการณ์ของผู้สมัครชิงตำแหน่งมักจะเป็นผู้มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจค่อนข้างสูงเหมือนเดิม ฉะนั้น จึงเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่คนกลุ่มนี้จะได้คะแนนเสียงที่สำคัญจากผลการเลือกตั้ง

**จำนวนการเลือกตั้งประธานาธิบดีขั้นต้น**  
**และสัดส่วนจำนวนตัวแทนพรรค**  
**จากรัฐที่มีการเลือกตั้งขั้นต้น คิดเป็นร้อยละ**  
**โดยแบ่งตามพรรคการเมือง**  
**ปีพ.ศ. 2455 – 2543**

พรรคเดโมแครต			พรรครีพับลิกัน		
ปีพ.ศ.	จำนวนการเลือกตั้งประธานาธิบดีขั้นต้น	สัดส่วนจำนวนตัวแทนพรรคจากรัฐที่มีการเลือกตั้งขั้นต้น	ปีพ.ศ.	จำนวนการเลือกตั้งประธานาธิบดีขั้นต้น	สัดส่วนจำนวนตัวแทนพรรคจากรัฐที่มีการเลือกตั้งขั้นต้น
2455	12	32.9%	2455	13	41.7%
2459	20	53.5%	2459	20	58.9%
2463	16	44.6%	2463	20	57.8%
2467	14	35.5%	2467	17	45.3%
2471	17	42.2%	2471	16	44.9%
2475	16	40.0%	2475	14	37.7%
2479	14	36.5%	2479	12	37.5%
2483	13	35.8%	2483	13	38.8%
2487	14	36.7%	2487	13	38.7%
2491	14	36.3%	2491	12	36.0%
2495	15	38.7%	2495	13	39.0%
2499	19	42.7%	2499	19	44.8%
2503	16	38.3%	2503	15	38.6%
2507	17	45.7%	2507	17	45.6%
2511	17	37.5%	2511	16	34.3%
2515	23	60.5%	2515	22	52.7%
2519	29*	72.6%	2519	28*	67.9%
2523	31*	74.7%	2523	35*	74.3%
2527	26	62.9%	2527	30	68.2%
2531	34	66.6%	2531	35	76.9%
2535	39	78.8%	2535	38	80.4%
2539	34	62.6%	2539	43	90.0%
2543	40	85.7%	2543	43	93.1%

ท้ายสุด กระบวนการการคัดเลือกเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมและอาจมีเหตุให้ขัดแย้งนี้ทำให้พรรคแตกแยกเป็นฝ่าย ๆ ยิ่งการแข่งขันเพื่อได้รับการเสนอชื่อสูงขึ้นมากเท่าใด การแตกแยกนี้จะถึงจุดที่พรรคต้องแก้ไขโดยเร็วหากต้องการให้การรณรงค์หาเสียงเพื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคประสบความสำเร็จ

## ผลกระทบของการประชุมการเมืองของพรรค

การเปลี่ยนแปลงในกระบวนการการคัดเลือกเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีมีผลที่ตามมาอีกประการคือ การประชุมระดับประเทศของพรรคเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีมีความสำคัญลดลง ในปัจจุบัน ชื่อผู้ที่ได้รับเสนอชื่อเป็นตัวแทนพรรคสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะถูกกำหนดโดยประชาชนผู้ออกเสียงตั้งแต่ช่วงแรกของกระบวนการการคัดเลือกเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งนี้แล้ว ผู้ที่ได้รับเสนอชื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีมักจะประกาศเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งรองประธานาธิบดีก่อนการประชุมระดับประเทศ และจะเป็นผู้ร่างนโยบายของพรรคที่ใช้ในการหาเสียง ดังนั้น ทำไมคนอเมริกันจึงจะต้องนั่งหน้าโทรทัศน์เพื่อชมการประชุมของพรรคด้วย?



วิลเลียม แอริตัน  
พรรควิก (พ.ศ. 2384)

ความจริงก็คือ มีคนไม่กี่คนที่ชมการประชุมของพรรค จำนวนผู้ชมได้ลดลงในช่วงที่ผ่านมา เช่นเดียวกับกับจำนวนชั่วโมงที่สถานีโทรทัศน์ถ่ายทอดการประชุมนี้ในช่วงที่มีอัตราผู้ชมสูงสุด ผลการสำรวจโดยองค์กรสำรวจหลายสถาบันในช่วงฤดูร้อนปีพ.ศ. 2543 ซึ่งเป็นช่วงที่ทั้งสองพรรคจัดการประชุมระดับประเทศของพรรคเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี พบว่า ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ชมไม่ชมการถ่ายทอดการประชุมของทั้งสองพรรค

แม้จะมีจำนวนผู้ชมลดลง การประชุมของพรรคยังคงได้รับความสนใจเมื่อเป็นข่าวโทรทัศน์หรือข่าวหนังสือพิมพ์ ผลการสำรวจเดียวกันนี้พบว่า ในปีพ.ศ. 2543 ประชาชน



ภาพพิมพ์การประชุมระดับประเทศของพรรคเดโมแครต  
ที่เมืองบัลติมอร์

สนใจข่าวการประชุมทั้งก่อนและหลังการประชุม รวมทั้งทราบว่าใครเป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งและนโยบายของผู้สมัครคนนั้น ๆ ดังนั้น การประชุมของพรรคจึงทำหน้าที่แจ้งให้ผู้ออกเสียงทราบ กระตุ้นการสนับสนุน และทำให้ผู้สนับสนุนพรรครู้สึกกระตือรือร้น สนใจผู้ได้รับเสนอชื่อชิงตำแหน่ง รวมทั้งเป็นการทำให้ประชาชนสนใจกับการเลือกตั้งทั่วไปที่จะตามมา

กระบวนการการคัดเลือกเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีไม่ใช่จะดีพร้อมไม่มีที่ติ แต่กระนั้น ในช่วงสองสามทศวรรษที่ผ่านมา มีการกระตุ้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการมากขึ้น ได้ปรับปรุงจำนวนผู้แทนประชากรและกระชับความสัมพันธ์ระหว่างผู้สนับสนุนพรรคและผู้สมัครชิงตำแหน่ง ขึ้นตอนต่าง ๆ ของกระบวนการนี้ทำให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งที่มีชื่อเสียงกว่าได้เปรียบ สามารถหาเงินสนับสนุนได้มากกว่า มีองค์กรจัดแผนการรณรงค์หาเสียงได้ดีกว่า และทำให้ผู้มีสิทธิ์ออกเสียงกระตือรือร้นมากตั้งแต่ในช่วงแรกของการเลือกตั้งขึ้นต้นเพื่อคัดเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี



จอห์น ไทเลอร์  
พรรควิค (พ.ศ. 2384)

-----  
สตีเฟน เจ. เวนเป็นศาสตราจารย์สาขาการปกครองที่มหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ในเมืองวอชิงตัน ดี.ซี.และเป็นผู้เขียนหนังสือเรื่อง The Road to The White House 2004 (Thomson/Wadsworth, 2004)



## ขั้นตอนในการเลือกตั้งของสหรัฐ

โดย ไมเคิล ดับเบิลยู. ทรอกอตต์

โดยทั่วไปแล้ว ผู้ออกเสียงเลือกตั้งชาวอเมริกันมีโอกาสใช้สิทธิ์เลือกตั้งมากกว่าพลเมืองของประเทศประชาธิปไตยอื่นๆ ส่วนใหญ่ ชาวอเมริกันบางคนอาจมีโอกาสเลือกตั้งถึงห้าหรือหกครั้งในหนึ่งปี โดยจะเป็นการเลือกตั้งในตำแหน่งต่างๆ ในแต่ละระดับของรัฐบาล เนื่องจากสหรัฐอเมริกาใช้ระบบสหพันธรัฐซึ่งเป็นระบบที่รัฐบาลระดับประเทศและรัฐบาลระดับรัฐมีอำนาจแยกจากกัน วันเลือกตั้งในสหรัฐจึงเป็นวันที่ประชาชนไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งติดต่อกันทั้งในระดับรัฐและระดับท้องถิ่นพร้อมๆ กัน และในการเลือกตั้งแต่ละแบบ ก็มีกระบวนการเลือกตั้งกันโดยเฉพาะ



เจมส์ เค. โพลค พรรคเดโมแครต  
(พ.ศ. 2388 – 2392)

ในระบบการเมืองของสหรัฐ มีหลายตำแหน่งที่มาจากการเลือกตั้ง และนอกจากการเลือกตั้งเหล่านี้แล้ว ยังมีอีกหลายเรื่องที่สาธารณชนต้องไปลงคะแนนเสียง เช่น เรื่องการให้การสนับสนุนทางการเงินเพื่อการศึกษาและบริการของรัฐและท้องถิ่น เช่น สวนสาธารณะและทางหลวง มีการตัดสินใจด้านนโยบายผ่านการลงประชามติและข้อเสนอร่างกฎหมายโดยประชาชนผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งมากขึ้นเรื่อยๆ นักรัฐศาสตร์บางคนอธิบายว่าการที่มีการเลือกตั้งบ่อยๆ อาจเป็นสาเหตุที่ผู้ออกมาใช้สิทธิ์เลือกตั้งลดจำนวนลงเรื่อยๆ ในช่วง 50 ปีที่ผ่านมา ชาวอเมริกันยังเลือกผู้สมัครที่สังกัดพรรคเป็นส่วนใหญ่ในการเลือกตั้งขั้นต้น (primary elections) ซึ่งเป็นกิจกรรมของพรรคการเมืองและจัดโดยผู้บริหารการเลือกตั้ง

### กระบวนการในการเลือกตั้ง

เนื่องจากการเลือกตั้งในสหรัฐ มีลักษณะเป็นแบบท้องถิ่น จึงต้องมีผู้บริหารการเลือกตั้งหลายพันคนที่รับผิดชอบในการจัดการเลือกตั้งรวมถึงการนับคะแนนเสียงและการรับรอง



ประชาชนไปใช้สิทธิในการเลือกตั้งกึ่งสมัยที่เมือง  
ฮาลิแฟกซ์ รัฐแมสซาชูเซตส์ วันที่ 5 พ.ย. 2545

ผลการเลือกตั้งด้วย เจ้าหน้าที่เหล่านี้มีภารกิจที่สำคัญ และสลับซับซ้อน ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดวันเลือกตั้ง การรับรองคุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง การขึ้นทะเบียนผู้มีสิทธิออกเสียง และเตรียมรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียง การเลือกอุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียง การออกแบบบัตรเลือกตั้ง การจัดคณะทำงานชั่วคราวขนาดใหญ่ที่จะคอยดูแลความเรียบร้อยในวันเลือกตั้ง และการนับคะแนนเสียงและรับรองผลการเลือกตั้ง

ในการเลือกตั้งที่ผ่านมาในสหรัฐ เราไม่ค่อยได้เห็นผลการเลือกตั้งที่สูสีมากเท่าใดนัก ตำแหน่งที่เลือกตั้งส่วนใหญ่เป็นตำแหน่งระดับท้องถิ่น และเขตเลือกตั้งมักกำหนดโดยพรรคการเมืองที่มีอำนาจอยู่ในขณะนั้นโดยยึดถือรูปแบบการลงคะแนนเสียงที่มีมาในอดีตในแนวทางที่จะเป็นประโยชน์แก่พรรคการเมืองพรรคใดพรรคหนึ่งมากที่สุด อย่างไรก็ตาม ไรท์ดี ก็ยังมีข้อยกเว้นที่เราเพิ่งเห็นเมื่อไม่นานมานี้ นั่นก็คือผลการเลือกตั้ง



ผู้ลงคะแนนเข้าคิวเพื่อลงคะแนนด้วยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์  
ที่เมืองไมอามี รัฐฟลอริดา วันที่ 4 พ.ย. 2545

ประธานาธิบดีในปี พ.ศ. 2543 ซึ่งต้องใช้เวลายืดเยื้อเพื่อตัดสินว่าใครคือผู้ชนะในการเลือกตั้งที่สูสีมากที่สุดในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา การเลือกตั้งครั้งนั้นทำให้ชาวอเมริกันได้เรียนรู้ถึงประเด็นต่างๆ มากมายในการบริหารการเลือกตั้งเป็นครั้งแรก

การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในสหรัฐเป็นกระบวนการสองขั้นตอน สหรัฐไม่มีบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศ ดังนั้น พลเมืองแต่ละคนจะต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนเพื่อขึ้นทะเบียนผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งก่อน พลเมืองสหรัฐจะต้องไปขึ้นทะเบียนในเขตที่ตนเองพำนักอยู่ และถ้ามีการโยกย้ายที่อยู่ ก็จะต้องไปขึ้นทะเบียนใหม่ การขึ้นทะเบียนนี้มีจุดประสงค์เพื่อป้องกันการโกงการเลือกตั้ง แต่ขั้นตอนในการขึ้นทะเบียนดังกล่าวจะแตกต่างกันไป

แล้วแต่รัฐ ในอดีต ขั้นตอนเหล่านี้กำหนดขึ้นมาเพื่อกีดกันพลเมืองสหรัฐบางกลุ่มจากการเลือกตั้ง แต่เมื่อไม่นานมานี้ ได้มีแนวโน้มที่จะผ่อนผันข้อกำหนดบางประการ และกฎหมายว่าด้วยการขึ้นทะเบียนผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงทั่วประเทศ พ.ศ. 2536 (1993 National Voter Registration Act หรือกฎหมาย “Motor Voter”) ทำให้ประชาชนสามารถขึ้นทะเบียนเลือกตั้งในเวลาเดียวกับการต่อใบขับขี่ได้

หน้าที่ที่สำคัญที่สุดสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลการเลือกตั้งก็คือ ตรวจสอบให้แน่ใจว่าพลเมืองทุกคนซึ่งมีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งจะต้องมีชื่อปรากฏอยู่ในทะเบียนเลือกตั้ง และพลเมืองที่ไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียงต้องไม่มีชื่ออยู่ในทะเบียนดังกล่าว โดยทั่วไป เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นจะไม่ลบชื่อผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งออกจากทะเบียนเลือกตั้ง และจะพยายามเก็บชื่อคนเหล่านั้นไว้ก่อนแม้ว่าคนเหล่านั้นอาจไม่ได้มาใช้สิทธิเลยในช่วงเวลาที่ผ่านมา เมื่อประชาชนไปลงคะแนนเสียงที่คูหาเลือกตั้งและพบว่าตนไม่มีชื่ออยู่ในทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง คนเหล่านี้จะได้รับบัตรเลือกตั้งชั่วคราวเพื่อลงคะแนนเสียง หลังจากนั้น จะมีการตรวจสอบว่าคนเหล่านี้มีสิทธิเลือกตั้งจริงหรือไม่ก่อนที่จะบันทึกคะแนนเสียงของคนเหล่านี้ไว้

### **บทบาทของผู้บริหารการเลือกตั้ง**

ในสหรัฐอเมริกา การเลือกตั้งเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการบริหารแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นในระดับท้องถิ่นและมีงบประมาณตายตัว โดยมีจุดประสงค์เพื่อหยั่งเสียงประชาชนผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงอย่างเที่ยงตรงและเหมาะสมกับเวลา นั้นหมายถึงภารกิจที่ใหญ่หลวงสำหรับผู้บริหารการเลือกตั้ง ซึ่งโดยทั่วไปมักเป็นปลัดมณฑลหรือปลัดเทศบาล เจ้าหน้าที่เหล่านี้มีหน้าที่ในการขึ้นทะเบียนประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งตลอดทั้งปี และมีหน้าที่ตัดสินใจว่าใครบ้างที่มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในการเลือกตั้งใด เจ้าหน้าที่เหล่านี้ยังมีหน้าที่ออกแบบบัตรเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งแต่ละครั้ง ตรวจสอบว่าผู้ลงสมัครเลือกตั้งทุกคนที่ผ่านการรับรองแล้วมีชื่อปรากฏอยู่ครบถ้วน และจุดเรื่องต่างๆ ที่ต้องรอการตัดสินใจไว้ด้วยถ้อยคำที่ถูกต้อง เจ้าหน้าที่เหล่านี้ต้องพยายามทำให้บัตรเลือกตั้งมีความเรียบง่ายและชัดเจนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ด้วย

ในปัจจุบัน สหรัฐฯ ยังไม่มีบัตรเลือกตั้งหรืออุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียงที่เป็นมาตรฐานทั่วประเทศ โดยปกติ เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลการเลือกตั้งจะต้องจัดเตรียมบัตรเลือกตั้งที่พิมพ์หลายภาษา และบางครั้งอาจมีบัตรเลือกตั้งหลายรูปแบบด้วย ในบางเขต อาจมีการกำหนดหมายเลขของผู้สมัครและพรรคการเมืองโดยวิธีสุ่ม ประการสุดท้าย เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลการเลือกตั้งท้องถิ่นจะต้องเลือกอุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียง และบัตรเลือกตั้งที่ทำได้จะต้องใช้กับอุปกรณ์ในการลงคะแนนชนิดนั้นๆ ได้ หลังจากเกิดปัญหาในการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่รัฐฟลอริดาเมื่อปี พ.ศ. 2543 สภาของเกรสได้ออกกฎหมายที่อนุมัติงบประมาณช่วยเหลือสำหรับรัฐและมณฑลเพื่อนำวิธีการลงคะแนนเสียงที่ทันสมัยและเชื่อถือได้ที่สุดมาใช้

ในช่วงที่ไม่มีบัตรเลือกตั้ง เจ้าหน้าที่เหล่านี้จะต้องรับผิดชอบในการเก็บรักษาอุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียง ซึ่งโดยทั่วไปจะมอบหมายให้บริษัทเอกชนเป็นผู้ทำหน้าที่นี้แทน นอกจากนี้ หนึ่งในภารกิจที่ยากที่สุดของเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลการเลือกตั้งก็คือว่าจ้างและฝึกอบรมพนักงานชั่วคราวจำนวนมากสำหรับการทำงานในวันเลือกตั้ง (ตามปกติมักต้องทำงานนาน 10 – 15 ชั่วโมง)

ถ้ามีการเปลี่ยนอุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียงหรือบัตรเลือกตั้ง กระบวนการฝึกอบรมที่กล่าวมาข้างต้นจะยิ่งยากลำบากขึ้น บางครั้ง การเคลื่อนย้ายอุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียงและว่าจ้างและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่อาจใช้เวลานานเสียจนต้องโอนภาระหน้าที่ในการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงไปให้เจ้าหน้าที่อาสาสมัครที่พรรคการเมืองใหญ่ๆ เป็นคนหามา เนื่องจากเจ้าหน้าที่อาสาสมัครเหล่านี้มักเป็นตัวแทนของพรรคการเมือง จึงมักเกิดกรณีความเห็นไม่ลงรอยกันในเรื่องวิธีเลือกตั้งระดับท้องถิ่นบ้างเป็นครั้งครา

## การลงคะแนนเสียง

ขั้นตอนที่สองของการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งคือ การไปเลือกตั้ง สำหรับผู้มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงส่วนใหญ่ ขั้นตอนนี้หมายถึงการเดินทางไปยังหน่วยเลือกตั้งใกล้บ้านเพื่อลง

คะแนนเสียง ทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา ขนาดเขตเลือกตั้งตามภูมิประเทศ และจำนวนประชาชน ผู้มีสิทธิเลือกตั้งและขึ้นทะเบียนผู้เลือกตั้งมีความแตกต่างกันอย่างมาก

การตัดสินใจว่าจะใช้อุปกรณ์ในการลงคะแนนและบัตรเลือกตั้งแบบใดจะกระทำ ในระดับท้องถิ่น เพราะรัฐบาลท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายส่วนนี้ ดังนั้น วิธีการลงคะแนนเสียงของประชาชนในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง ซึ่งรวมถึงชนิดของอุปกรณ์ในการลงคะแนนที่ใช้และวิธีการเก็บรักษาอุปกรณ์ในการลงคะแนนจึงขึ้นอยู่กับ สถานภาพทางเศรษฐกิจและฐานภาษีของท้องถิ่นนั้นๆ เนื่อง จากรายได้จากภาษีอากรภายในท้องถิ่นต้องนำไปใช้สนับสนุน กิจการโรงเรียน กิจการตำรวจและดับเพลิงตลอดจนสวน สาธารณะและแหล่งสันทนาการ รัฐบาลท้องถิ่นจึงมักไม่ให้ความสำคัญกับการลงทุนด้านเทคโนโลยีในการลงคะแนนเสียง



เจ้าหน้าที่เทศบาลที่ดิกซ์วิลล์ นอทช์ รัฐนิวแฮมป์เชอร์ ลงคะแนนเสียงประเดิม เป็นรายแรกเพื่อเปิดการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี พ.ศ. 2543



สตรีผู้ขี่จักรยานไปที่บัตรลงคะแนนที่ห้องบัตรของทางการที่เมืองพอร์ตแลนด์ รัฐโอเรกอน ในการเลือกตั้งประธานาธิบดี พ.ศ. 2543



สตรีรายหนึ่งอุ้มลูกระหว่างเข้าคิวรอลงคะแนนเสียงในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ



ผู้สูงอายุไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีในชุมชนผู้เกษียณอายุในรัฐฟลอริดา พ.ศ. 2543

ในสหรัฐ อุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียงต่างๆ มากมาย และเทคโนโลยีในการลงคะแนนเสียงก็เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ในปัจจุบัน มีหน่วยเลือกตั้งไม่กี่แห่งที่ยังใช้บัตรเลือกตั้งเป็นกระดาษและมีช่องสำหรับกาเครื่องหมาย "x" ชำงๆ ชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งเช่นที่ใช้ในอดีต อย่างไรก็ตาม ระบบการลงคะแนนเสียงหลายระบบที่นำคอมพิวเตอร์มาใช้ยังคงต้องพึ่งบัตรเลือกตั้ง

ตั้งที่ทำด้วยกระดาษซึ่งมีวงกลมสำหรับให้ผู้ลงคะแนนเสียงระบายหรือมีเส้นให้โยง เมื่อผู้เลือกตั้งหย่อนบัตรแล้ว บัตรก็จะถูกนำไปสแกนโดยคอมพิวเตอร์เพื่อบันทึกคะแนนเสียง



แซคเคอรี เทย์เลอร์ พรรควิก  
(พ.ศ. 2392 – 2393)

ยังมีหน่วยเลือกตั้งอีกหลายแห่งที่ใช้อุปกรณ์ในการลงคะแนนแบบ “คั่นโยก” ผู้ลงคะแนนจะโยกคั่นโยกเล็กๆ ที่อยู่ด้านข้างของผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ตนชื่นชอบหรือประเด็นที่ตนสนับสนุน หลังจากนั้นคะแนนเสียงก็จะบันทึกไว้ด้วยการโยกคั่นโยกอันใหญ่อีกครั้ง อุปกรณ์เหล่านี้ไม่ได้ผลิติดอกมาเป็นเวลากว่า 30 ปีแล้ว ดังนั้น การเก็บรักษาอุปกรณ์ในการลงคะแนนเหล่านี้จึงเป็นเรื่องยากและเสียค่าใช้จ่ายสูง ผลก็คือ อุปกรณ์ในการลงคะแนนดังกล่าวกำลังค่อยๆ เลิกใช้ไป

อุปกรณ์ในการลงคะแนนอีกอย่างหนึ่งที่ใช้กันมากก็คือ “เครื่องเจาะบัตร” วิธีลงคะแนนเสียงอาจเป็นการเจาะรูบนบัตรถัดจากชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้ง หรือสอดบัตรเข้าไปในช่องที่มีภาพบัตรกำกับอยู่เพื่อเจาะบัตรให้เป็นรู นี่คือวิธีลงคะแนนเสียงที่ทำให้เกิดการถกเถียงเกี่ยวกับการนับคะแนนในการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่รัฐฟลอริดาเมื่อปี พ.ศ. 2543 หลังจากเหตุการณ์นั้น เครื่องลงคะแนนแบบเจาะบัตรก็ค่อยๆ เลิกใช้ไป



มิลเลียด ฟิลมอร์ พรรควิก  
(พ.ศ. 2393 – 2397)



เจ้าหน้าที่ระดับมณฑลในรัฐจอร์เจียลองใช้เครื่องลงคะแนนเสียงระบบสัมผัสในเดือนตุลาคม 2545 เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเลือกตั้งในเดือนพฤศจิกายน

ในขณะนี้ มีแนวโน้มที่จะใช้เครื่องบันทึกคะแนนเสียงโดยตรงแบบอิเล็กทรอนิกส์ (direct recording electronic devices – DRE) ซึ่งมีจอคอมพิวเตอร์แบบระบบสัมผัสอย่างเครื่องทำธุรกรรมแบบอัตโนมัติของธนาคาร แม้จะมีการหาหรือมากมายเกี่ยวกับการลงคะแนนเสียงโดยใช้คอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ตเพื่อทำให้กระบวนการทั้งหมดง่ายขึ้น และเคยมีการนำระบบดังกล่าวมาใช้



ในการเลือกตั้งขั้นต้น (primary) ที่รัฐแอริโซนาแล้ว แต่ผู้เชี่ยวชาญด้านความมั่นคงยังอยู่ระหว่างการปรับปรุงระบบดังกล่าวให้ดีขึ้น และยังไม่ค่อยมีการนำระบบดังกล่าวมาใช้ในวงกว้าง

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งที่สำคัญเกี่ยวกับการลงคะแนนเสียง นั่นคือการให้บัตรเลือกตั้งแก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งก่อนวันเลือกตั้ง การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเริ่มด้วยการมอบบัตรเลือกตั้งล่วงหน้าแก่ผู้ที่คิดว่าตนจะไม่อยู่บ้าน (และไม่สามารถไปที่หน่วยเลือกตั้งได้) ในวันที่มีการเลือกตั้ง บางท้องถิ่นค่อยๆ ดัดแปลงบทบัญญัตินี้ให้เปิดกว้างมากขึ้น โดยอนุญาตให้ประชาชนขึ้นทะเบียนเป็น “ผู้มีสิทธิออกเสียงที่ไม่สามารถไปยังหน่วยเลือกตั้งในวันเลือกตั้งได้อย่างถาวร” (permanent absentee voters) และจัดส่งบัตรเลือกตั้งไปให้คนเหล่านี้ทางไปรษณีย์ด้วย

บทบัญญัติใหม่อีกข้อหนึ่งคือ “การลงคะแนนเสียงล่วงหน้า” ซึ่งอุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียงจะมีตั้งไว้ตามห้างสรรพสินค้าและสถานที่สาธารณะอื่นๆ เป็นเวลาไม่เกินสามสัปดาห์ก่อนวันเลือกตั้ง และประชาชนสามารถแวะตามสถานที่เหล่านี้เพื่อลงคะแนนเสียงได้ตามเวลาที่ตนสะดวก ในบางรัฐประชาชนสามารถลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ได้ด้วย ที่รัฐโอเรกอน ประชาชนจะได้รับบัตรเลือกตั้งทางไปรษณีย์ก่อนวันเลือกตั้ง 20 วัน และเมื่อลงคะแนนแล้วก็สามารถส่งบัตรเลือกตั้งคืนทางไปรษณีย์หรืออาจนำบัตรไปหย่อนตามสถานที่ๆทางการระบุไว้ด้วยตนเองก็ได้ ส่วนหน่วยเลือกตั้งบางแห่งเช่น ซีแอตเติลและมณฑลคิง รัฐวอชิงตันใช้วิธีการลงคะแนนทางไปรษณีย์ แต่เขตรอบๆ กลับใช้การลงคะแนนทางอิเล็กทรอนิกส์ (DRE) หรือการเจาะรูบัตร พลเมืองสหรัฐทั่วประเทศที่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งกว่าหนึ่งในห้านิยมลงคะแนนเสียงก่อน “วันเลือกตั้ง”



เจ้าหน้าที่ประจำหน่วยเลือกตั้งตรวจทะเบียนผู้เลือกตั้งที่เมืองเดย์ร์บอร์น รัฐมิชิแกน วันที่ 7 พ.ย. 2543

## การนับคะแนนเสียง

เนื่องจากจำนวนประชาชนที่ลงคะแนนเสียงก่อนวันเลือกตั้งมีสัดส่วนสูงขึ้น จึงอาจเป็นการเหมาะสมกว่าถ้าเราจะนับว่าวันอังคารแรกหลังวันจันทร์แรกของเดือนพฤศจิกายน

หรือวันเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เป็น “วันนับคะแนน” แทนที่จะเป็น “วันเลือกตั้ง” แม้  
ว่าประชาชนจะนิยมลงคะแนนเสียงล่วงหน้ามากขึ้น แต่จะไม่มีการนับคะแนนเสียงเหล่านั้นจน  
กว่าจะถึงช่วงเย็นของวันเลือกตั้ง เพื่อป้องกันไม่ให้ข้อมูลรั่วไหลออกไปว่าผู้สมัครรายใดกำลังนำ  
อยู่หรือรั้งท้ายก่อนการลงคะแนนจะสิ้นสุดลง ข้อมูลที่รั่วไหลออกไปอาจมีผลต่อรูปแบบและวิธี  
การในการหาเสียงรวมทั้งจำนวนผู้ที่จะออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งได้

การเลือกตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2543 ยังทำให้เราเห็นว่า  
อุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียงก็เหมือนกับเครื่องจักรกลที่ใช้ไฟฟ้าทั่วไป  
คือ แม้จะมีกลไกป้องกันข้อผิดพลาด แต่ก็ต้องการการดูแลรักษาเป็น  
ระยะๆ อย่างสม่ำเสมอเพื่อที่จะใช้งานได้เต็มที่ตรงที่สุด ถ้าคะแนน  
เลือกตั้งสูสีกันมาก เครื่องนับคะแนนจะสามารถแสดงยอดรวมของ  
คะแนนที่ต่างกันเล็กน้อยเมื่อมีการนับคะแนนมากกว่าหนึ่งครั้ง



แฟรงคลิน เทียซ  
พรรคเดโมแครต (พ.ศ. 2397 – 2400)

เมื่อเรามีเหตุการณ์ที่ประชาชนน้อยกว่าร้อยละ 0.5 ของประชาชนผู้เลือกตั้งทั้ง  
หมดเป็นผู้ตัดสินผลการเลือกตั้ง และผลรวมคะแนนเลือกตั้งระหว่างผู้สมัครในรัฐฯ หนึ่ง ซึ่งใน  
กรณีนี้คือรัฐฟลอริดามีความแตกต่างกันเพียง 202 เสียงจากคะแนนเสียงทั้งหมดกว่า 5.8 ล้าน  
เสียงที่ประชาชนลงให้จอร์จ ดับเบิลยู. บุช และอัล กอร์ วิธีนับคะแนนและอุปกรณ์ในการลง  
คะแนนที่ใช้จึงอาจทำให้เกิดข้อถกเถียงได้ การลงคะแนนเสียงจำนวนมากในรัฐฟลอริดาใช้  
เครื่องเจาะบัตร การเก็บรักษาอุปกรณ์ในการลงคะแนนแบบนี้เป็นปัญหาข้อหนึ่ง และยังมี  
ปัญหาเรื่องผู้ลงคะแนนเสียงที่เจาะบัตรไม่เรียบร้อยด้วย ส่วนในบางหน่วยเลือกตั้ง รูปแบบของ  
บัตรเลือกตั้งอาจทำให้ผู้ลงคะแนนเสียงสับสน โดยเฉพาะผู้สูงอายุ และอาจทำให้ผู้ลงคะแนน  
เสียงบางรายลงคะแนนให้กับผู้สมัครผิดคนได้

ผลคะแนนเลือกตั้งที่สูสีในรัฐฟลอริดาและการที่รัฐฟลอริดานับคะแนนเสร็จเป็น  
รัฐสุดท้ายทำให้ฟลอริดาตกเป็นเป้าของการต่อสู้ระหว่างฝ่ายของบุชและฝ่ายของกอร์ในช่วง  
หลายสัปดาห์หลังวันเลือกตั้ง รูปแบบของการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นของสหรัฐบวกกับการที่คณะ  
ผู้เลือกตั้ง (electoral college) ลงคะแนนเสียงตามรัฐโดยถือหลัก “ผู้ชนะได้คะแนนเสียงผู้เลือก



ตั้งทั้งหมด” (winner-take-all) ทำให้ทั้งสองฝ่ายเริ่มกระบวนการทางศาลที่ศาลของรัฐ แต่ละฝ่ายต่างเลือกศาลในท้องถิ่นที่ตนคิดว่าจะมีโอกาสชนะความในประเด็นที่ตนฟ้องร้อง และจะสามารถคัดค้านคะแนนเสียงบางประเภทได้ ไม่มีฝ่ายใดที่ขอให้มีการนับคะแนนใหม่ทั้งรัฐ ท้ายที่สุด ก็ต้องส่งเรื่องนี้ให้ศาลสูงสุดเป็นผู้ตัดสิน ศาลสูงสุดตัดสินว่าควรระงับการนับคะแนนใหม่ และให้ยืนยันคำรับรองของเลขาธิการรัฐฟลอริดาในผลการเลือกตั้ง ด้วยเหตุนี้ คะแนนเสียงผู้เลือกตั้งทั้ง 25 เสียงของรัฐฟลอริดาจึงตกเป็นของ จอร์จ ดับเบิลยู. บุช ทำให้บุชได้ครองเสียงส่วนใหญ่จากคณะผู้เลือกตั้ง และทำให้เขาได้เป็นประธานาธิบดีในที่สุด

## ขบวนการปฏิรูป

บทเรียนที่ชัดเจนจากการเลือกตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2543 ก็คือปัญหาในเรื่องการบริหารการเลือกตั้ง การลงคะแนนเสียง และการนับคะแนนที่เกิดขึ้นในรัฐฟลอริดาอาจเกิดขึ้นในรัฐใดๆ ของสหรัฐก็ได้ แม้ว่าผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นอาจไม่เหมือนกัน เนื่องจากผลการเลือกตั้งครั้งใดๆ คงจะไม่สู้ดีกันเหมือนผลการเลือกตั้งประธานาธิบดี พ.ศ. 2543 แต่ปัญหาหลายข้อก็ได้รับความสนใจเป็นพิเศษ มีการตั้งคณะศึกษา และเชิญผู้เชี่ยวชาญมาให้ถ้อยแถลงต่อหน้าคณะกรรมการเกี่ยวกับความจำเป็นในการปฏิรูป แม้ว่าการทบทวนประเด็นที่เป็นปัญหาและข้อเสนอเกี่ยวกับการปฏิรูปจะมีเรื่องของพรรคการเมืองมาเกี่ยวข้องด้วย แต่ความรู้สึกว่าการปฏิรูปเป็นสิ่งจำเป็นก่อนการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2548 มีน้ำหนักมากกว่าปัจจัยอื่นๆ



นักการทูตอเมริกันและครอบครัวไปใช้สิทธิ์ลงคะแนนเสียงที่สถานกงสุลสหรัฐ เมืองบอมเบย์ อินเดีย วันที่ 17 ต.ค. 2543

ในปี พ.ศ. 2545 ที่ประชุมสภาของเกรส สมัยที่ 107 ได้ออกกฎหมาย Help America Vote Act (HAVA) ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญหลายประการ ประการแรก รัฐบาลกลางได้เสนอที่จะให้เงินแก่รัฐและเขตต่างๆ เพื่อนำไปใช้จัดซื้ออุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียงที่ทันสมัย เพื่อใช้แทนเครื่องเจาะบัตรและเครื่องแบบคณียกที่ล้าสมัย ประการที่สอง กฎหมายกำหนดให้จัดตั้งคณะกรรมการ

ช่วยเหลือในการเลือกตั้ง (Election Assistance Commission) เพื่อให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคแก่เจ้าหน้าที่บริหารการเลือกตั้งท้องถิ่นและกำหนดมาตรฐานสำหรับอุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียง คณะกรรมาธิการดังกล่าวจะเสนอแนวทางเกี่ยวกับระบบการลงคะแนน และการทดสอบและรับรองอุปกรณ์และซอฟต์แวร์สำหรับการลงคะแนนเสียง ภารกิจของคณะกรรมาธิการฯ ยังรวมถึงจัดทำโครงการค้นคว้าเพื่อศึกษาอุปกรณ์ในการลงคะแนนเสียงและออกแบบบัตรเลือกตั้ง วิธีขึ้นทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง วิธีเลือกตั้งล่วงหน้า วิธีสกัดกั้นการโกงการเลือกตั้ง ขั้นตอนในการหาและฝึกอบรมอาสาสมัครประจำหน่วยเลือกตั้ง จัดทำโครงการให้ความรู้สำหรับผู้มีสิทธิออกเสียง ขั้นตอนในการตัดสินใจว่าจำเป็นหรือไม่ที่แต่ละรัฐควรมีกระบวนการที่ใกล้เคียงกันมากขึ้นในการนับคะแนนซ้ำสำหรับการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่รัฐบาลกลาง และวิธีการอื่นๆ ในการจัดการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่เหล่านี้

กฎหมาย HAVA แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก จากแต่ก่อนที่รัฐบาลกลางมักลังเลที่จะเข้าไปมีส่วนในเรื่องที่มองว่าเป็นเรื่องของการปกครองท้องถิ่น แต่หลังจากการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2543 โดยเฉพาะการแข่งขันในรัฐฟลอริดา ความพยายามในการปฏิรูปขั้นตอนต่างๆ ช่วยยืนยันอีกครั้งถึงศรัทธาที่พลเมืองอเมริกันมีต่อระบบการเลือกตั้งของตน และการลงทุนเพื่อการปฏิรูปนี้ถือว่าน้อยเมื่อคำนึงว่าการเลือกตั้งคือรากฐานที่ชอบธรรมของระบอบประชาธิปไตยที่มีประสิทธิภาพ



เจมส์ บุคานัน พรอคเดโมแครต  
(พ.ศ. 2400 – 2404)

ไมเคิล ดับเบิลยู. ทรอกอตต์ เป็นอาจารย์นิเทศศาสตร์และรัฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน ทรอกอตต์ร่วมเขียนหนังสือเรื่อง *The Voter's Guide to Election Polls and Election Polls, the News Media and Democracy* ขณะนี้ ทรอกอตต์กำลังเน้นการวิจัยเรื่องผลของการปฏิรูปการบริหารการเลือกตั้ง

## ปฏิทินการเลือกตั้ง พ. ศ. 2547

### กำหนดการการเลือกตั้งขั้นต้นภายในพรรค เพื่อคัดเลือกตัวแทนพรรคเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี การประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (Caucus) และ การประชุมใหญ่เพื่อเสนอชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งในนามพรรค

ในประเทศสหรัฐอเมริกา การประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (Caucus) และการเลือกตั้งขั้นต้นภายในพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทนพรรคเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นขั้นตอนที่สำคัญในการเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ปฏิทินการเลือกตั้งนี้แสดงกำหนดการการเลือกตั้งขั้นต้นภายในพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทนพรรคเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและการประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (Caucus) ซึ่งจะนำไปสู่การเลือกตั้งระดับประเทศปีพ.ศ. 2547 (กำหนดการการประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน (คอคัส) จะแสดงเป็นตัวเอียง)

ในบริบทนี้การประชุมพรรคเพื่อคัดเลือกตัวแทน หรือ การประชุมคอคัสหมายถึงการประชุมของนักกิจกรรมทางการเมืองในท้องถิ่นของพรรคการเมือง ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี วัตถุประสงค์ของระบบคอคัสคือเพื่อระบุว่าสมาชิกพรรคในแต่ละรัฐนั้นต้องการให้ผู้ใดเป็นตัวแทนเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี โดยการให้ตัวแทนเป็นผู้เลือก การเลือกตั้งขั้นต้นภายในพรรคนั้นมีวัตถุประสงค์คล้ายกัน แต่เป็นการแข่งขันเข้าคณะผู้เลือกตั้งโดยตรง (electoral contest) เพื่อคัดเลือกผู้แทนของพรรคเข้าสมัครชิงตำแหน่งการเมืองเฉพาะตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกฎหมายของแต่ละรัฐ ผู้ออกเสียงเลือกตั้งสามารถเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ตนชื่นชอบ หรือเลือกผู้แทนที่ปฏิญาณว่าจะสนับสนุนผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคนนั้น ณ การประชุมใหญ่ของพรรค

---

19 มกราคม

ไอโอวา

27 มกราคม

นิวแฮมป์เชียร์

3 กุมภาพันธ์

อาร์โซนา

เดลาแวร์

มิสซูรี

โอคลาโฮมา

เซาธ์แคโรไลนา (เดโมแครต)

นิวเม็กซิโก (เดโมแครต)  
นอร์ธดาโกตา

7 กุมภาพันธ์

มิชิแกน (เดโมแครต)

8 กุมภาพันธ์

เมน (เดโมแครต)

10 กุมภาพันธ์

เทนเนสซี

เวอร์จิเนีย

ดิสทริคออฟโคลัมเบีย  
(รีพับลิกัน)

14 กุมภาพันธ์

ดิสทริคออฟโคลัมเบีย  
(เดโมแครต)

เนวาดา (เดโมแครต)

17 กุมภาพันธ์

วิสคอนซิน

24 กุมภาพันธ์

ยูทาห์ (เดโมแครต)

ฮาวาย

ไอดาโฮ

2 มีนาคม

แคลิฟอร์เนีย

คอนเนตทิคัต

จอร์เจีย

แมรี่แลนด์

แมสซาชูเซตส์

นิวเจอร์ซีย์

โอไฮโอ

ไรต์ไอแลนด์

เวอร์มอนท์

วอชิงตัน

มินนิโซตา

9 มีนาคม

ฟลอริดา

หลุยเซียนา

มิสซิสซิปปี

เท็กซัส

13 มีนาคม

แคนซัส (เดโมแครต)

16 มีนาคม

อิลลินอยส์

20 มีนาคม

อลาสกา (เดโมแครต)

13 เมษายน

โคโลราโด (เดโมแครต)

27 เมษายน

เพนซิลเวเนีย

4 พฤษภาคม

อินเดียนา

นอร์ธแคโรไลนา

6 – 8 พฤษภาคม

ไวโอมิง (รีพับลิกัน)

11 พฤษภาคม

เนบราสก้า

เวสต์เวอร์จิเนีย

15 พฤษภาคม

ไวโอมิง (เดโมแครต)

18 พฤษภาคม

อาร์คันซอส

เคนตักกี

โอเรกอน

25 พฤษภาคม

ไอดาโฮ

1 มิถุนายน

อลาบามา

นิวเม็กซิโก

เซาธ์ดาโกตา

8 มิถุนายน

มอนทานา

นิวเจอร์ซีย์

26 – 29 มิถุนายน

การประชุมพรรคแห่งชาติของ

พรรคเดโมแครต

บอสตัน

30 สิงหาคม – 2 กันยายน

การประชุมพรรคแห่งชาติของ

พรรครีพับลิกัน

นิวเจอร์ซีย์

## บทสัมภาษณ์โธมัส มานน์ เรื่องการรณรงค์หาเสียง พ.ศ. 2547

โดย พอล มาลามัด

**คำถาม:** อะไรคือประเด็นสำคัญในการเลือกตั้ง พ.ศ. 2547

**คำตอบ:** การรณรงค์หาเสียงทุกครั้งจะครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ มากมาย แต่ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่จะถึงนี้ เป็นไปได้ว่าจะมีประเด็นสำคัญสองประเด็น ประเด็นแรกคือสภาพความคล่องตัวของเศรษฐกิจ ซึ่งหมายถึงความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ งาน และสภาพโดยรวมของนโยบายทางการเงินของสหรัฐ

ประเด็นที่สองคือ ความมั่นคง – ความปลอดภัยทางกายภาพ ซึ่งหมายถึงความรู้สึกปลอดภัยของคนอเมริกันเกี่ยวกับการก่อการร้ายภายในประเทศ และหมายถึงนโยบายด้านความมั่นคงของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากสหรัฐส่งทหารไปอัฟกานิสถานและอิรัก

**คำถาม:** คนอเมริกันทั่วไปสนใจเรื่องนโยบายต่างประเทศหรือไม่?

**คำตอบ:** ความสนใจเรื่องนโยบายต่างประเทศมีขึ้นมีลง ขึ้นอยู่กับสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศ กล่าวอย่างกว้าง ๆ คือ มีช่วงเวลาในยุคสงครามเย็นที่คนอเมริกันสนใจเรื่องนี้มาก แน่นนอน สงครามเวียดนามเป็นเรื่องสำคัญสำหรับคนอเมริกัน เหตุผลที่ผมคิดว่านโยบายต่างประเทศจะเป็นประเด็นที่สำคัญในการเลือกตั้ง พ.ศ. 2547 คือ เหตุการณ์วันที่ 11



อับราฮัม ลินคอล์น

พรรครีพับลิกัน (พ.ศ. 2404 – 2408)

เดือนกันยายน การโจมตีของผู้ก่อการร้ายที่อาคาร World Trade Center และกระทรวงกลาโหม ทำให้คนอเมริกันตระหนักว่า เราไม่ได้ปลอดภัยอย่างที่เคยคิด ประชาชนอเมริกันส่วนใหญ่สนองตอบต่อคำเรียกร้องของประธานาธิบดีบุชเป็นอย่างดีที่เราตอบได้ทำสงครามกับผู้ก่อการร้าย

เหตุการณ์วันที่ 11 เดือนกันยายนหมายถึง ขณะนี้ชาวอเมริกันได้เข้าใจถึงความเชื่อมโยงอย่างชัดเจนระหว่างความมั่นคงภายในประเทศกับนโยบายต่างประเทศของรัฐบาล ในช่วงเหตุการณ์นี้ ประชาชนมีความรู้สึกที่ประธานาธิบดีได้แสดงถึงภาวะผู้นำที่เด็ดขาด ความ

นิยมในตัวประธานาธิบดีเพิ่มขึ้นอย่างมากเพราะงานนโยบายต่างประเทศของท่าน ไม่ใช่เพราะการริเริ่มการบริหารภายในประเทศ

หลังเหตุการณ์วันที่ 11 เดือนกันยายน พรรครีพับลิกัน ได้เปรียบมากในการสำรวจความเห็นของประชาชน ในฐานะเป็นพรรคการเมืองที่ประชาชนเชื่อมั่นในนโยบายความมั่นคงภายในประเทศ ขณะที่การรักษาข้อได้เปรียบนี้เป็นหัวใจสำคัญที่จะให้ประธานาธิบดีได้รับเลือกตั้งเป็นสมัยที่ 2 และการลดข้อได้เปรียบนี้ก็เป็นเป้าหมายหนึ่งของพรรคเดโมแครตในการกลับไปครองทำเนียบขาวอีกครั้งหนึ่ง



แอนดรูว์ แจ็คสัน พรรคยูเนียน  
(พ.ศ. 2408 – 2412)

ชัยชนะทางทหารอย่างเด็ดขาดในอัมฟานิสถานและอิรักของกองกำลังผสมที่สหรัฐเป็นผู้นำตามมาด้วยเรื่องทำทนายที่ซับซ้อนกว่ามาก คือ การฟื้นฟูอิรักจะเปิดโอกาสให้ผู้วิจารณ์การดำเนินงานของรัฐบาลนำมาเป็นประเด็นในการรณรงค์หาเสียง

**คำถาม:** การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่แล้วในปีพ.ศ. 2543 เป็นการแข่งขันที่สูสีมากระหว่างบุชกับกอร์ คะแนนที่สูสีนั้นมีผลกระทบต่อกลยุทธ์และยุทธศาสตร์ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีพ.ศ. 2547 นี้หรือไม่?

**คำตอบ:** การเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีพ.ศ. 2543 จบด้วยการตัดสินของศาลสูงสุดด้วยคะแนนเสียง 5 ต่อ 4 ที่ให้ระงับการนับคะแนนเสียงใหม่ในรัฐฟลอริดา สิ่งสำคัญในที่นี้คือ ผลของการเลือกตั้งปีพ.ศ. 2543 เป็นการย้ำให้เห็นว่าเราเป็นประเทศที่มีการแบ่งครึ่ง โดยมีจำนวนผู้สนับสนุนพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตเกือบเท่า ๆ กันทั้งสองพรรคในทุกระดับของส่วนราชการที่มีการเลือกตั้งผู้บริหารและในระดับผู้มีสิทธิออกเสียง

ดังนั้น ผมจึงคิดว่า ยุทธศาสตร์ในการเลือกตั้งของทั้งสองพรรคคือ ต่างคาดว่าการเลือกตั้งในปีพ.ศ. 2547 นี้จะเป็นการแข่งขันที่คู่คี่มาก ทั้งสองพรรคตระหนักดีว่าการหาทางให้ผู้สนับสนุนพรรคออกมาลงคะแนนเสียงเลือกตั้งมีความสำคัญมากเพียงใด ฉะนั้น พรรคจะพยายามระดมผู้มีสิทธิเลือกตั้งให้ออกมาแสดงสิทธิ ผมคิดว่า คุณจะเห็นการเปลี่ยนแปลงการ

ใช้ทรัพยากรจากการโฆษณาทางโทรทัศน์มาเป็นการชี้ให้เห็นคุณสมบัติผู้มีสิทธิออกเสียงและการกระตุ้นให้ผู้มีสิทธิมาออกเสียงเลือกตั้ง แม้ว่าการโฆษณาแบบเดิมจะยังคงมีอยู่อีกมากก็ตาม

ทั้งสองพรรคและกลุ่มพันธมิตรที่มีประโยชน์ร่วมกันจะทุ่มทุนเพื่อดึงให้ผู้สนับสนุนพรรคออกมาลงคะแนนเสียง พรรคเดโมแครตอาจใช้ความไม่พอใจของผู้สนับสนุนหลักของพรรคที่มีต่อผลคะแนนเลือกตั้งที่รัฐฟลอริดาในปี พ.ศ. 2543 เป็นแรงจูงใจให้ประชาชนมาออกเสียงเลือกตั้ง

อย่างไรก็ตาม ต้องไม่ลืมว่า ในการเลือกตั้งกึ่งสมัยสำหรับสมาชิกสภาของเกรสในปีพ.ศ. 2545 พรรครีพับลิกันได้ชัยชนะในแง่ที่ผู้สนับสนุนพรรคออกมาลงคะแนนเสียงให้พรรคมากกว่า พวกเขาประสบความสำเร็จมากกว่าในการเกณฑ์ผู้สนับสนุนมาลงคะแนน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้พรรครีพับลิกันประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งกึ่งสมัย



ยูลิสซีส เอส. แกรนท์  
พรรครีพับลิกัน (พ.ศ. 2412 – 2420)

**คำถาม:** พรรคต้องทำอย่างไรที่จะให้ผู้สนับสนุนออกมาลงคะแนนเสียง?

**คำตอบ:** ในประเทศที่บังคับให้ประชาชนต้องมาออกเสียงเลือกตั้ง หรือมีจำนวนผู้มาลงคะแนนเสียงสูง เรื่องนี้จะแตกต่างกันไป แต่ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งจำนวนผู้มีอายุครบมีสิทธิเลือกตั้งออกมาลงคะแนนเสียงร้อยละ 50 ถือเป็นเรื่องปกติในการเลือกตั้งประธานาธิบดี ดังนั้น การดำเนินการจูงใจให้ประชาชนออกมาลงคะแนนเสียงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก

ถ้าคุณถามว่าอะไรเป็นเหตุให้คนอเมริกันออกมาหรือไม่ออกมาลงคะแนนเสียงสาเหตุใหญ่ประการแรกคือ ข่าวสาร ประชาชนที่มีสิทธิ์เลือกตั้งทราบหรือไม่ว่า มีการเลือกตั้ง ประชาชนทราบหรือไม่ว่าใครเป็นผู้สมัครลงแข่งขันรับเลือกตั้ง ประชาชนทราบหรือไม่ว่าผู้สมัครลงแข่งขันเลือกตั้งกับพรรคการเมืองต่างกันอย่างไร ประการที่สอง ประชาชนสนับสนุนพรรคใดหรือไม่ หรือเกี่ยวข้องกับกลุ่มแข่งขันในการเลือกตั้งหรือไม่

ประการที่สาม มีใครเคยขอให้ประชาชนไปลงคะแนนเสียงหรือไม่ ประชาชนมีการติดต่อเป็นส่วนตัวกับคนที่แจ้งให้ทราบว่าจะเลือกตั้งอยู่ที่ไหนและต้องไปลงคะแนนเมื่อไร รวมทั้งเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือไม่ ประการสุดท้ายนี้เป็นจุดเน้นของความพยายามกระตุ้นให้ประชาชนไปลงคะแนนเสียง

สิ่งที่จำเป็นในการดำเนินการนี้คือ ก่อตั้งหน่วยงานระดับท้องถิ่น ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ระบุนหาผู้มีหน้าที่จะสนับสนุนพรรค ติดต่อผู้สนับสนุนพรรคทางโทรศัพท์ จดหมาย และที่ดีที่สุดคือ ด้วยตนเอง และควรจะเป็นจากผู้สนับสนุนพรรคเชื่อถือ เช่น บุคคลที่ทำงานเดียวกัน หรือบุคคลที่อยู่ในชุมชนเดียวกัน และในวันเลือกตั้งให้โทรศัพท์ติดตามผลเพื่อให้มั่นใจว่าผู้สนับสนุนพรรคจะไปหน่วยเลือกตั้งแน่นอน ในบางกรณี อาจเสนอรถรับส่งไปหน่วยเลือกตั้งทั้งหมดนี้ต้องใช้ความมานะพยายามเป็นอย่างมาก

**คำถาม:** วิธีการกระตุ้นให้ไปลงคะแนนเสียงจะได้ผลดีที่สุดกับผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งหลัก ขอถามว่าใครคือผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งหลักของแต่ละพรรค?

**คำตอบ:** การวิเคราะห์ทางประชากรโดยศูนย์รัฐศาสตร์ศึกษาของมหาวิทยาลัยมิชิแกน (<http://www.umich.edu/~nes/nesguide/nesguide.htm>) พบว่ามีความแตกต่างระหว่างฐาน



รูเธอร์ฟอร์ด เฮย์  
พรรครีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2420 - 2424)

เสียงของแต่ละพรรค ปรากฏว่าผู้สนับสนุนพรรคเดโมแครตที่เข้มแข็งคือชาวอัฟริกันอเมริกัน โดยปกติจะลงคะแนนให้พรรคเดโมแครตเป็นอัตราส่วน 9 ต่อ 1 ชาวอเมริกันเชื้อสายลาตินอเมริกันก็สนับสนุนพรรคเดโมแครตเช่นกัน แต่อัตราส่วนจะเป็นเพียง 2 ต่อ 1 หรือน้อยกว่านั้น คะแนนเสียงจากครอบครัวสหภาพแรงงานส่วนใหญ่จะเป็นของพรรคเดโมแครต ประชาชนที่มีรายได้น้อยซึ่งเป็นชนชั้นกรรมาชีพมักจะเลือกพรรคเดโมแครต แม้ว่าบางคนอาจเป็นพวกอนุรักษนิยมด้านสังคม และมีจำนวนมากที่บางครั้งชอบผู้สมัครแข่งขันชิงตำแหน่งของพรรครีพับลิกัน ประเด็นด้านสังคมและวัฒนธรรมเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ชายผิวขาวชนชั้นกรรมาชีพและชนชั้นกลางสนับสนุนพรรครีพับลิกัน



ผู้ที่หย่าร้างและครอบครัวที่มีบิดาหรือมารดาเพียงคนเดียวมักจะเป็นเดโมแครต ในขณะที่คู่สมรสตามประเพณีจะเป็นรีพับลิกัน การนับถือศาสนา การปฏิบัติทางศาสนาและการร่วมพิธีทางศาสนาเป็นสิ่งที่ช่วยทำนายได้ง่ายว่าใครเป็นฐานเสียงของพรรครีพับลิกัน คนที่ไปร่วมพิธีทางศาสนาบ่อยมากมักเป็นรีพับลิกันและจะลงคะแนนให้พรรครีพับลิกัน คนที่เห็นว่าการศาสนาไม่เกี่ยวกับการเมืองจะเป็นเดโมแครต

ผู้ที่มีรายได้สูงมักจะเป็นรีพับลิกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการธุรกิจ นับตั้งแต่ผู้ประกอบการรายย่อยจนถึงผู้บริหารบริษัทใหญ่ ขณะที่ จำนวนผู้ทำงานสายอาชีพที่จบใหม่ และมีการศึกษาสูงระดับปริญญาโทกำลังหันไปลงคะแนนให้พรรคเดโมแครตมากขึ้น

สุดท้ายนี้ เป็นความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ในฐานเสียงของแต่ละพรรคที่เราเรียกว่า “รัฐสีแดงและรัฐสีน้ำเงิน” โดยแบ่งตามแผนที่ประเทศที่แสดงทางโทรทัศน์ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่แล้ว รัฐสีน้ำเงินบนแผนที่คือรัฐที่ลงคะแนนให้พรรคเดโมแครต ซึ่งได้แก่ รัฐทางชายฝั่งตะวันตกและตะวันออกและรัฐทางเหนือ สำหรับรัฐสีแดงหรือรัฐรีพับลิกันส่วนใหญ่จะอยู่ทางใต้ รัฐที่ทำไมในชนบทและแถบเทือกเขาร็อกกี และบางรัฐแถบตะวันตกตอนกลางของประเทศ



เจมส์ เอ. การ์ฟิลด์  
พรรครีพับลิกัน (พ.ศ. 2424)

คุณอาจจะสังเกตที่ตั้งที่ทำการพรรคในแต่ละรัฐ พรรคเดโมแครตจะมีที่ทำการพรรคในเมืองและชานเมืองด้านใน ในขณะที่พรรครีพับลิกันจะมีฐานเสียงเข้มแข็งกว่าในพื้นที่เขตชานเมืองด้านนอกและในชนบท

พรรคเดโมแครตเริ่มมีฐานเสียงเข้มแข็งมากขึ้นในพื้นที่ที่มีความเจริญเติบโตทางเทคโนโลยีขั้นสูง ส่วนพรรครีพับลิกันจะเข้มแข็งกว่าในพื้นที่ที่ไม่ค่อยมีประชากร คือ พื้นที่แถบชนบท พรรครีพับลิกันสร้างฐานเสียงได้ดีมากในพื้นที่เขตชานเมืองในรัฐทางใต้ทุกเขต ซึ่งรวมทั้งเขตที่กำลังเจริญอย่างรวดเร็ว เช่น พื้นที่รอบแอตแลนต้า (รัฐจอร์เจีย)

สรุป คือ พรรคที่พิถีพิถันจะถูกลองว่าเป็นพรรคของผู้อนุรักษ์นิยมทางวัฒนธรรม และศาสนา นักธุรกิจทั้งหญิงและชาย รัฐทางใต้ รัฐแถบเทือกเขา รัฐแถบตะวันตกตอนกลาง และพื้นที่เขตชานเมืองด้านนอกและในชนบท ผู้สนับสนุนพรรคเดโมแครตจะเป็นชนกลุ่มน้อย เสรีนิยมด้านสังคม ครอบครัวสหภาพแรงงาน ชาวเมืองที่มีรายได้น้อย รัฐทางชายฝั่งตะวันตก และตะวันออก ที่แบ่งมานี้เป็นแค่นำไว้มาก ๆ เพราะในทุกกลุ่มประชากรย่อมมีความ หลากหลายทิศทางทางการเมือง

**คำถาม:** อะไรคือข้อได้เปรียบและข้อเสียเปรียบของผู้ที่กำลังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ในการเลือกตั้ง?

**คำตอบ:** อย่างแรก ตามประวัติศาสตร์แล้ว ผู้ที่กำลังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีส่วนใหญ่จะชนะการเลือกตั้ง แม้ว่าจะไม่ทุกคนไป ที่จริงแล้ว ในประวัติศาสตร์ช่วงหลังนี้ มีผู้ที่กำลังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีไม่ประสบความสำเร็จหลายราย ประธานาธิบดีบุชคนแรกในปีพ.ศ. 2535 และประธานาธิบดีคาร์เตอร์ในปีพ.ศ. 2523 ทั้งสองคนต่างพ่ายแพ้ในการเลือกตั้งเป็นสมัยที่ 2 นอกจากนี้ประธานาธิบดีเจอร์ราร์ด ฟอร์ด ซึ่งขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีโดยไม่มี การเลือกตั้ง ก็ไม่ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีเป็นสมัยที่ 2 ในปีพ.ศ. 2519

แต่ โดยทั่วไปแล้ว ประธานาธิบดีมักจะได้รับเลือกเป็นสมัยที่ 2 ส่วนหนึ่งเพราะ ประธานาธิบดีมักจะหลีกเลี่ยงทำอะไรที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อการลงสมัครเลือกตั้งของตนเอง โดยการเน้นจุดอ่อนของตนเอง อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีบุชคนแรก ประธานาธิบดีคาร์เตอร์ และประธานาธิบดีฟอร์ดต่างเผชิญกับเรื่องคู่แข่งขันในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งขึ้นต้น การที่ ประธานาธิบดีคนปัจจุบันจอร์จ ดับเบิลยู. บุชไม่ต้องเผชิญการแข่งขันจากผู้ได้รับเสนอชื่อคนอื่น ของพรรครีพับลิกันนับเป็นข้อได้เปรียบอย่างมาก

ประการที่ 2 ผู้ที่กำลังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอยู่ในสถานะที่มีอำนาจควบคุมสิ่งที่ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกนเรียกว่า “แท่นแถลงของผู้มีอำนาจ ” นั่นคือ มีอำนาจในการกำหนดระเบียบวาระ และดึงดูดสนใจของประชาชนให้อยู่ในเรื่องที่ตนจะได้เปรียบ บางครั้ง การดำเนินการตามนโยบายต่างประเทศและนโยบายเศรษฐกิจภายในประเทศ ทำให้ผู้ดำรง

ตำแหน่งประธานาธิบดีอยู่ในสถานะที่จะสามารถดำเนินการปรับเปลี่ยนสิ่งต่าง ๆ ให้เห็นเป็นรูปธรรมตามที่ประชาชนต้องการหรือเป็นประโยชน์ต่อประชาชนเพื่อให้ตนอยู่ในฐานะได้เปรียบในการเลือกตั้ง นอกจากนี้ ในฐานะที่กำลังดำรงตำแหน่งอยู่ ผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดียังสามารถหาเงินสนับสนุนและรวบรวมทรัพยากรได้ง่าย รวมทั้งมีสิทธิพิเศษที่สามารถนำไปช่วยนักกิจกรรมของพรรคซึ่งทำให้ตนเองได้เปรียบในการเลือกตั้ง

ส่วนข้อเสียเปรียบของผู้ที่กำลังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคือ ประธานาธิบดีมักจะได้รับความชมกับสิ่งดี ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงที่บริหารประเทศ และถูกกล่าวโทษเมื่อมีสิ่งไม่ดีเกิดขึ้น ไม่ว่าจะประธานาธิบดีสมควรได้รับความหรือคำตำหนินั้นหรือไม่ ดังนั้น การได้บริหารประเทศในช่วงที่ดีก็เป็นหนทางไปสู่การได้รับเลือกเป็นสมัยที่ 2 แต่ถ้าเป็นผู้สมัครเป็นคนที่กำลังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีในยุคเศรษฐกิจไม่ดี หรือนโยบายต่างประเทศปรากฏผลในทางลบก็ถือว่าเป็นข้อเสียเปรียบ เมื่อพิจารณาหลาย ๆ ด้านแล้ว การเลือกตั้งก็คือ ประชาธิปไตยเป็นการปฏิบัติงานของคณะรัฐบาลปัจจุบัน

ถ้าช่วงเวลานั้นเป็นเวลาที่ดี ประธานาธิบดีก็ได้เปรียบ ถ้าช่วงเวลานั้นเป็นเวลาที่ไม่ดี ประธานาธิบดีก็เสียเปรียบแน่นอน

**คำถาม:** ฐานเสียงสนับสนุนประธานาธิบดีบุชนั้นเห็นได้ชัด ขณะที่คู่แข่งจากพรรคเดโมแครตก็ดำรงตำแหน่งราชการต่าง ๆ เช่น สมาชิกสภาองเกรส วุฒิสมาชิก ผู้ว่าการรัฐ นายพลจากกองทัพ ตำแหน่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อโอกาสที่ผู้สมัครเหล่านี้ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอย่างไร?

**คำตอบ:** กล่าวกันว่า วุฒิสมาชิกของสหรัฐส่วนใหญ่เมื่อต้นขึ้นมาส่องกระจกในตอนเช้า จะเห็นหน้าผู้ที่มีแนวโน้มเป็นประธานาธิบดีในอนาคต แต่อย่างที่เราทราบ วุฒิสมาชิกส่วนใหญ่ได้รับเสนอชื่อ แต่มีไม่กี่คนที่ได้รับเลือก วุฒิสมาชิกคนสุดท้ายที่ชนะการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีคือ จอห์น เคนเนดี ในปีพ.ศ. 2503 หลังจากนั้น ก็มีวุฒิสมาชิกหลายคนที่ได้รับเสนอชื่อ แต่ไม่มีผู้ใดชนะการเลือกตั้ง รวมทั้งบ็อบ โดลในปีพ.ศ. 2539 และจอร์จ แมคโกเวนในปีพ.ศ. 2515 ดูเหมือนว่า วุฒิสภาไม่ใช่จุดประกายที่ดีสำหรับการเลือกตั้งประธานาธิบดี

ผู้สมัครแข่งขันส่วนใหญ่ที่ชนะการเลือกตั้งมักมาจากตำแหน่งรองประธานาธิบดี หรือผู้ว่าการรัฐ ตำแหน่งรองประธานาธิบดีเป็นฐานที่ดีในการสมัครแข่งขันชิงตำแหน่ง ประธานาธิบดี แม้ว่าผู้ที่กำลังดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีอาจจะไม่ได้ รับเลือกเสมอไป เช่น อัล กอร์ในปีพ.ศ. 2543 ที่ผ่านมาจะเห็นว่าตำแหน่ง ผู้ว่าการรัฐเป็นฐานที่ดีในการสมัครแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ยก ตัวอย่างเร็ว ๆ นี้ก็คือ จอร์จ ดับเบิลยู. บุช และก่อนหน้านั้นคือ บิล คลินตัน โรนัลด์ เรแกน จิมมี่ คาร์เตอร์ นับเป็นสถิติที่น่าทึ่งมาก สำหรับอาชีพ ทหารนั้นเป็นฐานใหญ่ในการสรรหาประธานาธิบดีในคริสต์ศตวรรษที่ 19 แต่ในยุคใหม่นี้ มีแต่ดไวท์ ไอเซนฮาวร์ที่เปลี่ยนฐานะจากผู้บัญชาการทหารเป็นผู้บัญชาการกองทัพ (หมายเหตุ – ประธานาธิบดีของสหรัฐจะเป็นผู้บัญชาการกองทัพโดยตำแหน่ง)



เชสเตอร์ บี. เอ. อาร์เธอร์

พรรครีพับลิกัน (พ.ศ. 2424 – 2428)

**คำถาม:** กฎหมายการเงินเกี่ยวกับการรณรงค์หาเสียงมีผลต่อผลการเลือกตั้งครั้งนี้ อย่างไร?

**คำตอบ:** จอร์จ บุชเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดีคนแรกๆ ที่ชนะการเลือกตั้ง โดยขอไม่รับเงินอุดหนุนจากรัฐในกระบวนการการเสนอชื่อผู้แทนพรรคเข้าชิงตำแหน่ง ประธานาธิบดีในปีพ.ศ. 2543 ตามกฎหมายแล้ว จอร์จ บุชจึงไม่ต้องจำกัดการใช้เงินในช่วงนั้น ดังนั้น ในปีพ.ศ. 2543 บุชหาเงินทุนได้กว่า 100 ล้านดอลลาร์และใช้เงินมากกว่าคู่แข่งจากพรรค เดโมแครต ซึ่งบุชจะทำอย่างนั้นไม่ได้เลยถ้าได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐ ในปีพ.ศ. 2547 นี้ เนื่องจากกฎหมายได้เพิ่มวงเงินที่อนุญาตให้บุคคลบริจาคให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งขึ้นอีกเท่าตัวจาก 1,000 ดอลลาร์เป็น 2,000 ดอลลาร์ การรณรงค์หาเสียงของบุชจึงขอไม่รับเงินอุดหนุนจากรัฐอีกและ จะหาเงินให้ได้ 200 ล้านดอลลาร์ในช่วงกระบวนการการเสนอชื่อผู้แทนพรรคเข้าชิงตำแหน่ง

เนื่องจากไม่มีคู่แข่งในการเสนอชื่อผู้แทนของพรรครีพับลิกัน การรณรงค์หาเสียงของประธานาธิบดีบุชจึงสามารถใช้จ่ายเพื่อชี้้นำความคิดเห็นสาธารณะในการกำหนดคุณสมบัติของผู้แทนจากพรรคเดโมแครตที่จะสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีโดยให้มีลักษณะตามที่ตนวางกรอบไว้ และสามารถเริ่มให้หน่วยงานท้องถิ่นกระตุ้นให้ประชาชนออกมาใช้สิทธิ์เลือกตั้ง ซึ่งเป็นประโยชน์ในการเลือกตั้งทั่วไป และนี่คือข้อได้เปรียบอย่างมาก

ไม่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งจากพรรคเดโมแครตที่มีความสามารถหาเงินทุนได้ขนาดนั้นในช่วงฤดูกาลการเลือกตั้งขั้นต้น หากผู้สมัครเหล่านี้รับเงินอุดหนุนจากรัฐ พวกเขาก็จะใช้เงินเกือบ 50 ล้านดอลลาร์ โดยที่เงินก้อนใหญ่จะใช้ในการรณรงค์หาเสียงในช่วงแรกของการเลือกตั้งขั้นต้นในปีพ.ศ. 2546 และต้นปีพ.ศ. 2547 เพื่อจะได้ชนะการแข่งขันและได้รับเสนอชื่อ จากนั้น ก็จะแทบไม่มีเงินเหลือหลังการประกาศชื่อผู้ได้รับเสนอชื่อและการประชุมใหญ่ของพรรค เมื่อพิจารณาความไม่เสมอภาคกันนี้แล้ว น่าจะมีผู้สมัครชิงตำแหน่งจากพรรคเดโมแครตคนหนึ่งหรือกว่านั้นที่จะขอไม่รับเงินอุดหนุนจากรัฐ และจะหาเงินและใช้เงินให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

หลังจากการรณรงค์หาเสียงในช่วงการเลือกตั้งขั้นต้นสิ้นสุดลงและมีการประชุมพรรคเพื่อเสนอชื่อผู้แทนพรรคเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีแล้ว ผู้สมัครชิงตำแหน่งจะต้องตัดสินใจอีกครั้งว่าจะรับเงินอุดหนุนจากรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปหรือไม่ คาดว่าทั้งประธานาธิบดีบุชและผู้แทนจากพรรคเดโมแครตจะรับเงินอุดหนุนจากรัฐ

**คำถาม:** เงินมีผลมากไหมกับผลการเลือกตั้ง?

**คำตอบ:** เงินมีผลมากกับการแข่งขันบางประเภทและในบางสถานการณ์ เงินจะสำคัญมากในการแข่งขันชิงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาและผู้ว่าการรัฐ เพราะจำเป็นต้องใช้เงินมากในการให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งได้รู้จักประชาชนผู้มีสิทธิ์ออกเสียงและเป็นโอกาสให้ประชาชนได้รู้จักเพราะผู้สมัครส่วนใหญ่มักจะเป็นบุคคลนิรนามสำหรับประชาชน

เงินจะสำคัญในกระบวนการการเสนอชื่อผู้แทนพรรคเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ซึ่งผู้สมัครส่วนใหญ่มักจะไม่เป็นที่รู้จักของประชาชน จึงต้องใช้เงินโฆษณาตนเองและนโยบายของตน รวมทั้งตั้งหน่วยงานต่าง ๆ แต่ในการเลือกตั้งทั่วไป เงินจะมีความสำคัญน้อยลงเพราะมีสื่อโฆษณา ‘ฟรี’ เนื่องจากการแข่งขันนี้มีความสำคัญในช่วงเวลานั้นโดยจะมีการโต้ว่าที่ทางโทรทัศน์หลายครั้ง และในการชมการโต้ว่าที่ คนดูจะให้ความสำคัญกับพรรคที่ผู้สมัครสังกัดมากกว่าตัวผู้สมัครเอง อย่างไรก็ตาม เงินยังคงมีความสำคัญในการแข่งขันที่คู่กัน

**คำถาม:** ในปีพ.ศ. 2547 นี้ ถ้าผู้สมัครแข่งขันจากพรรคเดโมแครตเพียงแค่วิचारณการ  
ทำงานของประธานาธิบดีบุชในฐานะผู้ที่กำลังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีจะเพียงพอหรือไม่  
หรือผู้สมัครจากพรรคเดโมแครตจะต้องหาหัวข้อน่าสนใจอื่นเพื่อจะชนะการเลือกตั้ง

**คำตอบ:** พรรคเดโมแครตต้องมีสองสิ่งต่อไปนี้จะชนะ ที่สำคัญที่สุดในตอนนี้คือ เหตุผล  
ที่ประชาชนผู้มีสิทธิ์ออกเสียงจะไม่เลือกจอร์จ บุชเป็นสมัยที่ 2 ซึ่งทางเลือกที่มีไม่มากนักทางหนึ่ง  
ก็คือ ให้ประชาชนลงประชามติในทางลบเกี่ยวกับการบริหารของประเทศภายใต้การนำของบุช

สำหรับโอกาสที่พรรคเดโมแครตจะได้กลับมาครองทำเนียบขาวและควบคุมสภา  
คองเกรสอีกครั้งหนึ่งนั้น พรรคเดโมแครตจะต้องมีผู้มีสิทธิ์ออกเสียงจำนวนมากที่คิดว่า “ฉันรู้สึก  
มั่นใจน้อยลงในสถานการณ์เศรษฐกิจและความปลอดภัยของฉันเพราะชัยชนะในสงคราม  
ก่อการร้ายแลดูคลุมเครือและสถานการณ์ในอิรักก็ดูยุ่งเหยิง” สิ่งนี้คือสิ่งที่จำเป็นถึงแม้ว่าอาจไม่  
พอเพียงที่จะช่วยให้พรรคเดโมแครตชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีพ.ศ. 2547 นี้

ประการที่ 2 พรรคเดโมแครตต้องผ่านด้านความน่าเชื่อถือ พรรคจะต้องมีผู้สมัคร  
ชิงตำแหน่งที่คนอเมริกันไว้วางใจว่าจะปกป้องให้ความปลอดภัยและดำเนินนโยบายที่ไม่เหลว  
ไหลหรือสุดโต่งหรือนโยบายที่ดูเหมือนจะทำให้คนอเมริกันมีความเสี่ยงมากกว่ามีโอกาสที่ดี

พรรคเดโมแครตต้องเสนอชื่อผู้แทนพรรคที่จะเสนอยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่ง  
ชาติ นโยบายเศรษฐกิจและนโยบายภายในประเทศที่มีแนวโน้มนำมาปฏิบัติได้ผล คนอเมริกัน  
ส่วนใหญ่จะไม่นำสิ่งที่ประธานาธิบดีบุชเขียนเป็นนโยบายมาเทียบกับพรรคเดโมแครต แต่อาจ  
เป็นไปได้ว่าในกรณีนั้น คนอเมริกันจะตัดสินใจว่าประวัติการทำงานของประธานาธิบดีบุชควรได้  
รับการรับเลือกให้บริหารต่อหรือไม่ แล้วก็จะหันมาพิจารณาพรรคเดโมแครตและถามว่า “เราไว้  
ใจพวกเขาได้ไหม” จุดนี้ คือจุดที่พรรคฝ่ายค้านจะต้องมีทางเลือกที่ดีและเป็นไปได้

**คำถาม:** มีคำกล่าวเก่าแก่ที่ว่า ในช่วงการเลือกตั้งประธานาธิบดีขึ้นต้น ผู้สมัครชิงตำแหน่ง  
จะเลือกวางตัวอย่างสุดโต่งเพราะต้องการเอาใจฐานเสียงของพรรค คือ พรรคเดโมแครตจะอยู่

ฝ่ายซ้ายและพรรครีพับลิกันอยู่ฝ่ายขวา เป็นอย่างนี้จริงหรือไม่ และคำกล่าวนี้จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางการเมืองปีหน้าอย่างไร?

**คำตอบ:** ในการเลือกตั้งที่ผ่านมาระยะหลังนี้ ผู้ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีไม่ได้ปล่อยให้รูปแบบนี้มาจะมีอิทธิพลมากนัก ตัวอย่างเช่น ในปีพ.ศ. 2543 จอร์จ บุชได้กำหนดแนวทางในการแข่งขันเพื่อให้ได้รับเสนอชื่อเป็นผู้แทนพรรครีพับลิกันด้วยการเสนอนโยบายที่เกี่ยวกับเรื่องสำคัญๆ ต่อฐานเสียงแนวอนุรักษ์นิยมที่สนับสนุนเขาเพื่อให้เป็นทีพอใจต่อกลุ่มนี้ แต่ใช้โวหารที่เป็นกลาง ไม่รุนแรงและแสดงความเห็นใจประชาชนเพื่อว่า หลังจากการได้รับการเสนอชื่อแล้ว คนจะไม่มองเขาว่าเป็นนักอนุรักษ์นิยมสุดโต่งหรือขวาจัดเกินไป

บิล คลินตันก็ปฏิเสธการใช้แนวทางแบบ ซ้าย-ปะทะ-ขวา ที่เคยปฏิบัติกันมาในพรรคของเขา และพยายามใช้วิถีทางอื่นในการหาเสียงสนับสนุนจากฐานเสียงและเปลี่ยนใจผู้ลงคะแนน แต่ในส่วนของนักกิจกรรมในการเลือกตั้งขึ้นต้นมักก็จะแสดงอุดมการณ์แบบสุดโต่ง โดยจะไปทางขวาถ้าเป็นพรรครีพับลิกัน และไปทางซ้ายถ้าเป็นพรรคเดโมแครต แต่กระนั้น ก็เป็นไปได้ที่จะวางกรอบการชักชวนและประเด็นต่าง ๆ ให้ไม่รุนแรงเกินไปจนมีผลกระทบต่อสถานะของตนเองในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งทั่วไป



โกรเวอร์ คลีฟแลนด์ พรรคเดโมแครต  
(พ.ศ. 2428 - 2434) (2436 - 2440)

**คำถาม:** คุณคิดว่าอินเทอร์เน็ตจะมีบทบาทมากขึ้นในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งนี้หรือไม่?

**คำตอบ:** ในบริบทนี้ เราไม่ได้มองอินเทอร์เน็ตว่าเป็นวิธีสื่อถึงมวลชน หรือเป็นสิ่งแทนการโฆษณาทางโทรทัศน์ เราใช้อินเทอร์เน็ตเป็นวิธีการจัดการการรณรงค์หาเสียง เช่น การสรรหาและจัดตั้งกลุ่มอาสาสมัคร หาเงินทุน ประสานงานจัดกิจกรรมระดับรากหญ้าและเผยแพร่ข่าวสารถึงผู้สนับสนุน ฮาวเวิร์ด ดินใช้ความสำเร็จของจอห์น แมคเคนในการเลือกตั้งปีพ.ศ. 2543 ในการระดมเงินทุนทางอินเทอร์เน็ตเป็นรากฐาน ดินและผู้สมัครแข่งขันของพรรคเดโมแครตคนอื่นๆ ใช้อินเทอร์เน็ตในการจัดตั้งกลุ่มองค์กรของตน

ฝ่ายของบุชก็เข้าใจถึงความสำคัญของอินเทอร์เน็ตและใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด  
เดียวในการระดมเงินทุน ตั้งหน่วยงานท้องถิ่นและเป็นหลักประกันว่าจะมีวิธีสื่อสารกับนัก  
กิจกรรมของพรรคที่ปักหลักกันเพื่อให้แรงบันดาลใจและจัดสรรทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

ตามที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น จะเห็นว่าอินเทอร์เน็ตจะเป็นกำลังสำคัญในการเลือก  
ตั้งครั้งนี้

**คำถาม:** แน่แน่นอนว่านอกจากเลือกตั้งประธานาธิบดีแล้ว จะมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้  
แทนราษฎรและวุฒิสมาชิกเช่นเดียวกัน การแข่งขันของกลุ่มหลังนี้เป็นอย่างไรบ้าง

**คำตอบ:** ในขณะนี้ เรามองไม่เห็นที่พรรคใดจะได้คะแนนเสียงมากอย่างขาดลอย น่าจะ  
เป็นการแข่งขันที่คู่คี่กันมากกว่า

พรรคที่ปักหลักกันได้เสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรตั้งแต่การเลือกตั้งในปีพ.ศ.  
2537 และยังคงมีเสียงเกินครึ่งในวุฒิสภา ซึ่งพรรคเดียวความได้เปรียบนี้ไประยะหนึ่งเมื่อ  
วุฒิสมาชิกจิม เจฟฟอร์ดลาออกจากพรรคเพื่อเป็นผู้แทนอิสระ พรรคที่ปักหลักกันได้เสียงข้างมาก  
ในวุฒิสภาอีกครั้งในการเลือกตั้งปีพ.ศ. 2545 นักวิเคราะห์หลายคนพิจารณาโครงสร้างของ  
สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาแล้ว สรุปว่าพรรคที่ปักหลักกันน่าจะยังคงมีเสียงข้างมากในสภาจน  
ถึงปีพ.ศ. 2553 ยกเว้นแต่จะมีสิ่งคาดไม่ถึงเกิดขึ้นที่มีน้ำหนักมากพอที่จะทำให้พรรคเดโมแครต  
ได้เปรียบ

ส่วนหนึ่งก็เพราะว่าเขตท้องถิ่นเลือกตั้งในสภาผู้แทนราษฎรที่มีการแข่งขันสูสีกัน  
ระหว่างพรรคมีจำนวนลดลง ซึ่งเป็นผลมาจากสาเหตุหลายประการในช่วงหลายปีที่ผ่านมา  
ส่วนหนึ่งเป็นเพราะพรรคที่ปักหลักประสบความสำเร็จในการใช้กระบวนการแบ่งเขตในระดับ  
รัฐใหม่ในการจัดสรรจำนวนผู้ออกเสียงสนับสนุนพรรคได้ทั่วเขตเลือกตั้งสมาชิกสภาได้อย่างมี  
ประสิทธิภาพมากขึ้น สำหรับการเลือกตั้งที่จะถึงนี้ มีการแข่งขันเลือกตั้งสมาชิกสภาทั้งหมด  
435 เขต อาจมีเพียงประมาณร้อยละ 10 เท่านั้นที่จะมีการแข่งขันจริงจัง และเนื่องจากพรรค



รีพับลิกันได้เปรียบในการเป็นพรรคที่ดำรงตำแหน่งอยู่ ในการหาเงินทุนและในด้านความสำเร็จ เรื่องการแบ่งเขตเลือกตั้งใหม่ จึงมีแนวโน้มว่าพรรครีพับลิกันจะได้เสียงข้างมาก

ในวุฒิสภา จำนวนวุฒิสมาชิกจากพรรคเดโมแครตที่หมดวาระมีมากกว่าพรรครีพับลิกัน อย่าลืมว่า หนึ่งในสามของวุฒิสภาจะต้องรับเลือกตั้งใหม่ในปีที่มีการเลือกตั้ง วุฒิสมาชิกได้อยู่ในตำแหน่งครบวาระ 6 ปีเหลื่อมกันไป จำนวนวุฒิสมาชิกจากพรรคเดโมแครตที่หมดวาระมีมากกว่าพรรครีพับลิกันและที่นั่นเหล่านั้นก็มาจากรัฐที่เป็นสี “แดง” (อนุรักษ์นิยม) ซึ่งเป็นรัฐที่จอร์จ บุชได้คะแนนเสียงเมื่อปีพ.ศ. 2543

ฉะนั้น ยกเว้นแต่ว่าพรรคเดโมแครตจะชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีอย่างท่วมท้นเท่านั้น พรรคเดโมแครตจึงจะมีโอกาสได้เสียงข้างมากในสภาองเกรส

-----

## การเลือกตั้งสมาชิกสภาของเกรส

โดย จอห์น อัลดริช

ขณะที่สื่อมวลชนจะทุ่มเทความสนใจไปที่การเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีพ.ศ. 2547 นี้ แต่ในเวลาเดียวกัน ชาวอเมริกันก็จะไปลงคะแนนเลือกตั้งผู้สมัครอื่นๆ อีกหลายพันคน เข้าไปดำรงตำแหน่งทางการเมืองด้วย โดยเฉพาะการเลือกตั้งสมาชิกสภาของเกรสนั้นอาจเต็มไปด้วยการแข่งขันที่ดุเดือดและมีความสำคัญเท่าๆ กับการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี ในขณะนี้ ดุลอำนาจระหว่างพรรคการเมืองใหญ่สองพรรคในสภาของเกรสคู่อีกกันมาก พรรครีพับลิกันครองที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรเกินกึ่งหนึ่งเพียง 12 เสียง (จากจำนวน ส.ส.ทั้งหมด 435 คน) และครองที่นั่งในวุฒิสภาเพียง 51 เสียง (จากจำนวนวุฒิสมาชิกทั้งหมด 100 คน)

การเลือกตั้งสมาชิกสภาของเกรสมีความสำคัญเนื่องจากสภาของเกรสมีบทบาทสำคัญในการกำหนดนโยบาย ระบบการเมืองแบบอเมริกันต่างจากระบบรัฐสภาตรงที่มีการแบ่งแยกอำนาจระหว่างสภาของเกรสกับประธานาธิบดี โดยสภาของเกรสเป็นผู้ร่างกฎหมายและผ่านกฎหมายทุกฉบับ ข้อแตกต่างอีกประการหนึ่งก็คือ ในระบบการเมืองแบบอเมริกัน สมาชิกพรรคไม่ค่อยยึดติดกับวินัยภายในพรรคเท่าใดนัก และสมาชิกสภาของเกรสมีสิทธิ์ที่จะลงคะแนนเสียงอย่างอิสระเกี่ยวกับนโยบายที่ตนคิดว่าดีที่สุด รวมถึงนโยบายที่จะช่วยให้ตนชนะการเลือกตั้งครั้งต่อไปได้ ดังนั้นหัวหน้าพรรคที่อยู่ในสภาของเกรสจึงต้องพยายามเกณฑ์ลูกพรรคที่คิดว่าจะลงคะแนนตามแนวทางของพรรคมาเข้าพวกทีละคนๆ แทนที่จะได้คะแนนเสียงจากลูกพรรคทั้งหมด ดังนั้น การแพ้หรือชนะในการเลือกตั้งสภาของเกรสจึงเป็นเรื่องสำคัญสำหรับพรรคทั้งสอง



เบนจามิน แฮริสัน พรรครีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2432 – 2436)

การที่มีการเลือกตั้งตำแหน่งทางการเมืองทุกตำแหน่งอย่างเป็นอิสระจากกันก็หมายความว่าอาจมีพรรคการเมืองพรรคหนึ่งเป็นฝ่ายกุมอำนาจในสภาของเกรสในขณะที่สมาชิกจากพรรคการเมืองอีกพรรคหนึ่งดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี การปกครองแบบแยก

อำนาจเช่นนี้กลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว ในระยะเวลา 24 ปีที่ผ่านมา มีช่วงเวลาถึง 16 ปีที่พรรคการเมืองหนึ่งได้กุมอำนาจในสภาองเกรส ในขณะที่อีกพรรคหนึ่งได้ครองตำแหน่งประธานาธิบดี พรรครีพับลิกันครองเสียงข้างมากในสภาองเกรสตั้งแต่ พ.ศ. 2537 และยังคงกุมอำนาจในวุฒิสภาระหว่างปี พ.ศ. 2537 – 2543 ซึ่งเป็นช่วงหกปีสุดท้ายของการครองตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นระยะเวลาแปดปีของ บิล คลินตันจากพรรคเดโมแครต

การเลือกตั้งปี พ.ศ. 2543 ล้มเหลวโดยพรรครีพับลิกันได้ครองตำแหน่งประธานาธิบดีและรักษาเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรไว้ได้ดั้งเดิม แต่ในวุฒิสภา พรรคทั้งสองต่างได้รับเลือกตั้งเข้ามาเท่ากันคือ 50 เสียง รัฐธรรมนูญได้มอบอำนาจให้รองประธานาธิบดี ดิก เชนีย์ (พรรครีพับลิกัน) เป็นผู้ลงคะแนนชี้ขาดในวุฒิสภา พรรครีพับลิกันจึงได้ครองเสียงข้างมาก โดยมีคะแนนเหนือกว่าพรรคเดโมแครตเพียงเส้นยาแดง และทำให้พรรครีพับลิกันได้กุมอำนาจเบ็ดเสร็จในรัฐบาลกลาง

ในเดือนมิถุนายน 2544 วุฒิสมาชิก เจมส์ เจฟเฟอร์ต จากพรรครีพับลิกันได้ลาออกจากพรรค ส่งผลให้พรรคเดโมแครตกลายเป็นพรรคที่ครองเสียงข้างมากในวุฒิสภาและทำให้มีการถ่วงดุลอำนาจภายในรัฐบาลกลาง อย่างไรก็ดี ในการเลือกตั้งปี 2545 พรรคเดโมแครตต้องเสียที่นั่งในวุฒิสภาไปทำให้พรรครีพับลิกันกลับมากุมอำนาจเบ็ดเสร็จอีกครั้ง

### **สมาชิกสภาองเกรสได้รับการคัดเลือกอย่างไร**

สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภามีอำนาจเกือบเท่าเทียมกัน แต่วิธีการเลือกตั้งของสภาทั้งสองกลับแตกต่างกันพอสมควร ผู้ก่อตั้งประเทศสหรัฐอเมริกามีเจตนารมณ์ที่จะให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีความใกล้ชิดกับประชาชน และออกกฎหมายต่างๆ ซึ่งสะท้อนถึงความต้องการและความไม่พอใจของประชาชนอย่างแท้จริง ดังนั้นผู้ก่อตั้งประเทศจึงได้วางรูปแบบของสภาผู้แทนราษฎรให้มีขนาดใหญ่พอสมควรและกำหนดให้มีการเลือกตั้งค่อนข้างบ่อย (ทุกๆ สองปี) ในตอนแรก บางฝ่ายก็เห็นว่าสองปีนี้นานเกินไป แต่ในปัจจุบัน คนส่วนใหญ่กลับวิตก

มากกว่าว่าการจัดเลือกตั้งบ่อยครั้งหมายความว่า ส.ส.ที่อยู่ในตำแหน่งต้องคอยลงสมัครเลือกตั้งใหม่อยู่ตลอดเวลา และสนใจที่จะเอาชนะในการเลือกตั้งมากกว่าเรื่องผลประโยชน์ของประเทศ

ที่นึ่ง ส.ส. แต่ละคนในสภาผู้แทนราษฎรหมายถึงเขตเลือกตั้งแต่ละเขต ส.ส. แต่ละคนจะได้รับการเลือกตั้งมาด้วยระบบ “เขตเดียวเบอร์เดียว” (single-member) และผู้สมัครที่ได้คะแนนเสียงมากที่สุดถือว่าชนะการเลือกตั้ง รัฐแต่ละรัฐในจำนวน 50 รัฐต้องมี ส.ส. อย่างน้อย 1 คน ส่วนจะมี ส.ส. เพิ่มขึ้นอีกเท่าใดขึ้นอยู่กับจำนวนประชากรในรัฐนั้นๆ ตัวอย่างเช่น รัฐอลาสกา มีประชากรน้อยมากจึงมี ส.ส. ได้เพียงหนึ่งคน ขณะที่แคลิฟอร์เนียซึ่งมีประชากรมากที่สุดในประเทศมีจำนวน ส.ส. ในปัจจุบันถึง 53 คน

สำหรับวุฒิสภานั้น ได้รับการวางรูปแบบให้เป็นตัวแทนของรัฐต่างๆ และวุฒิสมาชิกในสมัยแรกนั้นก็ได้รับการคัดเลือกโดยสภานิติบัญญัติของรัฐแต่ละรัฐ แต่นับตั้งแต่มีการผ่านบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 17 เมื่อปี พ.ศ. 2456 เป็นต้นมา วุฒิสมาชิกก็ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนในรัฐของตน แต่ละรัฐมีวุฒิสมาชิกได้สองคนซึ่งจะอยู่ในตำแหน่งคราวละหกปี และจะมีการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกหนึ่งในสามของจำนวนวุฒิสมาชิกทั้งหมดทุกสองปี ผู้สมัครที่ได้รับคะแนนเสียงสูงสุดถือเป็นผู้ชนะการเลือกตั้ง และรัฐแต่ละรัฐถือเป็นเขตเลือกตั้งหนึ่งเขตที่ซึ่งผู้สมัครจะเลือกผู้สมัครได้เพียงหนึ่งคน (single-member district)

การเลือกตั้งที่ใช้ระบบคะแนนเสียงสูงสุดเป็นผู้ชนะ โดยเฉพาะในเขตเลือกตั้งที่เลือกผู้สมัครได้เพียงคนเดียว มักจะกลายเป็นการเลือกตั้งที่มีพรรคใหญ่สองพรรคเท่านั้นที่ลงสมัครรับเลือกตั้ง ทั้งนี้เพราะผู้สมัครจากพรรคการเมืองที่สามคงมีโอกาสชนะการเลือกตั้งน้อย และผู้ลงคะแนนเสียงก็ไม่ต้องการจะ “เสียคะแนนเสียงไปเปล่าๆ” ให้กับผู้สมัครที่ไม่มีโอกาสชนะ ดังนั้น ผู้สมัครที่ต้องการชนะการเลือกตั้งจึงหลีกเลี่ยงที่จะลงสมัครในนามพรรคการเมืองที่ไม่มีโอกาสชนะ เนื่องจากสหรัฐฯ ไม่มี “กลุ่มตัวแทนย่อย” ประชาชนที่เป็นชนกลุ่มน้อยจึงมักมีตัวแทนอยู่ในพรรคการเมืองใหญ่สองพรรคมากกว่ากลุ่มอิสระที่ได้รับความนิยมน้อยกว่า เท่าที่ผ่านมาในประวัติศาสตร์ สหรัฐอเมริกาไม่เคยมีพรรคการเมืองใหญ่เกินสองพรรค แม้แต่ในปัจจุบันซึ่งการเลือกตั้งส่วนใหญ่ “เน้นตัวผู้สมัคร” เป็นหลัก พรรคการเมืองที่สามและผู้สมัครอิสระซึ่งลง

สมัครรับเลือกตั้งอยู่บ่อยๆ ก็ยังไม่ค่อยชนะการเลือกตั้ง หลังการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2545 มี ส.ส. เพียงสองคนจาก ส.ส. ทั้งหมด 435 คนที่เป็นผู้สมัครอิสระ และในวุฒิสภา ก็มีวุฒิสมาชิกเพียงหนึ่งคนจาก 100 คนที่เป็นผู้สมัครอิสระ โดย ส.ส. และวุฒิสมาชิกอื่นๆ ทั้งหมดมาจากพรรค รีพับลิกันหรือไม่ก็พรรคเดโมแครต ซึ่งเป็นพรรคการเมืองใหญ่ที่สุดของสหรัฐฯ มาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2403

## ปัจจัยต่างๆ ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาของเกรส

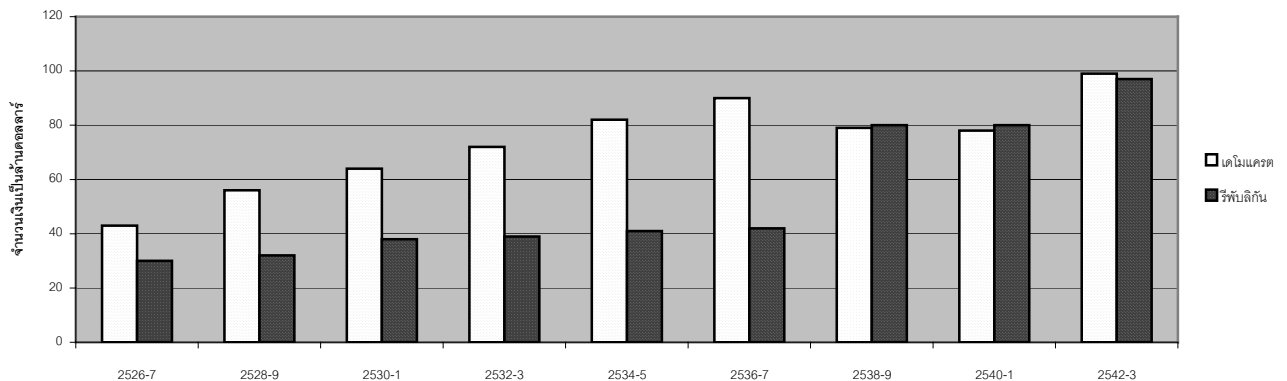
เกือบตลอดประวัติศาสตร์อเมริกันที่ผ่านมา การเลือกตั้งสมาชิกสภาของเกรส เป็นการเลือกตั้งในระบบพรรค เนื่องจากผู้ลงคะแนนเสียงส่วนใหญ่มักเชื่อถือสัต์ต่อพรรคใดพรรคหนึ่งมาโดยตลอด จึงมักลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครจากพรรคนั้น บ่อยครั้งที่สมาชิกสภาของเกรส ได้รับการเลือกตั้งให้เข้ามาดำรงตำแหน่งซ้ำอีกวาระหนึ่ง และมีบางคนอยู่ในตำแหน่งหลายสิบปี เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ที่อยู่ในเขตเลือกตั้งชื่นชอบพรรคของผู้สมัครเหล่านั้น ตัวตนของผู้สมัครมีส่วนเพียงเสริมหรือถ่วงคะแนนเสียงสำหรับผู้สมัครเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น จนมาในระยะหลังนี้เองที่บุคลิกภาพของตัวผู้สมัครได้กลายเป็นพลังเสริมศรัทธาที่ประชาชนมีต่อพรรคการเมือง

ความจริงแล้ว นับตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ 1960 เป็นต้นมา การเลือกตั้งระดับประเทศได้เริ่มเน้นตัวผู้สมัครมากขึ้นเรื่อยๆ ความสามารถของผู้สมัครในการหาเสียงทางโทรทัศน์ การระดมทุนหาเสียงจำนวนมาก การทำโพลล์ และวิธีการหาเสียงแบบสมัยใหม่อื่นๆ ทำให้ประชาชนผู้ลงคะแนนเสียงเริ่มมองที่ตัวตนของผู้สมัครมากขึ้น ผลก็คือ ผู้ลงคะแนนเสียงมีแนวโน้มที่จะพิจารณาเปรียบเทียบข้อดีและข้อด้อยระหว่างผู้สมัครทั้งสอง นอกเหนือจากพรรคที่พวกเขาสังกัด

การลงคะแนนเสียงโดยพิจารณาตัวผู้สมัครเป็นหลักนับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่กำลังดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาของเกรส โดยทั่วๆ ไปบุคคลเหล่านี้มีโอกาสปรากฏตัวในโทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์มากกว่าคู่ต่อสู้ การที่ผู้สมัครเป็นสมาชิกสภาของเกรสอยู่แล้วและมีโอกาส

ปรากฏตัวต่อสื่อมวลชนและมีอิทธิพลต่อนโยบายสาธารณะมากกว่า จึงสามารถหาเงินบริจาคสำหรับนำไปใช้หาเสียงได้มากกว่า ด้วยเหตุผลเหล่านี้และเหตุผลอื่นๆ อีก สมาชิกสภาของเกรสที่ลงเลือกตั้งอีกสมัยหนึ่งจึงมีโอกาสชนะเลือกตั้งมากกว่า ในการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2545 มี ส.ส. ลงเลือกตั้งใหม่จำนวน 398 คน และมีเพียง 16 คนที่สอบตก ในขณะที่มีวุฒิสมาชิกลงเลือกตั้งใหม่ 26 คนและมีเพียง 3 คนที่สอบตก ด้วยอัตราส่วนวุฒิสมาชิกได้รับการเลือกตั้งเข้ามาใหม่ร้อยละ 88 และ ส.ส. ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาใหม่ร้อยละ 96 จึงไม่ผิดถ้าเราจะกล่าวว่าการเลือกตั้งสมาชิกสภาของเกรสไม่ได้เน้นที่ตัวผู้สมัครอย่างเดียวแต่ยังเน้นความสำคัญของการเป็นสมาชิกสภาของเกรสอยู่แล้วด้วย

วงรอบการเลือกตั้ง 2 ปี



แผนผังที่ 1

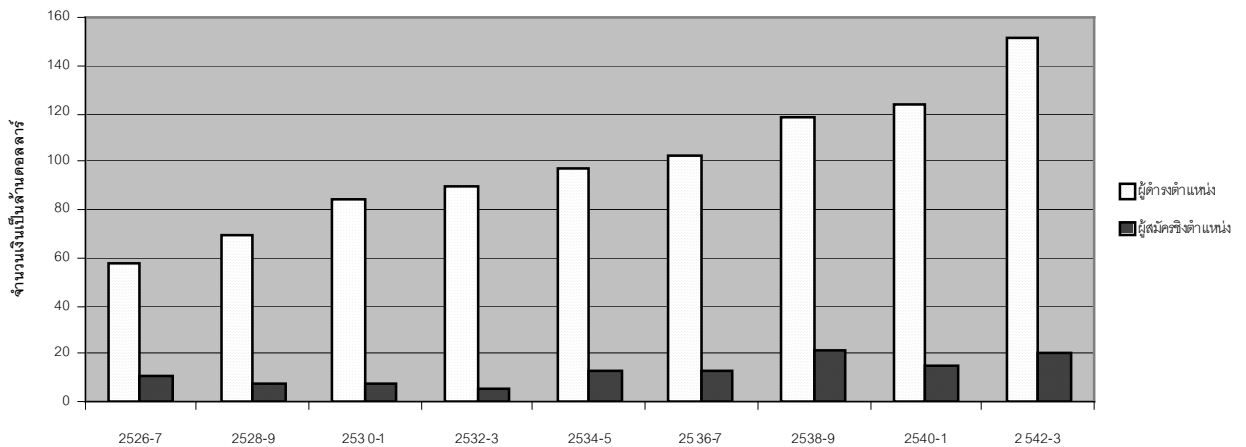
จำนวนเงินสนับสนุนที่คณะกรรมการกิจกรรมทางการเมือง (PAC) มอบให้พรรคการเมืองระหว่าง พ.ศ. 2526 - 2543 (ที่มา: US. Statistical Abstract)

เมื่อผู้สมัครซึ่งเป็นสมาชิกสภาของเกรสอยู่แล้วได้รับเงินบริจาคและปรากฏเป็นข่าวตามสื่อต่างๆ มากกว่าผู้สมัครคนอื่นๆ ผู้สมัครเหล่านี้จึงชนะการเลือกตั้งเนื่องจากเป็นที่รู้จักของประชาชนมากกว่า ผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่าชาวอเมริกันเก้าในสิบคนจำชื่อ ส.ส. หรือวุฒิสมาชิกของตนได้ ในขณะที่ชาวอเมริกันที่ทราบชื่อคู่แข่งสำคัญของ ส.ส. หรือวุฒิสมาชิกของตนมีจำนวนแทบไม่ถึงครึ่งแม้จะเป็นโค้งสุดท้ายของการหาเสียงแล้วก็ตาม เนื่องจากผู้สมัครหน้าใหม่เหล่านี้ไม่ค่อยเป็นที่รู้จักของประชาชน จึงประสบปัญหาในการหาเงินบริจาค อุปสรรคเช่นนี้

มักทำให้ผู้สมัครที่น่าจะมีโอกาสดีในการเลือกตั้งมักตัดสินใจไม่ลงแข่งขันกับผู้สมัครที่เป็นสมาชิกสภาของเกรสอยู่แล้ว ส่วนผู้สมัครที่ตัดสินใจลงแข่งขันก็มักได้รับเงินบริจาคไม่เพียงพอที่จะใช้ในการหาเสียง

เงินสนับสนุนที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาของเกรสได้รับจากคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมือง (political action committee – PAC) แสดงให้เราเห็นว่าเงิน พรรคและการเป็นส.ส. หรือวุฒิสมาชิกอยู่แล้วมีความสำคัญในการเลือกตั้งสมาชิกสภาของเกรส แผนผังที่ 1 (หน้าที่แล้ว) แสดงถึงเงินที่ PAC บริจาคให้พรรคการเมืองใหญ่สองพรรคตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 ถึงปี พ.ศ. 2543 (ปีสุดท้ายที่มีข้อมูล) ภาพนี้แสดงถึงจำนวนเงินที่หลังไหลเข้าสู่การเลือกตั้งมากขึ้นเป็นลำดับในช่วงเวลาดังกล่าว นำสังเกตได้ว่าพรรคเดโมแครตได้รับเงินบริจาคจาก PAC มากกว่าพรรครีพับลิกันจนถึงปี พ.ศ. 2537 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่พรรคเดโมแครตครองเสียงข้างมากในองเกรส ในการเลือกตั้งสามครั้งสุดท้ายที่ผ่านมา พรรครีพับลิกันก็ไล่ขึ้นมาติดๆ ในขณะนี้ทั้งสองพรรคได้รับเงินบริจาคจาก PAC เกือบเท่าๆ กัน

วงรอบการเลือกตั้ง 2 ปี



แผนผังที่ 2

เงินสนับสนุนที่คณะกรรมการกิจกรรมทางการเมืองมอบให้แก่ผู้สมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ทั้งผู้สมัครที่เป็น ส.ส. เดิมอยู่แล้ว และผู้สมัครหน้าใหม่ ระหว่างปี พ.ศ. 2526 - 2543

แผนผังที่ 2 แสดงถึงเงินที่ PAC บริจาคให้สมาชิกสภาคองเกรสที่อยู่ในตำแหน่งกับผู้ทำชิงในช่วงเวลาเดียวกัน ในการเลือกตั้งทุกครั้ง เราเห็นได้ชัดว่าผู้ที่เป็น ส.ส. หรือวุฒิสมาชิกอยู่แล้วได้เปรียบอย่างมากในการหาเงินมาสนับสนุนการหาเสียงเลือกตั้งของตน ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา PAC ได้เพิ่มยอดเงินบริจาคที่ให้แก่ ส.ส. หรือวุฒิสมาชิกที่จะลงเลือกตั้งอีกสมัยหนึ่งขึ้นอีกมาก ในขณะที่ยอดเงินบริจาคสำหรับผู้ทำชิงเพิ่มขึ้นในอัตราที่น้อยกว่า เฉพาะภาพนี้ภาพเดียวก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเหตุใดผู้ที่เป็นสมาชิกสภาคองเกรสอยู่แล้วจึงได้รับการเลือกตั้งเข้ามามากกว่าสมาชิกหน้าใหม่

เมื่อผู้ลงเลือกตั้งหน้าใหม่เป็นที่รู้จักของประชาชนผู้ลงคะแนนเสียงแล้ว ผู้ลงคะแนนก็มักจะปฏิบัติต่อผู้สมัครทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน นั่นคือ ลงคะแนนให้ผู้สมัครที่พวกเขาเชื่อว่ามีนโยบายที่น่าเชื่อถือที่สุด

อะไรที่เป็นจุดขายที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดใน การเลือกตั้งสมาชิกสภาคองเกรส? เรื่องนี้เปลี่ยนไปแล้วเช่นกัน โดยเฉพาะในการเลือกตั้งครั้งล่าสุด

ก่อนหน้านี้ สิ่งที่เป็นตัวตัดสินว่าใครจะชนะการเลือกตั้งสมาชิกสภาคองเกรสนั้นก็คือสิ่งที่เป็นผลประโยชน์และปัญหาของเขตเลือกตั้งแต่ละเขต ไม่ใช่ปัญหาระดับประเทศ เรื่องนี้เป็นความจริงอย่างยิ่งโดยเฉพาะใน “การเลือกตั้งกึ่งสมัย” ซึ่งหมายถึงการเลือกตั้งที่มีขึ้นในช่วงเวลาสี่ปีที่ประธานาธิบดียังดำรงตำแหน่งอยู่ ดังนั้นจึงไม่ได้ใช้เรื่องที่เป็นปัญหาในระดับประเทศมาใช้ในการหาเสียงเหมือนการหาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี การเลือกตั้งซึ่งมุ่งความสำคัญที่ปัญหาภายในท้องถิ่นเช่นนี้เหมาะกับการเลือกตั้งที่เน้นตัวผู้สมัครอย่างยิ่ง เนื่องจากผู้สมัครจะสามารถดัดแปลงจุดขายของตนให้เหมาะสมสำหรับเขตเลือกตั้งที่ตนลงสมัคร การเลือกตั้งกึ่งสมัยในปี พ.ศ. 2537 ถือเป็นช่วงการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ เมื่อพรรครีพับลิกันได้ครอง



วิลเลียม แมคคินลีย์  
พรรครีพับลิกัน (พ.ศ. 2440 – 2444)



เสียงข้างมากในวุฒิสภา และซึ่งที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรมาจากพรรคเดโมแครตได้ถึง 52 ที่นั่ง ทำให้พรรครีพับลิกันได้ครองเสียงข้างมากในสภาองเกรสเป็นครั้งแรกในรอบ 40 ปี กลยุทธ์ส่วนหนึ่งที่นายนิวต์ กิงริช ผู้นำพรรครีพับลิกันและประธานสภาผู้แทนราษฎรนำมาใช้คือ โครงการด้านกฎหมายลับชื่อที่เรียกว่า “สัญญากับอเมริกา” (Contract with America) โครงการดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกส่วนใหญ่ของพรรครีพับลิกันซึ่งกำลังสมัครชิงตำแหน่ง ส.ส. ตั้งแต่ช่วงต้นๆ ของการรณรงค์หาเสียงและกลายเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมากภายหลังการเลือกตั้ง กิงริชสัญญาไว้ว่าพรรครีพับลิกันซึ่งครองเสียงข้างมากในสภาองเกรสเป็นครั้งแรกจะผลักดันให้สภาผ่านกฎหมายซึ่งร่างขึ้นตามความคิดของ “สัญญากับอเมริกา” อย่างรวดเร็วภายในเวลาเพียง 100 วัน และเขาก็ทำได้จริงๆ ความสำเร็จในครั้งนั้นทำให้ประชาชนทั่วประเทศได้เห็นความสำคัญของพรรครีพับลิกัน และตัวประธานสภา และกลายเป็นมาตรฐานในภายหลังว่าเรื่องที่เป็นผลประโยชน์และความสนใจระดับประเทศและนโยบายที่มีประสิทธิภาพของพรรคการเมืองอาจเป็นปัจจัยสำคัญในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งถึงสมัยได้

การเลือกตั้งถึงสมัยสองครั้งหลังจาก พ.ศ. 2537 นำความประหลาดใจมาให้เท่าๆ กับการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2537 นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2477 เป็นต้นมา การเลือกตั้งปี พ.ศ. 2541 นับเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกที่พรรคของประธานาธิบดีชิงเก้าอี้ ส.ส. มาจากพรรคตรงข้ามได้ (ในกรณีนี้ชิงมาได้ห้าที่และหกที่ตามลำดับ) แม้ว่าพรรครีพับลิกันยังคงครองเสียงข้างมากในสภาองเกรส แต่คนส่วนใหญ่ก็มองว่าพรรครีพับลิกันแพ้การเลือกตั้งในปีนั้น สมาชิกพรรคหลายคนโทษว่า “ความพ่ายแพ้” มีสาเหตุมาจากการที่พรรคไม่แสดงจุดยืนอย่างชัดเจนในนโยบายระดับประเทศ พรรคเดโมแครตไม่สามารถชิงที่นั่งและครองเสียงข้างมากในการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2545 อีก และผู้บริหารพรรคต่างเชื่อว่าความพ่ายแพื่อดังกล่าวเกิดจากการที่พรรคไม่สามารถกำหนดนโยบายระดับประเทศสำหรับพรรคได้

### **การเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสในปี พ.ศ. 2547**

ความพลิกผันของการเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาทำให้การพยากรณ์เสียงต่อการผิดพลาด ข้อสรุปสำคัญที่เราได้ก็คือ วิธีการหาเสียงแบบเก่าไม่ใช่

วิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดอีกต่อไปแล้ว และผู้ลงคะแนนเสียงเองก็กำลังเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินใจ อย่างไรก็ตาม ยังมีสิ่งอื่นๆ ที่เราต้องคอยดูจากการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2547 นี้

คำถามที่ต้องการคำตอบมากที่สุดในปี พ.ศ. 2547 นี้เห็นจะเป็นคำถามที่ว่า พรรคเดโมแครตจะสามารถชิงที่นั่งคืนมาและกลับมาครองเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรได้



ส.ส. แคลลิน แฮร์ริส จากพรรครีพับลิกัน รัฐฟลอริดา จับมือ ทักทาย ส.ส. เคนดริก มีค จากพรรคเดโมแครต รัฐฟลอริดา ระหว่างการเตรียมถ่ายภาพยนตร์ร่วมกับ ส.ส. หน้าใหม่ ใน เดือนพฤศจิกายน 2545

อีกหรือไม่ ในวุฒิสภาจะมีการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกใหม่ 34 ที่นั่ง ซึ่งขณะนี้พรรคเดโมแครตยึดครองอยู่ 19 ที่นั่ง นอกจากนี้ ในการเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมา มีผู้สมัครพรรครีพับลิกันไม่กี่คนที่ได้คะแนนคู่คี่กับพรรคเดโมแครต และการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาในปี พ.ศ. 2547 นี้จะมีการเลือกตั้งใน 22 รัฐที่จอร์จ ดับเบิลยู. บุช ชนะการเลือกตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2543 ดังนั้น พรรคเดโมแครตจึงแทบไม่ต้องหวังเลยว่าจะชิงที่นั่งมาจากพรรครีพับลิกันได้แม้แต่นั่งเดียว

เพราะฉะนั้น พรรครีพับลิกันจึงน่าจะครองเสียงข้างมากในวุฒิสภาได้ต่อไป ตอนนี้นี้ความสนใจจึงมุ่งไปที่สภาผู้แทนราษฎรแทน

ขณะนี้ พรรคการเมืองทั้งสองต่างพยายามสรรหาผู้สมัครที่มีข้อดีมากที่สุดเพื่อส่งเข้าสู่สนามเลือกตั้ง ส.ส. และพยายามระดมทรัพยากรให้ได้มากที่สุดเพื่อใช้ในการเลือกตั้งดังกล่าว สิ่งสำคัญขึ้นอยู่กับ การสรรหาตัวผู้สมัครหน้าใหม่ โดยเฉพาะนักการเมืองที่มีประสบการณ์ในการเลือกตั้ง เช่นสมาชิกสภานิติบัญญัติจากรัฐต่างๆ แต่สิ่งที่มีความสำคัญพอๆ กันก็คือ ตัวแทนของพรรคที่เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีมีส่วนมากน้อยเพียงใดที่จะช่วยเพิ่มโอกาสหรือกลับเป็นตัวถ่วงสมาชิกพรรคที่กำลังชิงตำแหน่ง ส.ส. โดยเฉพาะผู้สมัครที่ไม่มีคู่แข่งเป็น ส.ส.



เดนนิส มาเซตต์ จากพรรคเดโมแครต ผู้ลงเลือกตั้งในการเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรส ขึ้นต้นกำลังขอบคุณผู้สนับสนุน ที่เมือง ดีเคเทอร์ รัฐจอร์เจีย ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2545

ในปัจจุบัน การส่งผู้สมัคร ส.ส.ที่มีประสบการณ์สูงและมีประสิทธิภาพลงเลือกตั้งบวกับการรณรงค์หาเสียงอย่างเข้มข้นของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอาจทำให้เกิดการพลิกผันครั้งใหญ่ของจำนวน ส.ส. ของพรรคการเมืองทั้งสองในสภาผู้แทนราษฎรก็เป็นได้

ในช่วงหลายทศวรรษที่เพิ่งผ่านมา “บารมีของประธานาธิบดี” (length of presidential coattails) หรือการที่ผู้ลงคะแนนเสียงจำนวนมากนิยมลงคะแนนเลือกสมาชิก



วุฒิสมาชิก เคย์ เบลีย์ ฮัทซัน  
โบกมือหลังจากแถลงสุนทรพจน์  
เข้ารับตำแหน่งภายนอกอาคารรัฐ  
สภาของรัฐเท็กซัส ที่เมืองฮอสตัน  
ในวันที่ 7 พฤศจิกายน พ.ศ. 2543

สภาของพรรคที่มาจากพรรคเดียวกันกับประธานาธิบดีนั้นได้ลดน้อยลงแล้ว การเลือกตั้งสองประเภทนี้ค่อนข้างเป็นอิสระจากกัน นอกจากนี้ ในการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2543 ซึ่งผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสองคนได้รับคะแนนเกือบจะเท่ากัน จึงไม่มีผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาของพรรคจากพรรคใดได้เปรียบ การที่สมาชิกสภาของพรรคที่อยู่ในตำแหน่งลงเลือกตั้งอีกสมัยหนึ่งบวกับการที่พรรคการเมืองทั้งสองครองเก้าอี้ในสภาของพรรคในจำนวนพอๆ กัน ทั้งสองพรรคคงไม่

มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ ดังนั้น การที่พรรคใดจะสามารถครองเสียงข้างมากในสภาของพรรคได้จึงขึ้นอยู่กับคะแนนเสียงที่ประธานาธิบดีจะได้รับ ถ้าประธานาธิบดีจอร์จ บุชสามารถรักษาคะแนนนิยมที่เขาได้รับในช่วงสงครามกับอิรักและทันทีหลังสงครามสิ้นสุดลง เขาก็อาจรักษาจำนวนเก้าอี้ของพรรคในสภานบนและสภาล่างไว้ได้ แต่ถ้าคะแนนนิยมของเขาตกลงซึ่งอาจจะมีสาเหตุมาจากปัญหาเศรษฐกิจ เขาก็อาจพาพรรคของเขาหลุดจากตำแหน่งพรรคที่ครองเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรมานานร่วมทศวรรษไปพร้อมกับตำแหน่งประธานาธิบดีของเขาด้วย

ถ้าปัญหาระดับประเทศเป็นส่วนประกอบที่มีความสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาของพรรค พลังที่สำคัญที่สุดในการเลือกตั้งปี

พ.ศ. 2547 ก็คือ ตัวผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีกับนโยบายในการหาเสียงของพวกเขา เรื่องนี้เป็นเรื่องยากที่สุดที่เราจะคาดการณ์ล่วงหน้า ในขณะที่เขียนบทความนี้ การแข่งขันระหว่างสมาชิกพรรคเดโมแครตเพื่อเป็นตัวแทนพรรคในการลงเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดียังเปิดกว้างอยู่ มีผู้ลงแข่งขันหลายคนและยังไม่มีใครถือเป็นตัวเก็ง



ส.ส. เออร์นี เฟลทเชอร์ จาก  
พรรครีพับลิกัน รัฐเคนตักกี  
ฉลองการที่ได้รับเลือกเป็นส.ส.  
อีกสมัยหนึ่งในวันเดียวกัน

ในขณะนี้ เรายังบอกไม่ได้ว่าผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อจากพรรคเดโมแครตจะเป็นผู้สมัครหัวเสรี หรือเป็นพวกสายกลาง หรือเป็นผู้สนับสนุนหรือต่อต้านสงคราม

ถ้าประธานาธิบดีบุชตัดสินใจลงเลือกตั้งอีกเป็นสมัยที่สองอย่างที่เราคาดไว้ เราก็แน่ใจได้เลยว่าเขาจะได้รับการเสนอชื่อจากพรรครีพับลิกัน

สำหรับการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2547 นโยบายในประเทศอาจจะกลายเป็นประเด็นที่มีความสำคัญ แต่การทำสงครามกับการก่อการร้ายคงจะเป็นประเด็นหลักเกี่ยวกับ



ธีโอดอร์ รูสเวลท์ พรรครีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2444 - 2452)

นโยบายต่างประเทศต่อไป นับตั้งแต่สหภาพโซเวียตล่มสลายลง เรื่องต่างประเทศไม่ได้เป็นประเด็นหลักในการหาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีมาเป็นเวลานานแล้ว และเราก็ไม่แน่ใจว่าพรรคทั้งสองจะวางรูปแบบการได้วาทืออย่างไร และสาธารณชนจะมีปฏิกิริยาอย่างไร แต่สำหรับในขณะนี้ ดูเหมือนว่าเศรษฐกิจสหรัฐฯ จะเป็นประเด็นสำคัญในใจของผู้ลงคะแนนเสียง ยังมีความไม่แน่นอนอยู่มากว่าเศรษฐกิจจะดีขึ้นมาก (หรือถูกมองว่าดีขึ้นมาก) ซึ่งจะเป็นผลดีสำหรับพรรครีพับลิกัน หรือเศรษฐกิจ

จะเลวลงหรืออาจถึงกับถดถอย ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นปัญหาเศรษฐกิจอาจทำให้พรรคเดโมแครตสามารถผงาดขึ้นมาอีกครั้งก็ได้

สรุปก็คือ ในการเลือกตั้งปีนี้เป็นเรื่องน่าติดตามมากกว่าพรรคใดจะได้ครองเสียงข้างมากทั้งในสภานและสภาล่าง เนื่องจากการแข่งขันระหว่างสองพรรคคู่อื่นมากในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ดังนั้น จึงน่าติดตามต่อไปว่าประชาธิปไตยของอเมริกาจะมีรูปแบบใดต่อไป เนื่องจากแนวทางนโยบายของประเทศจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับว่าพรรค



สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสภานคนในวันที่ 7 มกราคม พ.ศ. 2540 ในขณะที่การประชุมสภาครองเกรสสมัยที่ 105 เริ่มต้น



ประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู. บุช แถลงต่อสมาชิกสภาร่วมเป็นครั้งแรก  
เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2544

ใดได้ครองเสียงข้างมากในสภา หรือ  
ไม่มีพรรคใดได้ครองเสียงข้างมากเลย  
อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นความไม่แน่นอนก็คือ  
ท่าทีของสาธารณชนต่อผู้สมัครชิง  
ตำแหน่งประธานาธิบดีจากทั้งสอง  
พรรคอาจเป็นตัวตัดสินผลการเลือก  
ตั้งสมาชิกสภาองเกรสต่างๆ กับว่า  
สมาชิกพรรคเดโมแครตคนใดที่จะลง  
แข่งขันชิงตำแหน่งตัวแทนพรรค คน

เหล่านั้นมีนโยบายอย่างไร และสาธารณชนมีท่าทีอย่างไรต่อผู้สมัครเหล่านั้น ทั้งหมดนี้ล้วนทำให้การเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2547 นำตื่นเต้นเป็นพิเศษ

จอห์น เอช. อัลดริช (Ph.D., Rochester) ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านรัฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัย Duke เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการเมืองและพฤติกรรมของอเมริกา ทฤษฎีที่เป็นทางการ และกรรมวิธี อัลดริชเป็นผู้แต่งหนังสือเรื่อง *Why Parties?*, *Before the Convention Linear Probability, Logit and Probit Models* และหนังสือเกี่ยวกับการเลือกตั้งหลายชุด หนังสือของเขาที่ชื่อ *Change and Continuity in the 2000 and 2002 Elections* เพิ่งได้รับการตีพิมพ์เมื่อเร็วๆ นี้

## การทำโพลล์ นักวิจารณ์การเมือง และการเลือกตั้งปี 2547

โดย จอห์น ซอกบี

คนอเมริกันจำนวนมากชอบโพลล์ทางการเมือง แต่ก็ยังมีบางพวกที่เกลียดโพลล์ประเภทนี้มาก พวกแรกเป็นพวกที่ชอบการเมือง เป็นพวกที่คอยติดตามข่าวตลอดเวลาว่าขณะนี้ใครมีคะแนนนำ ใครมีโอกาสชนะ และใครมีนโยบายทางด้านสุขภาพหรือนโยบายเศรษฐกิจที่ถูกต้องประชาชนมากที่สุด “พวกบ้าการเมือง” เหล่านี้มักคอยติดตามผลโพลล์เกี่ยวกับการทำงานของประธานาธิบดี ผู้ว่าการรัฐ และนายกเทศมนตรีอย่างใกล้ชิด ผู้ลงคะแนนเสียงจำนวนมากชอบความรู้สึกที่ว่าตนยังมีความเชื่อมโยงกับคนอื่นๆ ในชุมชนหรือในประเทศอยู่ ในยุคที่คนอเมริกันจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ต้องถูกแยกจากกันด้วยฉากกั้นในที่ทำงานหรือการต้องใช้เวลาหลายๆ ในการเดินทางไปทำงานและเดินทางกลับบ้าน โพลล์ทำให้พวกเขาารู้สึกว่าพวกเขายังมีความสัมพันธ์ต่อกันและกันอยู่ในฐานะส่วนหนึ่งของประเทศ



ตัวแทนที่เข้าร่วมประชุมพรรครีพับลิกันแสดงการสนับสนุนวุฒิสมาชิกโรเบิร์ต โดล ให้เป็นประธานาธิบดี ซานดิเอโก พ.ศ. 2539

อาชีพการทำโพลล์มักตกเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของผู้คน พวกเรามักถูกกล่าวหาว่าทำเกินหน้าที่ในการหยั่งความคิดเห็นของประชาชนในประเด็นต่างๆ และความคิดเห็นที่มีต่อตัวผู้สมัคร คนมักมองว่าเราจงจุมผู้มีโอกาสออกเสียง บ้างก็บอกว่าเราใช้อิทธิพลในการเป็นผู้รู้โน้มน้าวเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับการเลือกตั้งเข้ามา หรือไม่ก็มีอิทธิพลต่อจำนวนผู้ที่ออกมาใช้สิทธิ์ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าในฐานะผู้มีอาชีพทำโพลล์มานานร่วมสองทศวรรษ ข้าพเจ้าพบว่าคนที่วิจารณ์ผู้ทำโพลล์หนักที่สุดคือคนที่สามารถบอกผลโพลล์ล่าสุดได้คล่องกว่าใครๆ

### การทำโพลล์ในอดีตและปัจจุบัน

ในอดีต มีสำนักโพลล์เพียงหนึ่งหรือสองแห่งเท่านั้นที่มีบทบาทมากที่สุดแต่ในปัจจุบัน ในยุคที่ประชาชนได้รับข่าวสารอย่างทันทีทันใด ไม่ว่าจะเป็นทางอินเทอร์เน็ต หรือทาง



สถานีเคเบิลโทรทัศน์ที่เปิดตลอด 24 ชั่วโมง สถานีๆ รอรับข่าวเหล่านี้มักท่วมทับไปด้วยผลโพลล์จากแหล่งต่างๆ ทั้งโพลล์ที่มีผู้จ้างให้ทำหรือโพลล์ที่ทำกันเอง

แม้การทำโพลล์ทางการเมืองครั้งแรกจะ  
ทำในปี พ.ศ. 2367 โดยหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นที่เมืองแฮริส  
เบิร์ก รัฐเพนซิลเวเนีย แต่โพลล์ก็ไม่ได้เป็นหัวข้อหลัก  
ของข่าวหาเสียงเลือกตั้งจนถึงช่วงคริสต์ทศวรรษ ค.ศ.  
1930 โดยสำนัก Gallup และ Roper เป็นผู้ทำโพลล์การ  
เมืองสมัยใหม่รุ่นแรกสุดและดีที่สุด ต่อมาก็เกิดสำนัก  
โพลล์ที่มีชื่อเสียงอีกสามสำนักเพิ่มขึ้นอีกเช่น  
Sindlinger, Yankelovich และ Harris พอมาถึงคริสต์  
ทศวรรษ ค.ศ. 1970 เครือข่ายข่าวโทรทัศน์ใหญ่ๆ ทั้ง  
สามแห่งของสหรัฐฯ ก็จัดทำโพลล์ขึ้นเองในการแข่งขันชิง  
ตำแหน่งประธานาธิบดี และหลังจากนั้นไม่นาน ก็ทำ  
การสำรวจความเห็นประชาชนในการเลือกตั้งผู้ว่าการ  
รัฐที่สำคัญในระดับรัฐและสมาชิกสภาของเกรส



ภาพบน: ชายคนหนึ่งกำลังอ่าน น.ส. พ. ซิดาโกทรีบนฉบับวันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2511 ที่พาดหัวข่าวว่าประธานาธิบดีจอห์นสันตัดสินใจไม่ลงเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีอีกสมัยหนึ่ง  
ภาพล่าง: ยูจีน แมคคาร์ธี ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรคเดโมแครตกล่าวสุนทรพจน์แก่นักศึกษาที่มหาวิทยาลัย Case Western Reserve University ที่คลีฟแลนด์ เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2511

การทำโพลล์โดยสื่อมวลชน หรือการทำโพลล์ในนามของสถานีโทรทัศน์ข่าวร่วมกับหนังสือพิมพ์ (เช่น ซีบีเอสกับนิวยอร์กไทมส์ เอบีซีกับวอชิงตันโพสต์ เอ็นบีซีกับวอลด์สตรีท



วิลเลียม ฮาวเวิร์ด ทาฟท์  
พรรครีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2452 - 2456)

เจอร์นัล) แตกต่างจากการทำโพลล์ที่ผู้สมัครและพรรคการเมืองทำเป็นส่วน  
ตัวหลายประการ และการสำรวจความเห็นเหล่านี้ได้กลายเป็นส่วนสำคัญ  
ของกระบวนการทางการเมือง ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างการหยั่ง  
เสียงสองประเภทนี้ก็คือ การหยั่งเสียงโดยสื่อมวลชนเป็นการทำเพื่อ  
สาธารณชนและมีเป้าหมายเพื่อแจ้งให้ผู้ลงคะแนนเสียงทราบว่าผู้สมัคร  
รายใดกำลังได้รับคะแนนนำอยู่ในการแข่งขันทางการเมือง การหยั่งเสียง  
จัดทำเพื่อให้มีความเป็นกลางและเป็นอิสระ ความเป็นกลางเช่นนี้สำคัญ  
เป็นพิเศษเพราะช่วยป้องกันไม่ให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งปิดบังหรือบิดเบือนผลการหยั่งเสียง "ของ

ตนเอง“ ตัวอย่างเช่น ในอดีตผู้สมัครอาจอ้างว่าผลโพลล์ของตนชี้ว่าตนมีคะแนนนำอยู่ ในขณะที่ใครๆ ก็เห็นว่าความจริงเป็นตรงกันข้ามก็ได้ ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา การหยั่งเสียงทางการเมืองโดยหน่วยงานเอกเทศทำให้คนได้เห็นภาพการแข่งขันการเลือกตั้งที่เป็นกลาง มีการประเมินจุดแข็งและจุดด้อยของผู้สมัครและวิเคราะห์กลุ่มประชากรที่ให้การสนับสนุนผู้สมัครแต่ละคน การหยั่งเสียงที่ใช้อย่างอิสระเช่นนี้ทำให้ผู้สื่อข่าวและบรรณาธิการข่าวสามารถประเมินสถานการณ์การหาเสียงเลือกตั้งและรายงานข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้อย่างถูกต้องและตรงไปตรงมา

ความโปร่งใสของการทำโพลล์ที่เป็นอิสระเช่นนี้เป็นประโยชน์สำหรับผู้อ่านหนังสือพิมพ์และผู้ชมโทรทัศน์ อย่างไรก็ตาม การหยั่งเสียงแบบนี้ก็ยังมีปัญหา ในการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2539 บ็อบ โดล ผู้นำพรรครีพับลิกันในวุฒิสภาลงแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีกับ บิล คลินตัน จากพรรคเดโมแครตที่เป็นประธานาธิบดีอยู่ในขณะนั้น ในขณะที่ผลการหยั่งเสียงส่วนใหญ่ชี้ว่าคลินตันนำโดลถึง 25 จุดตลอดช่วงรณรงค์หาเสียง แต่การหยั่งเสียงที่ข้าพเจ้าทำให้กับสำนักข่าวรอยเตอร์กลับชี้ว่าทั้งคู่ค่อนข้างสูสีกัน อาจห่างกันเพียง 7-12 จุดเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในการแข่งขันครั้งนั้น ชาวที่ปรากฏในสื่อคือชาวที่ได้จากสำนักโพลล์แห่งอื่นๆ และสำนักโพลล์ของหนังสือพิมพ์ใหญ่ๆ เท่านั้น ดังนั้น ทุกๆ วัน เราจึงเห็นข่าวว่าโดลเป็นผู้สมัครที่ถูกประธานาธิบดี “ทิ้งห่างถึง 25 จุด” เมื่อมีการนำผลการหยั่งเสียงที่ไม่เที่ยงตรงมาใช้ในการเสนอข่าวเกี่ยวกับการหาเสียงเลือกตั้งจึงอาจทำให้ชาวบิตเบียนไป และเป็นการชี้้นำผลการเลือกตั้งได้ หลังจากนั้นผลการเลือกตั้งก็อาจเป็นไปตามที่ข่าวรายงานจริงๆ นอกจากนั้น ผู้สมัครก็อาจจะดมทุนหาเสียงได้น้อยหรือไม่ได้รับการพิจารณาอย่างยุติธรรม

นั่นหมายความว่า การหยั่งเสียงก่อนการเลือกตั้งมีผลต่อจำนวนผู้ไปใช้สิทธิ์เลือกตั้งและ/หรือผลการเลือกตั้งเช่นนั้นหรือ? โดยทั่วไปแล้ว คำตอบสั้นๆ ก็คือ ไม่ใช่ แม้ว่าการเสนอข่าวเกี่ยวกับการแข่งขันระหว่างโดลกับคลินตันจะสร้างปัญหาใหญ่ให้กับวุฒิสมาชิกโดล แต่ก็ไม่มีหลักฐานที่แน่ชัดใดๆ ที่บ่งชี้ว่าโดลอาจชนะการเลือกตั้งได้ และไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนใดๆ ที่ชี้ว่าผู้สมัครคนใดเคยแพ้การเลือกตั้งเนื่องจากโพลล์ก่อนการเลือกตั้งชี้ว่าเขาได้รับคะแนน นีมน้อยกว่าคู่แข่ง



อย่างไรก็ดี บางฝ่ายก็แย้งว่ามีการทำโพลล์บ่อยเกินไปในขณะนี้ อย่างที่เรียกกันว่า “โพล-ลูชั่น” (poll-ution) ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงสถานีข่าว 24 ชั่วโมงทางเคเบิลโทรทัศน์และความจำเป็นในการหาข่าวมาบ่อนสถานีในช่วงเวลาที่ยืดยาวมาแล้ว นี่เป็นเหตุผลข้อหนึ่งที่ทำให้การโพลล์ทางการเมืองแพร่หลายออกไป การแข่งขันระหว่างสำนักข่าวก็เป็นเหตุผลอีกข้อหนึ่งอย่างแน่นอน ในปี พ.ศ. 2543 มีการทำโพลล์ครั้งใหญ่ๆ โดยหน่วยงานอิสระอย่างน้อย 14 ครั้งในช่วงการหาเสียงเลือกตั้ง และผลที่ออกมาก็ไม่ตรงกันเสมอไป แต่ผู้ลงคะแนนเสียงก็ไม่ควรจะบ่นในเรื่องนี้ พวกเขามีทางเลือก และพวกเขาก็ควรทำตัวเป็นผู้บริโภคที่ชาญฉลาดเวลาดูผลโพลล์เหมือนกับเวลาที่พวกเขาซื้อรถยนต์หรือบ้าน เรามีกฎเบื้องต้นในการพิจารณาผลโพลล์เหล่านี้และข้าพเจ้าใคร่ขอเสนอคำแนะนำดังต่อไปนี้

### ขนาดของกลุ่มตัวอย่างและเปอร์เซ็นต์ความผิดพลาด

บางครั้ง หลังมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น เช่น การแถลงนโยบายประจำปีของประธานาธิบดีหรือการโต้เถียงระหว่างผู้สมัครชิงตำแหน่งทางการเมือง จะมีการสำรวจความคิดเห็นประชาชนในช่วงกลางคืน บ่อยครั้งที่การสำรวจความคิดเห็นเหล่านี้เสร็จสิ้นภายในเวลาคืนเดียวเพื่อจะได้ตีพิมพ์ผลได้อย่างรวดเร็วในวันรุ่งขึ้นและจะมีการสุ่มตัวอย่างเพียง 500 คนทั่วประเทศ แม้ว่า



สื่อมวลชนกำลังใส่ข้อมูลในเว็บไซต์ของคณะกรรมการประชุมพรรคเดโมแครต ที่เมืองลอส แองเจลิส วันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2543

“การสำรวจความคิดเห็นช่วงกลางคืน” อาจทำให้เราทราบถึงปฏิกิริยาจากสาธารณชนอย่างรวดเร็ว แต่ผู้เชี่ยวชาญเชื่อว่าการหยั่งเสียงประเภทนี้มีข้อบกพร่อง

ประการแรก การสุ่มตัวอย่างเพียง 500 คนนั้นน้อยเกินไปที่เราจะใช้พิจารณาปฏิกิริยาจากพลเมือง 280 ล้านคนทั่วประเทศอย่างจริงจัง ผลลัพธ์ที่ได้ อาจเที่ยงตรงร้อยละ 95 โดยอาจมากกว่าหรือน้อยกว่านี้ร้อยละ 4.5 แต่การสุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยเช่นนี้ไม่เพียงพอในการแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีหรือการเลือกตั้งตำแหน่งสำคัญๆ ของรัฐ นอกจากนี้ ในความ

คิดของข้าพเจ้า การหยั่งเสียงจากคนเพียง 500 คนนั้นไม่เพียงพอที่จะใช้วิเคราะห์การลงคะแนนเสียงของประชาชนแยกตามกลุ่มย่อยในทางสถิติ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเลือกตั้งทั่วประเทศหรือการเลือกตั้งระดับรัฐที่สำคัญ

นอกจากนี้ ยังมีปัญหาเรื่องระเบียบในการสำรวจความเห็นด้วย การสุ่มตัวอย่างเพียงคืนเดียวหมายความว่าอาจมีคนจำนวนมากที่ไม่ได้อยู่บ้านในคืนนั้น ในขณะที่สำนักโพลล์จะใช้การวิเคราะห์ความสำคัญของกลุ่มเพื่อให้สะท้อนกลุ่มประชากรได้อย่างเที่ยงตรงมากขึ้น แต่วิธีการดังกล่าวไม่สามารถใช้ทดแทนกลุ่มที่ไม่ได้ถูกสุ่มเสมอไป ตัวอย่างเช่น การสำรวจความเห็นเพียงชั่วคืนเดียวอาจทำให้ขาดเสียงจากกลุ่มอัฟริกันอเมริกันใต้ หรือบางคืนอาจมีการสุ่มตัวอย่างจำนวนมากเกินไปจากกลุ่มอัฟริกันอเมริกันจากรัฐเนบราสก้าหรือแคนซัส และไม่ได้สุ่มตัวอย่างในจำนวนที่เพียงพอจากรัฐนิวเจอร์ซีย์ มิสซิสซิปปี หรือเซาธ์แคโรไลนา

ปัญหาอีกข้อหนึ่งที่เรามักประสบจากการสำรวจความเห็นแบบรีบร้อนก็คือ ผู้สำรวจอาจสุ่มตัวอย่างจาก “ผู้ใหญ่” แทนที่จะเป็น “ผู้ที่อาจไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง” ความแตกต่างในลักษณะประชากรระหว่างสองกลุ่มนี้มีอยู่มากทีเดียว โดยทั่วไป กลุ่มผู้ใหญ่มักมีชนกลุ่มน้อย ครอบครัวที่มีรายได้น้อย และสมาชิกสหภาพแรงงานรวมอยู่ในสัดส่วนที่มากกว่า เมื่อคำนึงว่าแต่ละกลุ่มเหล่านี้มักเอนเอียงไปทางพรรคเดโมแครตและผู้สมัครที่มาจากพรรคนี้ การสุ่มตัวอย่างในกลุ่มนี้ในจำนวนที่มากเกินไปอาจทำให้ผลการหยั่งเสียงคลาดเคลื่อนได้

ดังนั้น จึงคำนึงถึงขนาดของกลุ่มตัวอย่างและวิธีการจัดทำโพลล์ด้วย ในสหรัฐอเมริกา การสำรวจความเห็นระดับประเทศที่ดีจะต้องถามความเห็นจากคนที่อาจออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 1,000 คนขึ้นไป และต้องมีความคลาดเคลื่อนไม่เกินร้อยละสาม

### **เมื่อชัยชนะไม่ใช่ชัยชนะ**

เช่นเดียวกับภาพโมนา ลิซ่าหรืองานวรรณกรรมอันยิ่งใหญ่ โพลล์ส่วนใหญ่เปิดโอกาสให้มีการตีความ นอกจากนี้ ยังทำให้ผู้สื่อข่าวและผู้รู้ที่เห็นผลโพลล์สามารถคาดการณ์ได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ สำนักโพลล์และผู้รู้เหล่านี้จึงเป็นผู้กำหนดสิ่งที่เรียกว่า “ความเชื่อทั่วไป” และคนสองกลุ่มนี้ต่างก็ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นบรรดาผู้สมัครรับเลือกตั้งทำลายความเชื่อดังกล่าวด้วยเหตุนี้ ในการเลือกตั้งที่ผ่านมา เราจึงได้เห็นผู้สมัครรับเลือกตั้งที่กลายเป็นม้าไม้ขึ้นมา ซึ่งตรงกันข้ามกับผลโพลล์ที่ทำไว้ก่อนหน้าบ่อยๆ

ยกตัวอย่างเช่น กรณีของวุฒิสมาชิก ยูจีน แมคคาร์ธีผู้ต่อต้านสงครามเวียดนามและเข้าแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีกับประธานาธิบดีลินดอน จอห์นสัน เมื่อปี พ.ศ. 2511 แม้ความรู้สึกต่อต้านสงครามเวียดนามกำลังคุกรุ่นในสหรัฐฯ แต่ใครจะไปคิดว่า วุฒิสมาชิกจากมินนิโซตาที่ไม่ค่อยมีใครรู้จักคนนี้จะกล้าทำชิงกับประธานาธิบดีจอห์นสันผู้ทรงอำนาจ แต่เมื่อมีการนับคะแนนหลังการเลือกตั้งขั้นต้นครั้งแรก (ในรัฐนิวแฮมป์เชอร์) แมคคาร์ธีกลับได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 41 ในขณะที่จอห์นสันได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 49 แม้ว่าชื่อของประธานาธิบดีจอห์นสันจะไม่ได้อยู่ในบัตรเลือกตั้งและคนที่ต้องการลงคะแนนเสียงให้จอห์นสันต้องเขียนชื่อของเขาลงไป บัตร ผู้รู้ทั้งหลายต่างก็ตัดสินใจว่าแมคคาร์ธีทำได้เกินความคาดหมายที่โพลล์ชี้ไว้ก่อนการเลือกตั้ง และประกาศให้เขาเป็นผู้ชนะ “ชัชชนะ” ของแมคคาร์ธีทำให้วงการเมืองตกตะลึง และภายในช่วงเวลาเพียงสองสัปดาห์ ประธานาธิบดีจอห์นสันก็ตัดสินใจว่าจะไม่ลงเลือกตั้งอีกเป็นสมัยที่ 2



วุฒิสมาชิก ยูจีน แมคคาร์ธี  
(พ.ศ. 2456 - 2464)

เหตุการณ์อีกครั้งหนึ่งที่เหล่าผู้รู้เป็นผู้ประกาศชัยชนะของผู้สมัครเกิดขึ้นในการเลือกตั้งขั้นต้นของพรรคเดโมแครตในรัฐนิวแฮมป์เชอร์เมื่อปี พ.ศ. 2515 วุฒิสมาชิก จอร์จ แมคกัฟเวิร์น จากรัฐเซาธ์ดาโกตา ซึ่งต่อต้านสงครามเวียดนามเป็นช่วงสั้นๆ ในปี พ.ศ. 2511 และเป็นผู้นำขบวนการปฏิรูปภายในพรรคเดโมแครตได้ลงเลือกตั้งแข่งกับวุฒิสมาชิก เอ็ดมันด์ มัสกี ซึ่งเป็นตัวเก็งอันดับหนึ่งในการแข่งขันเพื่อเป็นตัวแทนพรรคในการลงเลือกตั้งประธานาธิบดี การสำรวจโพลล์ของแมคกัฟเวิร์นเองชี้ว่าเขาอาจได้รับคะแนนเสียงกว่าร้อยละ 40 ของคะแนนเสียงทั้งหมดในรัฐนิวแฮมป์เชอร์ ด้วยความฉลาดของแมคกัฟเวิร์น เขาได้บอกกับสื่อมวลชนว่า ถ้าเขาได้คะแนนเสียงเพียงร้อยละ 35 เขาก็พอใจแล้ว แต่เมื่อผลการเลือกตั้งออกมาว่าเขาได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 43 และมัสกีได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 48 หนังสือพิมพ์ก็รายงานว่า ผู้ทำชิง

ถือได้ว่า “ชนะ” แล้ว เพราะได้รับคะแนนเสียงเกินความคาดหมายของผู้เชี่ยวชาญด้านการเลือกตั้ง (เช่นที่เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2511) และเช่นเดียวกับในปี 2511 “ชัยชนะ” ดังกล่าวก็ได้ให้แมคกัฟเวิร์นในสิ่งที่นักประวัติศาสตร์เรียกว่าประโยชน์ใหญ่หลวงที่สุดจากการชนะการเลือกตั้งขั้นต้นของรัฐนิวแฮมป์เชอร์ นั่นก็คือ สื่อมวลชน เงินและแรงขับเคลื่อน แมคกัฟเวิร์นชนะต่อไปเรื่อยๆ จนได้เป็นตัวแทนพรรคเดโมแครตในการชิงตำแหน่งประธานาธิบดี แต่เขาต้องพ่ายแพ้อย่างราบคาบต่อประธานาธิบดีรีชาร์ด นิกสันในการเลือกตั้งทั่วไป

ในปี พ.ศ. 2519 อดีตผู้ว่าการรัฐจอร์เจีย จิมมี คาร์เตอร์ ได้รับการขนานนามจากหนังสือพิมพ์ในกรุงวอชิงตันในช่วงแรกว่า “จิมมีไหนดัน?” (Jimmy Who) แต่คะแนนเสียงร้อยละ 28 ที่คาร์เตอร์ได้รับในการเลือกตั้งขั้นต้นของรัฐนิวแฮมป์เชอร์ ซึ่งเขาแข่งขันกับผู้สมัครจากพรรคเดโมแครตอีกห้าคนซึ่งเป็นที่รู้จักของประชาชนดีกว่าก็เพียงพอที่จะดันให้เขากลายเป็นตัวเก็งจนสามารถเข้าไปถึงรอบการเลือกตั้งขั้นสุดท้าย

ดังนั้น บทเรียนจากเหตุการณ์เหล่านี้ก็คือ การทำโพลล์ก่อนการเลือกตั้งอาจช่วยเกื้อหนุนผู้สมัครซึ่งเป็นตัวเก็งอยู่แล้วหรืออาจบั่นทอนสถานภาพตัวเก็งของผู้สมัครก็ได้ การทำโพลล์เป็นตัวกำหนดมาตรฐานในการทำข่าวการหาเสียงและทำให้เกิดการคาดการณ์ว่าใครจะเป็นผู้ชนะการเลือกตั้ง

### **การสำรวจความเห็นนอกคุหาเลือกตั้ง**

การสำรวจความเห็นในขณะผู้ลงคะแนนเสียงออกจากคุหาเลือกตั้งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเลือกตั้งของสหรัฐฯ ทั้งในการเลือกตั้งทั่วประเทศและการเลือกตั้งระดับรัฐมาตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ ค.ศ. 1970 และยังเป็นการสำรวจความเห็นที่ทำให้เกิดการโต้เถียงกันมากที่สุดในการสำรวจความเห็นทุกประเภทที่มีอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากการพยายามทำนายผลการเลือกตั้งจากการสัมภาษณ์ผู้ที่เพิ่งลงคะแนนเสียงเสร็จ การสำรวจความเห็นชนิดนี้จึงถูกวิพากษ์วิจารณ์เป็นพิเศษในการเลือกตั้งปี พ.ศ. 2543 เมื่อเครือข่ายสถานีโทรทัศน์นำผล

โพลล์ครั้งนั้นไปใช้คาดการณ์อย่างผิดๆ ไม่ใช่เพียงครั้งเดียวแต่ถึงสองครั้งเกี่ยวกับผู้ชนะที่ได้รับ การเลือกตั้งในรัฐฟลอริดา

อย่างไรก็ดี ถ้านำมาใช้อย่างถูกต้องแล้ว โพลล์ประเภทนี้จะเป็นเครื่องมือสำคัญ สำหรับผู้ทำโพลล์ สื่อมวลชน และนักวิชาการ นอกจากนี้จะเป็นประโยชน์ในการทำนายว่าใครจะ



ภาพถ่าย: ผู้นิยมพรรครีพับลิกันของรัฐเท็กซัสนั่งชมการอภิปรายทาง โทรทัศน์ครั้งแรกระหว่างอัล กอร์ และจอร์จ บุช ใน พ.ศ. 2543  
ภาพขวา: หญิงชาวลอส แองเจลิสผู้หนึ่งกรอกแบบสอบถามหลัง ออกจากการดูหาเลือกตั้งในการเลือกตั้งขั้นต้น

เป็นผู้ชนะการเลือกตั้งก่อนการเลือกตั้งสิ้นสุด ลงแล้ว ยังทำให้ผู้เชี่ยวชาญและนักรัฐศาสตร์ ทราบแบบเจาะลึกว่ากลุ่มประชากรแต่ละกลุ่ม ลงคะแนนอย่างไร และมีเหตุผลอะไรในการลง คะแนนเช่นนั้น นอกจากนี้ ยังทำให้สำนัก โพลล์สามารถกำหนดแม่แบบของการไปใช้สิทธิ์ เลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งในอนาคตได้ อีกนัย หนึ่งก็คือ ผู้ทำโพลล์จะได้ทราบเป็นเลาๆ ว่าใน แต่ละกลุ่มประชากรนั้นมีผู้ออกไปใช้สิทธิ์

เลือกตั้งมากน้อยแค่ไหน เรื่องนี้ถือเป็นเรื่องสำคัญถ้าต้องการให้การสุ่มตัวอย่างเพื่อขอความเห็น ด้านนโยบายในอนาคตครอบคลุมกลุ่มประชากรทุกกลุ่มจริงๆ

แต่การสำรวจความเห็นจากผู้ที่ยังออกจากคูหาเลือกตั้งนั้นจะมีปัญหาถ้านำผล การสำรวจมาใช้ทำนายว่าผู้สมัครรายใดจะชนะการเลือกตั้ง ไม่ว่าจะวิธีการสำรวจความเห็นนั้นจะ ดีเพียงใด มันก็เป็นเพียงการสุ่มตัวอย่างเท่านั้น ซึ่ง หมายความว่ามีโอกาสผิดพลาดได้ ถ้าในการเลือกตั้ง มีผู้สมัครที่ได้คะแนนนำโด่งอยู่แล้ว เรื่องนี้ก็ไม่ค่อย สำคัญเท่าใด แต่ในการแข่งขันที่สูสี ความผิดพลาดของ การสุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละหนึ่งหรือสองก็เป็นเรื่อง สำคัญ หากยึดตามการทำโพลล์ช่วงก่อนการเลือกตั้ง ปี พ.ศ. 2543 และการสำรวจความเห็นของผู้ที่ยังออก จากคูหาเลือกตั้ง ไม่มีแนวทางอันชอบธรรมเลยที่เครือข่ายโทรทัศน์จะสามารถตัดสินได้ว่าจอร์จ



จอร์จ บุช ปรากฏตัวในรายการทอล์คโชว์ทาง โทรทัศน์ชื่อ Hardball with Chris Matthews ระหว่างช่วงหาเสียงเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี

ดับเบิลยู. บุษ หรือ อัล กอร์ ชนะการเลือกตั้งในรัฐฟลอริดาก่อนจะนับคะแนนทั้งหมดเสร็จ แรงกดดันที่จะต้องทำนายผลการเลือกตั้ง “ก่อน” มีมากกว่าแรงกดดันที่จะต้องทำนายให้ “ถูกต้อง”

แม้มุมมองเช่นนี้จะดูแปลกเมื่อเป็นมุมมองจากผู้ที่ทำโพลล์เป็นอาชีพ แต่ข้าพเจ้าคิดว่าความล้มเหลวของการสำรวจความเห็นนอกคุหาเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2543 เป็นบทเรียนที่ดีสำหรับเรา เราไม่จำเป็นต้องทราบว่าใครชนะการเลือกตั้งก่อนที่จะจะเข้ามาทั้งหมด การเลือกตั้งจะได้รับประโยชน์มากขึ้นถ้าการสำรวจความเห็นดังกล่าวกระทำตลอดช่วงเย็นของวันเลือกตั้งเพื่อที่จะให้เราได้ทราบว่าคนกลุ่มใดบ้างที่ไปลงคะแนนเสียงและเพราะเหตุใดจึงลงคะแนนเช่นนั้น



จอร์จ บุษ ในรายการทอล์คโชว์ทางโทรทัศน์ Meet the Press

### วงการโพลล์กำลังเผชิญวิกฤตการณ์อย่างนั้นหรือ?

ในปัจจุบัน มีการพูดกันมากกว่าการสำรวจความเห็นได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างน้อยลง เมื่อข้าพเจ้าเริ่มประกอบอาชีพนี้ใหม่ๆ เราได้รับอัตราความร่วมมือสูงถึงร้อยละ 65 นั่นหมายความว่าทุกๆ สามคนที่เราโทรศัพท์ไปหา จะมีสองคนที่ยอมตอบคำถามของเรา ในปัจจุบัน อัตราดังกล่าวตกลงเหลือเพียงประมาณร้อยละ 30 และในเขตตัวเมืองบางแห่ง ตัวเลขดังกล่าวยิ่งต่ำกว่านี้มาก ด้วยเหตุนี้ ผู้รู้บางท่านจึงพร้อมที่จะประกาศว่าการทำโพลล์ได้มาถึงจุดอวสานแล้ว แต่จริงๆ แล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย การได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างน้อยลงอาจหมายความว่าสำนักโพลล์ต้องเสียเวลามากขึ้นในการทำโพลล์ แต่ก็ยังเป็นไปได้ที่เราจะได้กลุ่มตัวอย่างที่ดี



วอร์เรน จี. ฮาร์ดิง พรรครีพับลิกัน (พ.ศ. 2464 – 2466)

แม้ว่าจะมีการกล่าวหาสำนักโพลล์บางแห่ง รวมทั้งสำนักโพลล์ของข้าพเจ้าด้วยว่าคาดการณ์ผิดพลาดในการเลือกตั้งใหญ่ๆ บางครั้ง แต่ความเป็นจริงก็คือผลโพลล์ที่ออก

มายังอยู่ภายในเกณฑ์ของความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นจากการสุ่มตัวอย่าง ข้าพเจ้าคิดว่า การคาดหวังอย่างมีเหตุผลว่าโพลล์ช่วยเราได้มากนักน้อยเพียงใด ประกอบกับการรู้จักพินิจพิจารณา ข้อมูลทางการเมืองของประชาชนคือแนวทางที่ดีที่สุดสำหรับเราในการเตรียมพร้อมสำหรับการเลือกตั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2547

-----

นักทำโพลล์ จอห์น ซอกบี ดำรงตำแหน่งประธานและผู้บริหารสูงสุดของ *Zogby International* ซึ่งเป็นสำนักโพลล์ที่เขาเป็นผู้ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2527 สำนักโพลล์แห่งนี้เคยทำโพลล์ให้สำนักข่าวรอยเตอร์สและสถานีโทรทัศน์เอ็นบีซีและอื่นๆ ซอกบีเป็นผู้ประพันธ์หนังสือ *Decision 2002: Why the Republicans Gained* ท่านสามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับซอกบีได้จากเว็บไซต์ [www.zogby.com](http://www.zogby.com)

## สถานภาพของกองทุนรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง

โดย โจเซฟ อี. แคนเทอร์

นักการเมืองที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของอเมริกาเคยกล่าวไว้ว่า “เงินคือน้ำมันมารดาสำหรับการเมือง” คำกล่าวนี้ไม่น่าแปลกใจแต่อย่างใดเมื่อพิจารณาว่ารัฐบาลประชาธิปไตยของสหรัฐฯ มาจากการเลือกตั้งแบบเปิดและอิสระ และประเพณีพหุนิยมซึ่งกลุ่มผลประโยชน์จะแข่งขันเพื่อมีอิทธิพลต่อนโยบายสาธารณะ คำสรุปดังกล่าวเหมาะสมมากโดยเฉพาะในยุคปัจจุบัน เนื่องจากจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทำให้อย่างน้อยการเลือกตั้งฝ่ายบริหารในตำแหน่งสำคัญ ๆ ต้องพึ่งสื่อมวลชนในการสื่อสารกับผู้ลงคะแนนเสียง การเข้าเวลาออกอากาศเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเข้าถึงผู้ชมจำนวนมากแต่ก็มีค่าใช้จ่ายสูง

ผู้สมัครรับเลือกตั้งในตำแหน่งฝ่ายบริหารในสหรัฐอเมริกา มักจะพึ่งแหล่งเงินทุนในการรณรงค์หาเสียงสี่แหล่งคือ (1) รายบุคคลที่บริจาคเงินโดยตรง (2) พรรคการเมืองของตนเอง (3) กลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ โดยมักจะผ่านคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมือง (Political Action Committees – PACs) และ (4) ตนเองและครอบครัว แหล่งเงินทุนแหล่งที่ห้า คือ เงินอุดหนุนจากรัฐ ซึ่งจัดให้สำหรับการเลือกตั้งบางตำแหน่งตั้งแต่ช่วงคริสต์ทศวรรษ 1970 การเลือกตั้งที่ได้รับเงินดังกล่าวที่รู้จักกันดีคือ การเลือกตั้งประธานาธิบดี



ส.ส. มาร์ตี มีแฮน สังกัดพรรคเดโมแครตจากรัฐแมสซาชูเซตส์ (ซ้าย) และ ส.ส. คริสต์ เซย์ส สังกัดพรรครีพับลิกันจากรัฐคอนเนตทิคัต (ขวา) ฉลองหลังชนะคะแนนเสียงในสภาผู้แทนราษฎรเรื่องการปฏิรูปการให้เงินสนับสนุนการหาเสียงเลือกตั้ง ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2545

การที่ต้องพึ่งสื่อวิทยุและโทรทัศน์มากขึ้นและการที่การเมืองกลายเป็นอาชีพหนึ่ง ทำให้การรณรงค์หาเสียงมีค่าใช้จ่ายสูงขึ้นทุกที ๆ ผู้สมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดีโดยรวมใช้เงิน 607 ล้านดอลลาร์ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปีพ.ศ. 2543 ในขณะที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาองเกรสรวมใช้เงินกว่า 1,000 ล้านดอลลาร์ ผู้ชนะการเลือกตั้งตำแหน่งวุฒิสมาชิกใช้เงิน 7.4 ล้านดอลลาร์โดยเฉลี่ยในปีนั้น และผู้ชนะการเลือกตั้งตำแหน่ง



สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใช้เงิน 849,000 ดอลลาร์โดยเฉลี่ย อย่างไรก็ตาม จำนวนเงินที่ผู้สมัครใช้ในการหาเสียงคิดเป็นสัดส่วนที่เล็กลงเรื่อย ๆ ของรายจ่ายทั้งหมดที่ใช้เพื่อผลการเลือกตั้ง เนื่องจากพรรคการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์มีบทบาทมากกว่าในการติดต่อสื่อสารโดยตรงกับผู้ลงคะแนนเสียง

แต่เดิมนั้น พรรคการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์จะเน้นใช้ทรัพยากรในการให้เงินอุดหนุนแก่ผู้สมัครเลือกตั้ง ซึ่งผู้สมัครจะนำเงินไปใช้ในการติดต่อกับผู้ลงคะแนนเสียง ทั้งในการจูงใจผู้ลงคะแนนเสียงโดยผ่านการโฆษณา การติดต่อทางไปรษณีย์ และอื่น ๆ รวมทั้งพยายามให้ประชาชนไปลงคะแนนเสียงที่หน่วยเลือกตั้งให้ได้ ในการเลือกตั้งสมัยนี้ พรรคการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์จะทั้งให้เงินสนับสนุนผู้สมัครที่ตนชอบและใช้เงินในการสร้างอิทธิพลต่อการเลือกตั้งโดยตรง ปრაฏฏการณ เช่นนี้ทำให้การตรวจสอบการหมุนเวียนของเงินในการเลือกตั้งเป็นไปด้วยความลำบากขึ้นและผู้วางนโยบายก็มีปัญหาในการควบคุมเงินที่อยู่นอกอำนาจควบคุมของผู้สมัครเลือกตั้ง



วุฒิสมาชิก รัสส์ ฟินน์โกลด์ สังกัดพรรคเดโมแครตจากรัฐวิสคอนซิน (ซ้าย) และวุฒิสมาชิกจอห์น แม็คเคน สังกัดพรรครีพับลิกันจากรัฐอริโซนา (ขวา) แถลงต่อสื่อมวลชนหน้าศาลสูงสุดในเดือนกันยายน พ.ศ. 2546 ระหว่างการพิจารณาของศาลว่ากฎหมายปฏิรูปการให้เงินสนับสนุนการหาเสียงเลือกตั้งที่เขาทั้งสองเป็นผู้ผลักดันนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่

นักวิจารณ์กล่าวมานานแล้วว่า การใช้เงินจำนวนมากในการเลือกตั้งและการที่ต้องพึ่งเงินอุดหนุนจากแหล่งเงินเอกชนทำให้เกิดข้อกังวลว่า เศรษฐีผู้บริจาดและกลุ่มผลประโยชน์อาจจะมีอิทธิพลต่อนโยบายสาธารณะเกินควร ทางแก้ปัญหานี้



คาลวิน คูลิดจ์ พรรครีพับลิกัน (พ.ศ. 2466 - 2472)

ที่นำเสนอส่วนใหญ่คือ ให้รัฐบาลควบคุมการใช้เงินในการเมืองมากขึ้น โดยเริ่มจากปรับปรุงให้มีความโปร่งใสมากขึ้นเพื่อให้สาธารณชนทราบถึงการให้เงินอุดหนุนการเลือกตั้งและจะเป็นการป้องกันไม่ให้ "ผลประโยชน์พิเศษ" ขัดกับ "สาธารณประโยชน์" "นักปฏิรูป" ถูกต่อต้านจากกลุ่มที่เห็นว่าการใช้เงินในการเลือกตั้งนั้นมีสัดส่วนเหมาะสมกับต้นทุนสินค้าและบริการในเศรษฐกิจยุคปัจจุบันและขนาดของงบประมาณของรัฐบาล

ผู้สังเกตการณ์เหล่านี้เห็นว่าการใช้เงินในการเลือกตั้งเป็นสิ่งที่ไม่



เฮอริเบิร์ต ฮูเวอร์  
พรรครีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2472 - 2476)

ประชาธิปไตยต้องเสียไปเพื่อแลกกับการแข่งขันในการเลือกตั้ง ซึ่งมีเงินอุดหนุนและรายจ่ายมากจากกลุ่มผลประโยชน์ อันเป็นการแสดงถึงระบบพหุนิยมซึ่งมีมายาวนานของอเมริกายุคปัจจุบัน ฝ่ายตุลาการของรัฐบาลมักยกอีกประเด็นหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลการให้เงินอุดหนุนการรณรงค์หาเสียงขึ้นมาอภิปราย นั่นคือการจำกัดในการให้และการใช้เงินอุดหนุนการรณรงค์หาเสียงจะถือเป็นการจำกัดสิทธิแห่งเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในเวทีการเมืองของผู้บริจาคอันเป็นสิทธิที่ได้รับ

การคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญจนเกินควรหรือไม่

อาจกล่าวได้ว่าระบบการให้เงินอุดหนุนการรณรงค์หาเสียงของสหรัฐฯ ในปัจจุบันเป็นการผสมผสานแนวคิดของฝ่ายนักปฏิรูป ฝ่ายผู้สนับสนุนระบบที่ใช้ในปัจจุบันและคำสั่งของศาลที่กำหนดขอบเขตของการกำกับดูแลของรัฐบาล ระบบนี้สะท้อนถึงกฎหมายที่เพิ่งประกาศใช้และได้รับการสนับสนุนและแนวทางวิวัฒนาการของการเมืองสหรัฐฯ



แฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์  
พรรคเดโมแครต  
(พ.ศ. 2476 - 2483)

### ความแตกต่างในระบบการเมืองของประเทศประชาธิปไตยต่าง ๆ

การเปรียบเทียบระบบการให้เงินอุดหนุนการรณรงค์หาเสียงของสหรัฐฯ กับระบบที่ใช้ในประเทศประชาธิปไตยอื่น ๆ จะช่วยให้เราเข้าใจลักษณะพิเศษเฉพาะบางประการของระบบการเมืองอเมริกัน

#### การเลือกตั้งที่เน้นตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง

สิ่งสำคัญแรกสุดคือการที่สหรัฐอเมริกาไม่ใช่ระบบรัฐสภาเช่นในประเทศประชาธิปไตยส่วนใหญ่ ซึ่งมีพรรคการเมืองเป็นแกนกลางของกระบวนการเลือกตั้งและการบริหารรัฐบาล แม้ว่าพรรคการเมืองจะมีบทบาทสำคัญในการเลือกตั้งของสหรัฐฯ ในปัจจุบัน

แต่ก็มีความสำคัญน้อยกว่าในช่วงประวัติศาสตร์ก่อนมีการปฏิรูปและการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20

จะอย่างไรก็ตาม สหรัฐอเมริกามีระบบการเลือกตั้งที่เน้นตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งมากกว่าพรรคการเมือง ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะมีความเป็นอิสระ ไม่ต้องหวังพึ่งเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมืองเรื่องความก้าวหน้าในอาชีพหรือการเสนอชื่อเข้าชิงตำแหน่ง แต่จะต้องพึ่งผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งขั้นต้นแทน ในขณะที่การเป็นอิสระนี้มีผลดีบางประการในแง่ความเปิดเผยและทำให้ผู้สมัครมีสำนึกรับผิดชอบ แต่ก็เป็นกรเพิ่มค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้งเพราะผู้สมัครต้องการกลไกการหาเสียงและแหล่งเงินทุนกึ่งอิสระ ในทำนองเดียวกัน ผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งจำนวนมากในปัจจุบันก็ชอบเป็นอิสระจากการยึดติดกับพรรค และจะ “เลือกบุคคล ไม่เลือกพรรค” และดังนั้น จึงเป็นการเพิ่มภาระให้กับผู้สมัครที่ต้องสื่อสารให้ได้ผลในฐานะที่เป็นคนของประชาชน

### **บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่หนึ่ง**

ลักษณะพิเศษที่ไม่เหมือนใครอีกอย่างหนึ่งของระบบการเมืองสหรัฐฯ คือ การที่สิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการสมาคมที่ได้รับการรับรองภายใต้บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ฉบับที่หนึ่งมีบทบาทสำคัญในกระบวนการทางการเมือง และฝ่ายตุลาการมีบทบาทในการตัดสินว่ากฎหมายที่ออกมาจะขัดกับสิทธิดังกล่าวหรือไม่ คำตัดสินที่สำคัญของศาลสูงสุดของสหรัฐฯ ในคดีระหว่าง Buckley กับ Valeo ในปีพ.ศ. 2519 นั้น ศาลสูงสุดได้ยกเลิกการจำกัดจำนวนเงินที่กลุ่มรณรงค์หาเสียง พรรคการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์สามารถใช้จ่ายในการติดต่อสื่อสารกับผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง แต่ยังคงจำกัดที่มาของเงินอุดหนุนให้เฉพาะกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งเท่านั้น ศาลประกาศว่าการจำกัดจำนวนค่าใช้จ่ายในการติดต่อสื่อสารกับผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเป็นการจำกัดขอบเขตสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น แม้ว่าศาลจะตระหนักว่าการจำกัดแหล่งที่มาของเงินอุดหนุน (เงินบริจาค) อาจจะเป็นการจำกัดขอบเขตสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นได้ แต่ศาลก็ยังคงยืนยันว่าการจำกัดอย่างมีเหตุผลสามารถอธิบายได้ว่ารัฐบาลทำไปเพื่อปกป้องระบบจากการ

ทฤษฎีรับสินบนอันเกิดมาจากการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกันระหว่างผู้บริจาคและผู้สมัครรับเลือกตั้ง โดยการสร้างสมดุลระหว่างสิทธิการใช้จ่ายเงินและสิทธิในการแสดงความคิดเห็น และโดยการแยกแยะระหว่างเงินที่บริจาคให้ผู้สมัครและเงินที่ผู้สมัครใช้จ่าย ค่าตัดสินของศาลนี้ และค่าตัดสินของศาลล่างต่อ ๆ มาได้มีผลกระทบอย่างมากต่อการกำกับดูแลและการไหลเวียนของเงินในการเมืองสหรัฐ

## การให้ความสนับสนุนการเมืองของรัฐบาล

การใช้จ่ายเงินคลังของประเทศเป็นจำนวนมากในการอุดหนุนการเลือกตั้งในประเทศประชาธิปไตยอื่น ๆ เป็นข้อแตกต่างอีกประการหนึ่งระหว่างระบบการเมืองของสหรัฐอเมริกา กับประเทศเหล่านั้น การที่รัฐบาลให้เงินสนับสนุนพรรคการเมืองเป็นสิ่งปกติในเวทีการเมืองโลกรวมทั้งการที่สถานีวิทยุและโทรทัศน์ที่รัฐบาลเป็นเจ้าของจะให้สิทธิพิเศษในการออกอากาศโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ซึ่งต่างจากสหรัฐอเมริกา การให้เงินสนับสนุนและสิทธิพิเศษในการออกอากาศโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นการลดความกดดันให้นักการเมืองในการหาเงินเพื่อใช้ในการหาเสียง

คนอเมริกันบางคนต้องการให้รัฐบาลให้เงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการหาเสียง และให้สิทธิพิเศษในการออกอากาศโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายหรือเสียค่าใช้จ่ายในอัตราพิเศษสำหรับสถานีวิทยุและโทรทัศน์ที่เอกชนเป็นเจ้าของเหมือนในประเทศอื่น ๆ และคนเหล่านี้ประสบความสำเร็จพอสมควรในการผลักดันความคิดดังกล่าวให้เป็นผล แต่นโยบายนี้ถูกคัดค้านในแง่ของหลักการ (เพราะเป็นการใช้เงินผู้เสียภาษีสนับสนุนผู้สมัครที่ผู้เสียภาษีเหล่านั้นอาจไม่ต้องการสนับสนุน) และในแง่ของการปฏิบัติ (เช่น จะสร้างระบบที่ยุติธรรมในการให้เงินสนับสนุนในการหาเสียงอย่างไร)

ในคริสต์ทศวรรษที่ 1970 ผู้ที่สนับสนุนแนวคิดที่รัฐให้เงินอุดหนุนผู้สมัครรับเลือกตั้ง ประสบความสำเร็จในการนำระบบนี้มาใช้ในการเลือกตั้งประธานาธิบดี และในการเลือกตั้งระดับรัฐและระดับท้องถิ่นบางตำแหน่ง แต่ไม่ประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งสมาชิกสภา

คองเกรส นับแต่ปีพ.ศ. 2519 ผู้ได้รับเสนอชื่อเป็นตัวแทนพรรคเข้าสมัครแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีจะมีสิทธิได้รับเงินอุดหนุนในการหาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีเป็นจำนวนมาก โดยอัตรโนมัติ (จอร์จ ดับเบิลยู. บุชจากพรรครีพับลิกันและอัล กอร์จากพรรคเดโมแครตได้รับเงินอุดหนุนคนละประมาณ 67 ล้านดอลลาร์ในปีพ.ศ. 2543) พรรคการเมืองได้รับเงินอุดหนุนสำหรับใช้จ่ายในการจัดการประชุมใหญ่ของพรรคและสำหรับการเลือกตั้งขั้นต้นนั้น รัฐจะให้เงินอุดหนุนผู้สมัครเท่ากับเงินที่ผู้สมัครแต่ละคนได้รับจากผู้บริจาครายย่อย

เพื่อแลกเปลี่ยนกับการรับเงินอุดหนุน ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะต้องตกลงใช้เงินหาเสียงในวงเงินที่จำกัด ตามที่ศาลสูงสุดอนุญาตไว้ เนื่องจากการรับเงินอุดหนุนเป็นไปตามใจสมัคร อย่างไรก็ตาม การจำกัดวงเงินนี้ก็มีประสิทธิผลลดลงเนื่องจากบุคคลและกลุ่มที่สนใจสนับสนุนผู้สมัครมีความสามารถในการให้เงินสนับสนุนด้วยวิธีที่ถูกกฎหมายแต่เกินจำนวนที่กฎหมายของรัฐบาลกลางประเมินไว้ (“เงินอ่อน” ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป)

### หลักการสำคัญของกฎหมายของรัฐบาลกลาง

นับแต่คริสต์ทศวรรษที่ 1970 กฎหมายว่าด้วยเงินทุนในการรณรงค์หาเสียงในสหรัฐอเมริกาจะอยู่ภายใต้หลักการใหญ่ ๆ สามประการ ซึ่งหลักการเหล่านี้จะใช้กับการเลือกตั้งทุกตำแหน่งทั้งการเลือกตั้งประธานาธิบดีและการเลือกตั้งสมาชิกสภาคองเกรส (รัฐทั้ง 50 รัฐแต่ละรัฐต่างมีกฎหมายของตนเองในการเลือกตั้งตำแหน่งบริหารระดับรัฐและระดับท้องถิ่น) หลักการเหล่านี้คือ

#### เปิดเผยกิจกรรมการเงินต่อสาธารณชน

การให้สาธารณชนทราบการเคลื่อนไหวของเงินที่ใช้ในการเลือกตั้ง เป็นการเอื้อให้พรรคฝ่ายค้าน ผู้สมัครฝ่ายค้าน และสื่อมวลชนตรวจสอบการใช้เงินดังกล่าวได้ง่ายขึ้น และถูกมองว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชัน ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการบริจาคเพื่ออุดหนุนการรณรงค์หาเสียงและรายจ่ายต่าง ๆ เกี่ยวกับการกำกับดูแลของรัฐในเรื่องนี้ คนส่วน

ใหญ่เห็นพ้องกัน อย่างน้อยในด้านหลักการในระดับการบริหารของรัฐบาลกลาง การกำกับดูแลดังกล่าวกำหนดให้มีการรายงานสรุปรายรวมและรายละเอียดย่อยของจำนวนเงินที่มากกว่า 200 ดอลลาร์ เป็นระยะ ๆ

### แหล่งเงินทุนต้องห้าม

ห้ามไม่ให้บริษัทนิติบุคคล ธนาคารแห่งชาติและสหภาพแรงงานใช้เงินขององค์กร อันได้แก่กำไรของบริษัทและเงินค่าธรรมเนียมนิยมของสหภาพมาใช้เพื่อชักชวนประชาชนในการเลือกตั้งรัฐบาลกลาง (แม้ว่าหลาย ๆ รัฐจะอนุญาตให้รับเงินจากแหล่งเงินเหล่านี้ได้) อย่างไรก็ตาม องค์กรเหล่านี้อาจแต่งตั้งคณะกรรมการกิจกรรมการเมือง (Political Action Committees – PACs) เพื่อดำเนินการขอรับเงินบริจาคจากผู้บริหารและผู้ถือหุ้นและสมาชิกสหภาพตามลำดับ เงินทุนเหล่านี้สามารถนำมาใช้ในการเลือกตั้งรัฐบาลกลาง ดังนั้น จึงทำให้บริษัทนิติบุคคลหรือสหภาพมีอิทธิพลกับการเลือกตั้ง นอกจากนี้ ยังห้ามเงินอุดหนุนจากพลเมืองต่างชาติในการเลือกตั้งใดๆ ของสหรัฐฯ



ผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐจากพรรคเดโมแครต จอห์น บัลด์วีซี กล่าวต่อผู้สนับสนุนที่เมืองออกัสตารัฐเมน ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2545 การเลือกตั้งดังกล่าวเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกในรัฐเมนที่ผู้สมัครได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐในการหาเสียงเลือกตั้ง

### ข้อจำกัดแหล่งเงินทุน

กฎหมายรัฐบาลกลางจำกัดจำนวนเงินบริจาคให้แก่ผู้สมัคร พรรคการเมือง และกลุ่มต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งรัฐบาลกลาง ไม่ว่าจะมาจากบุคคล คณะกรรมการกิจกรรมทางการเมือง (Political Action Committees – PACs) หรือพรรคการเมือง บุคคลสามารถบริจาคเงินให้แก่ผู้สมัครหนึ่งคนได้ถึง 2,000 ดอลลาร์ในการเลือกตั้งหนึ่งครั้ง และให้ผู้สมัครทั้งหมด พรรคการเมืองและคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมืองทั้งหมดได้รวมกันไม่เกิน 95,000 ดอลลาร์ในวงรอบการเลือกตั้งสองปี คณะกรรมการกิจกรรมทางการเมืองคณะหนึ่งสามารถบริจาคเงินให้แก่ผู้สมัครหนึ่งคนได้ถึง 5,000 ดอลลาร์ต่อการเลือกตั้งหนึ่งครั้ง แต่ไม่มีการจำกัดจำนวนรวมของเงินบริจาคจากองค์กร

## แรงกระตุ้นให้เกิดการปฏิรูปกองทุนรณรงค์หาเสียง

ประเด็นที่เกี่ยวกับการเงินและการเมืองทำให้การปฏิรูปกองทุนรณรงค์หาเสียงเป็นหัวข้อโต้แย้งตลอดเวลาในสหรัฐอเมริกา ตลอดช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1980 ถึงคริสต์ทศวรรษที่ 1990 ผู้สนับสนุนการปฏิรูปพยายามเพิ่มกฎระเบียบที่ประกาศใช้ในช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1970 เพื่อลดบทบาทและความสำคัญของเงินในระบบการเมือง แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ

อย่างไรก็ตาม กฎหมายที่ในที่สุดก็ได้ประกาศใช้ในปีพ.ศ. 2545 มีส่วนคล้ายกับกฎหมายฉบับก่อนหน้าน้อยมาก ในขณะที่กฎหมายฉบับก่อนมีไว้เพื่อพยายามปรับปรุงระบบการกำกับดูแลของรัฐบาลกลางที่มีอยู่ในปัจจุบัน แต่เป้าหมายของกฎหมายว่าด้วยการปฏิรูปการรณรงค์หาเสียงระบบสองพรรค (Bipartisan Campaign Reform Act) ปีพ.ศ. 2545 หรือ BCRA (ที่รู้จักกันดีในชื่อ McCain-Feingold ตามชื่อวุฒิสมาชิกสองคนที่สนับสนุนกฎหมายฉบับนี้) คือการช่วยให้ระบบการกำกับดูแลดังกล่าวอยู่รอดได้ โดยนำกิจกรรมที่ผู้เสนอกฎหมายเห็นว่าเป็นการเลี่ยงกฎหมายของรัฐบาลกลางว่าด้วยกองทุนรณรงค์หาเสียง มาอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาลกลาง



ประธานาธิบดีบุชโบกมือให้ผู้สนับสนุนที่งานเลี้ยงหาทุนเพื่อใช้ในการหาเสียงเลือกตั้งที่เมืองลอส แองเจลิส ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2546



จอร์จ พาทาก็ ผู้ว่าการรัฐนิวเจอร์ซีย์ สังกัดพรรครีพับลิกัน จับมือกับผู้สนับสนุนในงานเลี้ยงหาทุนเพื่อใช้ในการหาเสียง

ตั้งแต่คริสต์ทศวรรษที่ 1980 พรรคการเมืองระดับชาติเริ่มหาเงินได้มากกว่าจำนวนที่อนุญาตไว้ภายใต้กฎหมายของรัฐบาลกลางมากแม้จะดูเหมือนว่าไม่ได้นำมาใช้ในการเลือกตั้งรัฐบาลกลาง การกลับมาของ “แมวอ้วน” หรือผู้บริจาคที่ร่ำรวยและมีอำนาจที่เคยถูกควบคุมภายใต้การปฏิรูปในคริสต์ทศวรรษที่ 1970 นั้นทำให้เกิด “เงินอ่อน” (soft money) ในการเลือกตั้งของสหรัฐฯ คำ



ว่า “เงินอ่อน” นั้นหมายถึงเงินทุนที่หามาได้และใช้จ่ายในกิจกรรมนอกขอบเขตของกฎระเบียบ การเลือกตั้งรัฐบาลกลางแต่อย่างน้อยอาจมีผลกระทบโดยอ้อมต่อการเลือกตั้งรัฐบาลกลาง (ตรงข้ามกับ “เงินแข็ง” (hard money) ซึ่งเป็นเงินทุนที่หามาได้และใช้จ่ายตามกฎหมายการเลือกตั้ง รัฐบาลกลาง)

โดยทั่วไปแล้ว “เงินอ่อน” ซึ่งคือเงินที่มีจำนวนมากเกินกำหนดและมาจากแหล่งเงินทุนต้องห้ามสำหรับการเลือกตั้งรัฐบาลกลาง จะบริจาคให้พรรคการเมืองระดับรัฐที่อยู่ในสังกัดเพื่อใช้ในกิจกรรมรณรงค์หาเสียงและการระดมผู้ลงคะแนนเสียง แต่นอกเหนือจากเป็นการช่วยการเลือกตั้งระดับรัฐและระดับท้องถิ่นตามวัตถุประสงค์ที่ได้กล่าวไว้ การสนับสนุนกิจกรรมเหล่านี้ก็เป็นการช่วยเหลือผู้สมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งในรัฐบาลกลางนั่นเอง นอกจากนี้ ความพยายามร่วมกันในการหาเงินทุนระหว่างเจ้าหน้าที่พรรคการเมืองระดับชาติและเจ้าหน้าที่และผู้สมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งในรัฐบาลกลางนั้นบ่งบอกว่าเงินบริจาคเหล่านี้แท้จริงหามาเพื่อช่วยผู้สมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งในรัฐบาลกลางเป็นหลัก



เออร์ล ทรูแมน พรรคเดโมแครต  
พ.ศ. 2488 – 2496)

อย่างไรก็ตาม ความเชื่อวาระระบบการกำกับดูแลที่ใช้อยู่นั้นล้มเหลวเพียงเริ่มขยายเป็นวงกว้างในระหว่างการเลือกตั้งทั่วไปปีพ.ศ. 2539 นี้เอง เพราะไม่ใช่เพียงแค่พรรคการเมือง



ดไวท์ ดี. ไอเซนฮาวร์  
พรรครีพับลิกัน (พ.ศ. 2496 – 2504)

สามารถหาเงินในรูปแบบ “เงินอ่อน” ได้ 900 ล้านดอลลาร์ในปีนั้น แต่กลุ่มผลประโยชน์และพรรคการเมืองได้พบวิธีใหม่ที่ไม่อยู่ภายใต้กฎระเบียบของรัฐบาลกลางในการส่งอิทธิพลต่อการเลือกตั้งรัฐบาลกลางอีกด้วย นั่นคือ การสนับสนุนเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเลือกตั้ง “เงินอ่อน” รูปแบบนี้ใช้ในการสื่อการอภิปรายท่าทีของผู้สมัครเกี่ยวกับบางประเด็นโดยไม่ได้กล่าวตรง ๆ ว่าสนับสนุนให้เลือกหรือไม่เลือกผู้สมัครที่ระบุถึง เนื่องจากศาลชั้นต้นส่วนใหญ่ได้ตีความคำตัดสินคดีระหว่าง Buckley กับ Valeo ว่าต้องมีการใช้คำพูดอย่างชัดเจนจึงถือว่าการสื่อเช่นนั้นต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบของรัฐบาล ดังนั้น กลุ่มต่าง ๆ สามารถนำเสนอข้อมูลแก่สาธารณชนที่อาจ



ให้ภาพบวกหรือลบของเจ้าหน้าที่รัฐซึ่งบังเอิญเป็นผู้สมัครในการเลือกตั้งที่กำลังจะมาถึง โดยไม่ถือว่าอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของกฎหมายเลือกตั้งของรัฐบาล สำหรับการเลือกตั้งในปีพ.ศ. 2539 และครั้งต่อ ๆ มา นั้น คาดว่ามีการใช้เงินเป็นสิบล้านดอลลาร์ในลักษณะนี้ โดยไม่สามารถประเมินอย่างใกล้เคียงได้เพราะการใช้เงินประเภทนี้ไม่จำเป็นต้องเปิดเผย หรือต้องเปิดเผยน้อยมาก



จอห์น เอฟ. เคนเนดี  
พรรคเดโมแครต (พ.ศ. 2504 – 2506)

### ผลกระทบของ McCain-Feingold

หลังปีพ.ศ. 2539 นักปฏิรูปหันความสนใจจากการจำกัดการใช้เงินของคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมืองและการใช้เงินในการหาเสียงมาเป็นการพยายามปิดช่องโหว่กฎระเบียบของรัฐบาลกลางที่มองว่าเป็นเหตุให้กฎระเบียบของรัฐบาลกลางว่าด้วยเรื่องเงินในวงการเมือง



สมาชิกสภาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียที่สังกัดพรรครีพับลิกันแถลงถึงการจัดตั้งคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมือง ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2542 คณะกรรมการดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของกลุ่มประชากรเชื้อสายละตินในกระบวนการทางการเมืองทั้งระดับรัฐบาลกลางและระดับรัฐ

ยิ่งวันก็ยิ่งไร้ความหมาย กฎหมาย McCain-Feingold ปีพ.ศ. 2545 ประกาศห้ามพรรคการเมืองระดับประเทศและผู้สมัครรับเลือกตั้งหรือเจ้าหน้าที่ในรัฐบาลกลางระดมเงิน “เงินอ่อน” และใช้เงินดังกล่าว และห้ามพรรคการเมืองระดับรัฐและระดับท้องถิ่นใช้เงินอ่อนในกิจกรรมที่ถือว่าเป็น “กิจกรรมเกี่ยวกับการเลือกตั้งรัฐบาลกลาง” ส่วนในเรื่องการสนับสนุนการเลือกตั้งนั้น กฎหมายใหม่นี้กำหนดให้มีการเปิดเผยการโฆษณาทางการเมืองทุกชิ้นที่เอ่ยถึงผู้สมัครคนใดโดยชัดเจนที่ออกอากาศภายใน 30

วันของการเลือกตั้งขึ้นต้นและภายใน 60 วันของการเลือกตั้งทั่วไป และยังห้ามให้การสนับสนุนทางการเงินแก่ผู้สมัครโดยใช้เงินของสหภาพหรือเงินของบริษัท

ตลอดหลายปีที่มีการโต้แย้งก่อนที่กฎหมาย McCain-Feingold จะออกมานั้น ประเด็นที่อภิปรายกันเสมอคือกฎหมายฉบับนี้ขัดกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ การถกเถียงนี้คงเสียง

ไม่ได้เมื่อยกคำตัดสินคดีระหว่าง Buckley กับ Valeo ขึ้นมาพิจารณา ซึ่งคำตัดสินคดีนี้ทำให้เกิดระบบที่สภาองเกรสคาดไม่ถึงมาก่อนแต่มีผลระยะยาวกับการไหลเวียนของการใช้เงินในการเลือกตั้งตำแหน่งในรัฐบาลกลาง ยิ่งกฎหมายใกล้เคียงประกาศใช้เท่าไร ประเด็นว่ากฎหมายฉบับนี้ขัดกับ รัฐธรรมนูญหรือไม่ก็ยิ่งเป็นหัวข้อหลักที่ได้เถียงกันมากขึ้นเท่านั้น ในขณะที่การรณรงค์หาเสียงปีพ.ศ. 2547 กำลังดำเนินอยู่และนักการเมืองกำลังแสวงหาทางปรับตัวภายใต้กฎหมายใหม่นี้ วงการการเมืองก็กำลังตั้งตาคอยการพิจารณาของศาลตามกฎหมาย McCain-Feingold

ในวันที่ 2 พฤษภาคม พ.ศ. 2546 คำตัดสินครั้งแรกของคดีนี้ก็ประกาศออกมาเมื่อศาลแขวงของ District of Columbia ตัดสินคดีระหว่าง McConnell และคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลกลาง ให้ยกเลิกข้อห้ามพรรคการเมืองระดับประเทศระดมหาเงินอ่อนทุกชนิดรวมทั้งข้อห้ามพรรคการเมืองระดับรัฐและระดับท้องถิ่นใช้เงินดังกล่าวด้วย แต่ยังคงห้ามการสื่อสารกับสาธารณชนที่อาจมีผลโดยตรงต่อการเลือกตั้งตำแหน่งในรัฐบาลกลาง รวมทั้งห้ามผู้สมัครรับเลือกตั้งและเจ้าหน้าที่ที่มีตำแหน่งในรัฐบาลกลางระดมหาเงินอ่อนด้วย นอกจากนี้ศาลยังยกเลิกกฎเกี่ยวกับการโฆษณาเผยแพร่ต่างๆ ที่กล่าวถึงผู้สมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งในรัฐบาลกลางตามระยะเวลาที่ออกอากาศ แต่ศาลกลับสร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้สังเกตการณ์ด้วยการอนุญาตกฎที่ใช้มาตรฐานตามที่พิจารณากันเองว่าโฆษณานั้น ๆ สนับสนุนหรือคัดค้านผู้สมัครเลือกตั้งตำแหน่งในรัฐบาลกลางหรือไม่ โดยไม่คำนึงว่าโฆษณานั้นจะออกอากาศเมื่อไร คำตัดสินนี้ภายหลังถูกระงับไว้ก่อนเพื่อลดความสับสนแก่ผู้ที่ได้เริ่มรณรงค์หาเสียงแล้วสำหรับการเลือกตั้งปีพ.ศ. 2547 โดยให้รอคำวินิจฉัยจากศาลสูงสุด ซึ่งจะมีการอภิปรายโต้แย้งในเดือนกันยายน

ศาลสูงสุดจะดำเนินรอยตามแนวทางที่ปฏิบัติกันมานับแต่การตัดสินคดีระหว่าง Buckley กับ Valeo และไม่รับการขยายขอบเขตกฎระเบียบของกฎหมายใหม่หรือไม่ หรือศาลอาจคล้อยตามไปกับหลักฐานจำนวนมากและประสบการณ์ที่ใช้กฎหมายเก่ามาหลายปีจนเห็นอันตรายจากการเกิดคอร์ปชั่นและอิทธิพลจากบุคคลและกลุ่มร่ำรวยที่มีต่อการเลือกตั้งจนคิดว่าน่าจะมีการกำกับดูแลในเรื่องนี้มากขึ้นทั้งที่ศาลอาจไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้นหรือไม่ สิ่งที่ได้เห็นได้

ชัดคือ คำตัดสินของศาลสูงสุดที่จะประกาศมานั้นจะมีผลอย่างมากต่อความพยายามในอนาคตที่จะกำกับดูแลการหมุนเวียนของเงินในวงการการเมือง

.....

โจเซฟ อี. แคนเทอร์เป็นผู้ชำนาญพิเศษในรัฐบาลกลางของสหรัฐอเมริกา ประจำที่สำนักบริการงานวิจัยของสภา  
คองเกรส ซึ่งเป็นฝ่ายหนึ่งในหอสมุดสภาคองเกรส เขาเริ่มทำงานที่นั่นในปีพ.ศ. 2516 หลังจากสำเร็จปริญญาตรีจาก  
มหาวิทยาลัย John Hopkins วิชาเอก กองทุนรณรงค์หาเสียง ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาได้ช่วยให้ข้อมูลแก่สภาคองเกรสและ  
วิเคราะห์ประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อเสนอการเปลี่ยนแปลงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

## ศัพท์เกี่ยวกับการเลือกตั้ง

**คอคัส (Caucus)** – การประชุม โดยเฉพาะการประชุมของผู้ที่มีเป้าหมายเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองหรือการเปลี่ยนแปลงขององค์กร ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีอเมริกัน คำนี้หมายถึงการประชุมของนักกิจกรรมทางการเมืองในท้องถิ่นของพรรคการเมือง ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ในระบบคอคัสซึ่งมีลักษณะซ้อนทับกันเป็นชั้น ๆ นั้น นักกิจกรรมทางการเมืองของพรรคระดับท้องถิ่นจะคัดเลือกตัวแทนไปเข้าประชุมระดับมณฑล (county) และตัวแทนเหล่านี้ก็จะคัดเลือกตัวแทนไปร่วมการประชุมระดับรัฐ และการประชุมระดับรัฐก็จะคัดเลือกตัวแทนไปเข้าร่วมการประชุมระดับประเทศของพรรค



ลินดอน บี. จอห์นสัน  
พรรคเดโมแครต (พ.ศ. 2506 – 2512)

เพื่อเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี วัตถุประสงค์ของระบบคอคัสคือเพื่อระบุว่าสมาชิกพรรคในแต่ละรัฐนั้นต้องการให้ผู้ใดเป็นตัวแทนเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี โดยการให้ตัวแทนเป็นผู้เลือก ผลก็คือทำให้การเลือกตั้งประธานาธิบดีเป็นไปแบบประชาธิปไตย เนื่องจาก การคัดเลือกผู้สมัครจะถูกกำหนดอย่างมีนัยสำคัญในระดับท้องถิ่นตั้งแต่ช่วงต้นของกระบวนการ

**บารมีนักการเมือง (Coattails)** – ศัพท์คำนี้มีที่มาจากชายเสื้อคลุมหางยาวของสุภาพบุรุษ ในทางการเมืองของอเมริกันนั้น คำนี้หมายถึง ความสามารถของผู้ที่อยู่ในตำแหน่งหรือผู้ที่ลงสมัครชิงตำแหน่งทางการเมืองที่จะใช้ความเป็นที่นิยมของประชาชนของตนให้เป็นประโยชน์เพื่อเพิ่มโอกาสชนะให้แก่ผู้สมัครคนอื่น ๆ จากพรรคการเมืองเดียวกันที่สมัครชิงตำแหน่ง กล่าวกันว่าผู้สมัครประเภทที่มีบารมีนี้จะนำผู้สมัครคนอื่น ๆ ไปสู่ชัยชนะโดยให้เกาะชายเสื้อคลุมของตน

**คะแนนนิยมเพิ่มหลังการประชุมใหญ่พรรค (Convention bounce)** - หมายถึงคะแนนนิยมของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่เพิ่มขึ้น โดยดูจากผลการหยั่งเสียงประชาชนภายในเวลาไม่กี่วัน หลังจากที่ผู้สมัครดังกล่าวได้รับการเสนอชื่อให้เข้าชิงตำแหน่งจากการประชุมใหญ่ระดับประเทศของพรรครีพับลิกันหรือพรรคเดโมแครต

**การโต้แย้ง (Debate)** - หมายถึงการอภิปรายโต้เถียงในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีผู้มีความเห็นแตกต่างกันตั้งแต่ 2 ฝ่ายขึ้นไป ในทางการเมืองของอเมริกันนั้น การโต้แย้งมักจะเป็นรายการที่แพร่ภาพทางโทรทัศน์โดยผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีทุกคนนำเสนอความเห็นของตนและของพรรคการเมืองของตนในการตอบคำถามจากสื่อมวลชนหรือผู้ชม การโต้แย้งนี้อาจจัดทางวิทยุหรือที่สถานที่ประชุมสำหรับสมาชิกในชุมชน รวมทั้งอาจจัดขึ้นสำหรับการแข่งขันชิงตำแหน่งทางการเมืองได้ทุกระดับ

**การแบ่งอำนาจ (Divided government)** – เป็นคำศัพท์ที่โดยทั่วไปจะหมายถึงการที่ประธานาธิบดีมาจากพรรคการเมืองหนึ่งในขณะที่พรรคคู่แข่งครองเสียงข้างมาก คือในสภาโศภาหนึ่งของสภาองเกรส (โดยจะเป็นวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎรก็ได้) หรือในทั้งสองสภา เหตุการณ์เช่นนี้อาจเกิดขึ้นในระดับมลรัฐได้เช่นกัน โดยพรรคการเมืองหนึ่งได้ครองตำแหน่งผู้ว่าการรัฐในขณะที่พรรคคู่แข่งได้ครองเสียงข้างมากในสภานิติบัญญัติ การแบ่งอำนาจเช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งในระบบการเมืองสหรัฐฯ ผลกระทบที่เกิดขึ้นในอดีตที่ผ่านมาคือ เป็นการขัดขวางการเปลี่ยนแปลงอย่างถอนรากและในขณะที่เดียวกันจะทำให้ให้นักการเมืองจากทั้งสองพรรคประนีประนอมกันในเรื่องกฎหมายที่มีผู้เสนอขึ้นพิจารณา

**คณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ (Electoral College)** – เมื่อชาวอเมริกันไปออกเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี หลายคนเชื่อว่าตนกำลังเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง แต่ในทางทฤษฎีแล้ว มิได้เป็นเช่นนั้น เนื่องจากระบบเลือกตั้งอเมริกันมีคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีอันเป็นมรดกตกทอดทางรัฐธรรมนูญมาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 18 คณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีคือกลุ่ม “ผู้เลือกตั้ง” ที่ได้รับการเสนอชื่อโดยสมาชิกของพรรคการเมืองภายในมลรัฐต่าง ๆ โดยในวันเลือกตั้ง ประชาชนจะไปลงคะแนนเสียงผู้เลือกตั้งที่สัญญาว่าจะให้การสนับสนุนผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคนใดคนหนึ่ง จากนั้นในเดือนธันวาคมหลังจากวันเลือกตั้ง ประธานาธิบดี บรรดาผู้เลือกตั้งจะไปเมืองหลวงของมลรัฐของตนเพื่อหย่อนบัตรเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ผู้ที่จะได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีจะต้องได้รับคะแนนเสียงจากผู้เลือกตั้งไม่ต่ำกว่า 270 เสียง

**คณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐบาลกลาง (Federal Election Commission – FEC)** - เป็นหน่วยงานอิสระที่มีหน้าที่กำกับดูแลการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยเงินบริจาคเพื่อการรณรงค์หาเสียง คณะกรรมการนี้ได้รับการก่อตั้งขึ้นจากการแก้ไขกฎหมายรัฐบาลกลางว่าด้วยการรณรงค์หาเสียง (FECA) พ.ศ. 2514

**การจัดเลือกตั้งล่วงหน้า (Front-loading)** – คือการเลื่อนวันประชุมพรรคแบบคอคัสและการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งขั้นต้น (primary) ของรัฐให้เร็วขึ้นเรื่อยๆ ก่อนหน้าวันเลือกตั้งประธานาธิบดี เนื่องจากรัฐนั้นๆ หวังที่จะสร้างพลังหนุนผู้ลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีหนึ่งหรือสองคน ซึ่งการนี้จะมีอิทธิพลกับการเสนอชื่อผู้สมัครของแต่ละพรรค

**ผู้สมัครตัวเก็ง (Front-runner)** – หมายถึงผู้สมัครในขั้นตอนใดๆ ของการเลือกตั้งหรือการเสนอชื่อ ซึ่งถูกมองว่าเป็นผู้ได้รับคะแนนนิยมสูงสุดหรือมีโอกาสชนะมากที่สุด

**เงินแข็งและเงินอ่อน (Hard money/soft money)** – ศัพท์นี้ใช้เพื่อแยกความแตกต่างระหว่างเงินสนับสนุนการหาเสียงทั้งที่อยู่และไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายรัฐบาลกลางว่าด้วยเงินบริจาคเพื่อการรณรงค์หาเสียง เงินแข็งคือเงินที่อยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายและอาจใช้เพื่อสร้างผลกระทบต่อการเลือกตั้ง ซึ่งก็คือ ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ประชาชนเลือกตั้งผู้สมัครรายใดรายหนึ่ง ส่วนเงินอ่อนนั้นไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายและอนุญาตให้ใช้เฉพาะในกิจกรรมที่ไม่ได้มีผลกระทบต่อการเลือกตั้งผู้สมัครให้เข้าดำรงตำแหน่งระดับประเทศ ซึ่งก็คือ กิจกรรมประเภทการรณรงค์ให้ผู้มีสิทธิ์ออกเสียงไปลงทะเบียนเลือกตั้ง กิจกรรมที่สร้างความแข็งแกร่งให้พรรคการเมือง ค่าใช้จ่ายด้านบริหารและการให้ความช่วยเหลือผู้สมัครระดับรัฐและระดับท้องถิ่น



ริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน  
พรรครีพับลิกัน (พ.ศ. 2512 – 2517)

**การแข่งขันม้า (Horse race)** – เป็นคำอุปมาหมายถึงการหาเสียงเลือกตั้ง คำว่า “การแข่งขันม้า” จะแสดงความรู้สึกตื่นเต้นของประชาชนในขณะที่ชมการแข่งขันกีฬา คำนี้ยังหมายถึงการเสนอข่าว

เกี่ยวกับการหาเสียงซึ่งมักเน้นสถานะความนิยมของผู้สมัครแต่ละคนจากการหยั่งเสียงประชาชนราวกับว่าผู้สมัครเหล่านั้นเป็นม้าแข่ง แทนที่จะกล่าวถึงทัศนคติ ความคิดเห็นของผู้สมัครในเรื่องต่างๆ

**หัวเสรีนิยม (Liberal)** – ในวงการเมืองของสหรัฐฯ นั้น กล่าวกันว่าพวก “หัวเสรีนิยม” คือพวกที่มีหัวเอียงซ้ายเล็กน้อยหรือค่อนข้างเอียงซ้าย ระหว่างพรรคการเมืองหลักสองพรรคนั้น พรรคเดโมแครตได้ชื่อว่ามีความเป็นเสรีนิยมมากกว่า นักการเมืองหัวเสรีนิยมมักเห็นชอบให้รัฐบาลกลางมีอำนาจมากขึ้นในการแก้ไขความไม่เท่าเทียมทางสังคมสำหรับทางด้านสังคมแล้ว พวกเสรีนิยมมักสนับสนุนพวกเรียกร้องสิทธิสตรี สิทธิสำหรับชนกลุ่มน้อย และเน้นในเรื่องเสรีภาพเกี่ยวกับพฤติกรรมส่วนตัว



เดอวิลด์ ฟอร์ด พรรครีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2517 – 2520)

**การเลือกตั้งกึ่งสมัย (Midterm election)** – หมายถึงการเลือกตั้งเพื่อชิงเก้าอี้ในวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรในระหว่างที่ประธานาธิบดียังดำรงตำแหน่งอยู่ หรือ 2 ปีหลังจากที่ประธานาธิบดีเข้ารับตำแหน่งซึ่งมีวาระ 4 ปี บางครั้งจะมีการตีความผลของการเลือกตั้งดังกล่าวว่าเป็นการแสดงถึงทัศนคติของประชาชนที่มีต่อผลงานของประธานาธิบดีในช่วง 2 ปีแรกที่ดำรงตำแหน่ง การเลือกตั้งกึ่งสมัยนี้เป็นการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกใหม่จำนวนหนึ่งและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่ทั้งหมดรวมทั้งเจ้าหน้าที่ระดับรัฐและท้องถิ่นจำนวนมาก



จิมมี่ คาร์เตอร์ พรรคเดโมแครต  
(พ.ศ. 2520 – 2524)

**การโฆษณาทางลบ (Negative ads)** – หมายถึงการโฆษณาที่พยายามโน้มน้าวให้ผู้มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครคนใดคนหนึ่งด้วยวิธีการสร้างภาพลบให้ผู้สมัครคู่แข่ง อาจเป็นการโจมตีบุคลิกลักษณะของผู้สมัครรายนั้นหรือทำที่ที่ผ่านมาของผู้สมัครในเรื่องต่างๆ

**นโยบาย (Platform)** – ในบริบทของการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐฯ คำนี้หมายถึง แลกเปลี่ยนอย่างเป็นทางการที่เป็นลายลักษณ์อักษรเรื่องหลักการและเป้าหมายของพรรคการเมือง ซึ่งแถลงขึ้นในช่วงการเสนอชื่อผู้เข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ในช่วงหลังนี้ การแถลงนโยบายของพรรคเป็นประเด็นที่สำคัญน้อยลง เนื่องจากโทรทัศน์จะเน้นบุคลิกภาพและภาวะผู้นำของผู้สมัครมากกว่า

**กฎที่ให้ผู้ได้รับคะแนนเสียงเหนือกว่าเป็นผู้ชนะ (Plurality)** – เป็นวิธีการหนึ่งในการระบุดัวผู้ชนะการเลือกตั้ง คะแนนเสียงเหนือกว่าหมายถึงจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งได้รับซึ่งมากกว่าคะแนนเสียงที่คู่แข่งได้รับ แต่มักจะน้อยกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเสียงทั้งหมด เช่น ถ้าผู้สมัครคนหนึ่งได้คะแนนเสียงร้อยละ 30 ของคะแนนทั้งหมด ผู้สมัครคนที่สองได้คะแนนเสียงร้อยละ 30 และผู้สมัครคนที่สามได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 40 ผู้สมัครคนที่สามจะเป็นผู้ที่ได้คะแนนเสียงที่เหนือกว่าบุคคลอื่นและเป็นผู้ชนะการเลือกตั้งนั้น



โรนัลด์ เรแกน พรรครีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2524 – 2532)

**การเลือกตั้งขั้นต้น (Primary election)** – หมายถึงการเลือกตั้งที่จัดขึ้นเพื่อเลือกตัวแทนพรรคการเมืองแต่ละพรรคเพื่อเข้าชิงตำแหน่งทางการเมือง การเลือกตั้งขั้นต้นอาจจัดขึ้นในทุกระดับชั้นของรัฐบาล รวมทั้งการเลือกนายกเทศมนตรี การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของเขต การเลือกตั้งผู้ว่าราชการรัฐหรือการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกทั่วประเทศ การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในการเลือกตั้งขั้นต้น “แบบปิด” นั้น สมาชิกพรรคที่จดทะเบียนเท่านั้นจึงจะมีสิทธิ์ลงคะแนนเสียง ส่วนในการเลือกตั้งขั้นต้น “แบบเปิด” ผู้ลงคะแนนเสียงที่จดทะเบียนกับพรรคหนึ่ง (หรือที่เรียกว่าผู้ลงคะแนนเสียง “ข้ามพรรค”) อาจลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งขั้นต้นของอีกพรรคหนึ่งได้ การเลือกตั้งขั้นต้นเพื่อคัดเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะจัดขึ้นในระดับรัฐเพื่อสรรหาผู้ที่ประชาชนในรัฐนั้นๆ เห็นว่าเหมาะสมที่จะเป็นผู้สมัครของพรรค ผู้มีสิทธิ์ออกเสียงอาจลงคะแนนเสียงเพื่อเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี



จอร์จ บุช พรรครีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2532 – 2536)



ที่ตนชื่นชอบโดยตรงหรืออาจลงคะแนนเสียงเพื่อเลือกผู้แทนซึ่ง “สัญญา”ว่าจะให้การสนับสนุนผู้สมัครรายนั้นในที่ประชุมใหญ่ของพรรค ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกฎหมายของรัฐนั้น ๆ กำหนดไว้ว่าการเลือกตั้งขั้นต้นระดับรัฐนี้ ถ้าจัดแต่เนิ่นๆ ในฤดูกาลเลือกตั้ง อาจทำให้ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่มีคะแนนนำชะงักอยู่เพียงนั้น และทำให้ผู้สมัครที่คนรู้จักน้อยกว่ามีคะแนนนิยมพุ่งขึ้น กรณียกย่องว่าการเลือกตั้งขั้นต้นเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในระบบการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งแบบคอคัส

**การลงคะแนนเสียงประท้วง (Protest vote)** – หมายถึงการลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครจากพรรคการเมืองที่สามหรือพรรคเล็กโดยไม่ได้หวังจะเลือกผู้สมัครรายนั้น หากแต่เพื่อแสดงความไม่พอใจต่อผู้สมัครจากพรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองพรรค

**การแบ่งเขตเลือกตั้งใหม่ (Redistricting)** – คือกระบวนการกำหนดเขตเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสทางภูมิศาสตร์ขึ้นใหม่ ซึ่งเป็นเขตเลือกตั้งภายในรัฐแต่ละรัฐสำหรับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ทั้งสมาชิกพรรคเดโมแครตและรีพับลิกันในระดับรัฐต่างแข่งขันเพื่อจะได้เป็นผู้กุมกลไกทางกฎหมายและทางการเมืองในการแบ่งเขตเลือกตั้งใหม่ ซึ่งตามปกติแล้วโดยวิธีเข้ากุมอำนาจในสภานิติบัญญัติ เมื่อสามารถกุมอำนาจในสภานิติบัญญัติได้ พรรคการเมืองนั้น ๆ ก็จะสามารถแบ่งเขตเลือกตั้งสภาองเกรสใหม่ ซึ่งจะอำนวยความสะดวกให้ผู้สมัครจากพรรคของตนได้เปรียบในการเลือกตั้ง

**การแบ่งภูมิภาค (Regionalization)** – รัฐทั้ง 50 รัฐของสหรัฐอเมริกาแบ่งออกเป็นกลุ่มตามภูมิภาคประมาณ 6 ภูมิภาค ในฤดูกาลเลือกตั้งขั้นต้นของการเลือกตั้งประธานาธิบดี “การแบ่งภูมิภาค” จะหมายถึงการที่รัฐต่างๆ ร่วมกับรัฐอื่น ๆ ในภูมิภาคเดียวกันเพื่อทำให้ภูมิภาคของตนมีอิทธิพลต่อกระบวนการเลือกตั้งมากที่สุด ซึ่งบ่อยครั้งมักใช้วิธีการจัดการเลือกตั้งขั้นต้นในวันเดียวกัน



บิล คลินตัน พรรคเดโมแครต  
(พ.ศ. 2536 – 2545)

**เขตเลือกตั้งที่มีผู้แทนได้คนเดียว (Single-member district)** – การจัดการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระดับชาติและระดับรัฐของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน ซึ่งมีการเลือกตั้งผู้สมัครหนึ่งคนต่อเขตเลือกตั้งหนึ่งเขต ผู้ชนะเลือกตั้งคือผู้ที่ได้คะแนนเสียงมากที่สุด ในระบบการเลือกตั้งแบบนี้ จะมีพรรคเดียวเท่านั้นที่ชนะการเลือกตั้งในแต่ละเขต ระบบนี้ตรงกันข้ามกับระบบการเลือกตั้งตามสัดส่วน ซึ่งเขตเลือกตั้งจะมีขนาดใหญ่กว่าและจะมีผู้สมัครหลายคนได้รับเลือกตั้งพร้อม ๆ กัน โดยขึ้นอยู่กับสัดส่วนของคะแนนเสียงที่พรรคของตนได้รับ

**เทปบันทึกเสียง (Sound bite)** – คำกล่าวสั้นๆ และน่าสนใจของผู้สมัครชิงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งได้รับการถ่ายทอดในรายการข่าววิทยุและโทรทัศน์ซ้ำแล้วซ้ำอีก

**ที่ปรึกษาด้านการรณรงค์หาเสียง (Spin doctor/ spin)** – หมายถึงที่ปรึกษาด้านสื่อมวลชนหรือที่ปรึกษาทางการเมืองที่ได้รับการว่าจ้างจากผู้รณรงค์หาเสียงเพื่อทำให้ผู้สมัครดังกล่าวได้รับการเสนอข่าวในแง่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์เช่นใด ตัวอย่างเช่น ภายหลังจากการโต้เถียงระหว่างผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ที่ปรึกษาด้านสื่อของผู้สมัครแต่ละคนจะเข้าหานักข่าวเพื่อชี้ให้นักข่าวเห็นจุดเด่นของผู้สมัครของตนในระหว่างการโต้เถียง และโน้มน้าวให้นักข่าวเชื่อว่าผู้สมัครนั้นๆ “ชนะ” การโต้เถียง ซึ่งจะช่วยให้และประชาชนเชื่อตามไปด้วย เมื่อที่ปรึกษาด้านสื่อมวลชนใช้วิธีการดังกล่าว จะเรียกว่า พวกเขากำลัง “ชักใย” สถานการณ์หรือเหตุการณ์

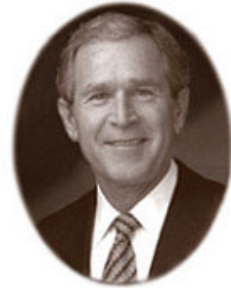
**พรรคการเมืองที่สาม (Third Party)** – หมายถึงพรรคการเมืองอื่นนอกเหนือจากพรรคการเมืองใหญ่สองพรรคที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการเมืองของสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 20 ซึ่งได้แก่พรรครีพับลิกันและเดโมแครต

**การลงคะแนนเสียงแบบแยกพรรค (Ticket splitting)** – หมายถึงการลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครที่มาจากคนละพรรคในการเลือกตั้งครั้งเดียวกัน เช่น ลงคะแนนเสียงเลือกผู้สมัครจากพรรคเดโมแครตให้เป็นประธานาธิบดี และเลือกผู้สมัครจากพรรครีพับลิกันให้เป็นวุฒิสมาชิก

เนื่องจากผู้ลงคะแนนเสียงประเภทนี้ไม่ได้ลงคะแนนเสียงให้แก่ผู้สมัครจากพรรคเดียวกันทั้งหมด จึงเรียกว่าเป็นการลงคะแนนเสียงแบบแยกพรรค

**การประชุมเมือง (Town meeting)** – คือการประชุมอย่างไม่เป็นทางการของผู้ดำรงตำแหน่ง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้งกับกลุ่มคน ซึ่งมักเป็นชาวเมือง โดยมีบรรยากาศที่เป็นกันเองและเสมอภาค และผู้ฟังสามารถถามผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้สมัครรับเลือกตั้งได้โดยตรง

**การสำรวจเพื่อติดตามผล (Tracking survey)** – คือการหยั่งเสียงประชาชนประเภทหนึ่งที่ทำให้ผู้สมัครสามารถติดตามหรือ “จับตามดู” ความรู้สึกของผู้ลงคะแนนเสียงในช่วงการหาเสียง ในช่วงแรกของการหยั่งเสียง สำนักสำรวจความเห็นประชาชนจะสัมภาษณ์ผู้มีสิทธิออกเสียงจำนวนเท่าๆ กันเป็นเวลา 3 คืนติดต่อกัน เช่น สัมภาษณ์ผู้มีสิทธิออกเสียง 400 คนต่อคืนเป็นเวลา 3 คืน ก็จะได้ยอดผู้ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 1,200 คน ในคืนวันที่สี่ สำนักสำรวจความเห็นประชาชนจะสัมภาษณ์ผู้มีสิทธิออกเสียงอีก 400 คน และนำผลที่ได้ไปรวมกับผลการสำรวจก่อนหน้านี้ พร้อมกับลบคำตอบที่ได้จากการสัมภาษณ์ในคืนแรกออก เมื่อทำเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ สำนักสำรวจความเห็นประชาชนก็จะได้คำตอบจากคน 1,200 คนตลอดเวลา เมื่อเก็บข้อมูลได้นานพอควร ผู้หาเสียงก็จะสามารถวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการหยั่งเสียงทั้งหมด และสังเกตผลกระทบของเหตุการณ์บางเหตุการณ์ที่มีต่อท่าทีของผู้มีสิทธิออกเสียง



จอร์จ ดับเบิลยู. บุช พรรครีพับลิกัน  
(พ.ศ. 2544 – ปัจจุบัน)